

อานิสงส์ของการสวดมนต์ บทสวดแปลทำวัตรเช้า-เย็น
บทพาหุง-มหากา บทคาถาชินบัญชร โพชฌังคปริตรคาถา
ยอดกัณฑ์ไตรปิฎก และ เล่ากฐนแห่งกรรม

พิมพ์เพื่อแจกเป็นธรรมทาน

ผลบุญใดที่จะพึงมีจากน้อมนำพระบารมีแห่งองค์สมเด็จพระวิสุทธิ
พุทธรังสีบรมธรรมบิดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปฐม และองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระธรรม และ
พระอริยะสงฆ์สาวกทุกๆพระองค์ เสด็จปู่พระอินทร์ เสด็จปู่พระยายมราช
ท้าวจตุรมหาราช ท้าวจตุรมหาพรหมและเทพไท้เทวาทุกพระองค์ บิคามารดา
ครูอาจารย์ทุกท่าน ได้โปรดคลบันดาลให้ข้าพเจ้าและคณะบุญ จงได้ดวงตา
เห็นธรรมและถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบัน หากแม้ไม่ถึงซึ่งพระนิพพาน
ขออย่าได้เจ้อคำว่า ไม่ได้ ไม่มี ไม่สำเร็จ ไม่สมหวัง เมื่อจะทำการสิ่งใดจงพบ
แต่คำว่า ได้ มี สำเร็จ สมหวังจงทุกประ การ ดังที่ใจปรารถนาทุกประการ

ข้าพเจ้าและคณะบุญ ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ไปให้บิคามารดา
อันเป็นที่รัก ญาติทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายทุกรูปทุกนามทั่วทั้ง 20 ชั้นพรหม โลก
6 ชั้น เทวะ โลก มนุษย์ โลก มาร โลก ยก โลก อบายภูมิทั้ง 4 มินรค เปรต อสูร
กาย สัตว์เดรัจฉาน และในหมื่น โลกธาตุกับอีกแสนจักรวาฬิกภ ทั้งที่เป็น
มนุษย์ อมนุษย์ รูปวิญญาณ อรูปวิญญาณ และสรรพสัตว์ทั้ง หลาย ทั้งที่เป็น
มิตรและศัตรู ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า ขอให้ทุกรูปทุกนาม จง
เป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและ
กันเลย ขอให้ทุกรูปทุกนาม จงโมทนาในส่วนกุศลนี้ พึงได้ประโยชน์ความสุข
เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดนี้ด้วยเทอญ

อานิสงส์ของการสวดมนต์

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

อานิสงส์ของการสวดพระพุทธรูป

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

บทสวดมนต์แปล ทำวัตรเช้า-เย็น

พาหุง- มหาภา คาถาชินบัญชร

บทยอดกัณฑ์พระไตรปิฎก บารมี ๓๐ ทศ

โพชฌังคปริตร คำถวายสังฆทาน

เรื่องกฎแห่งกรรม

รายนามผู้ร่วมจัดพิมพ์

๑. คุณทัศน์วรรณ เทียงบูรณธรรม
๒. คุณ Hee Yin Moy & Chai's family
๓. คุณMaulin Chai
๔. คุณอากาศพร เทียงบูรณธรรม
๕. ด.ญ. กันต์ฤทัย ไชย
๖. ด.ญ. ณัฐฉิรา ไชย
๗. คุณบัณฑิต เทียงบูรณธรรม
และครอบครัว
๘. คุณตัณญา เทียงบูรณธรรม
และครอบครัว
๙. คุณณัฐชัย เทียงบูรณธรรม
๑๐. คุณวัชรา เหลืองจริยากุล

สารบัญ

อานิสงส์ของการสวดมนต์	๓
อานิสงส์ของการสวดพระพุทธรูป	๑๑
การทำวัตรสวดมนต์	๑๓
บททำวัตรเช้า	๑๓
บททำวัตรเย็น	๓๐
วิธีสวดพระพุทธรูปเท่าอายุ บวกด้วย , บูชาพระรัตนตรัย	๔๒
บทกราบพระรัตนตรัย	๔๓
บทนมัสการพระรัตนตรัย , ขอมมาพระรัตนตรัย	๔๔
บทไตรสรคมน์	๔๕
บทถวายพรพระ (อิติปิโส)	๔๖
พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)	๔๘
ชัยปริตร (มหากา)	๕๕
อิติปิโสเท่าอายุ , บทแผ่เมตตาให้ตัวเอง	๕๘
บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์	๖๐
บทแผ่ส่วนกุศล	๖๐
วิธีสวดคาถาชินบัญชร	๖๓
บทพระคาถาชินบัญชร	๖๔
ประวัติพระคาถายอดกัณฑ์ไตรปิฎก	๗๐
พิธีไหว้พระและสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก	๗๑
บทยอดกัณฑ์ไตรปิฎก (ฉบับเดิม)	๗๔

บทกรวดน้ำคายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก	๘๕
อาณิสต์ในการสวดคายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก	๘๖
บทบารมี ๓๐ ทิศ	๕๑
บทโพชนังคปริตร	๕๕
บทถวายสังฆทาน	๑๐๓
สิ่งของที่ควรนำมาจัดถวายสังฆทาน	๑๐๕
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๑ กรรมฆ่าปู	๑๐๘
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๒ กรรมทำแท้ง ๑	๑๑๐
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๓ กรรมต้มลูกหมาเป็นๆ	๑๑๔
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๔ กรรมกินตะพานน้ำเป็นๆ	๑๑๖
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๕ กรรมฆ่าหมู	๑๒๑
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๖ กรรมต้มปลาเป็นๆ	๑๒๕
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๗ กรรมพุดเท็จ	๑๒๕
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๘ กรรมด่าคนให้ทาน	๑๓๐
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๙ กรรมขโมยผ้าถุง	๑๓๓
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๑๐ ปตีปริมาณ	๑๓๖
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๑๑ กรรมตัดเศียรพระ	๑๓๘
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๑๒ กรรมปลอมพระเครื่อง	๑๔๑
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๑๓ กรรมทำแท้ง ๒	๑๔๓
เล่าเรื่องกฐนแห่งกรรม เรื่องที่ ๑๔ กรรมเป็นขู้ ผิดลูกผิดเมีย	๑๔๘

อานิสงส์ของการสวดมนต์

เทศนาโดยท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี ดังปรากฏในงานของท่านเจ้าพระยาสรพรเพชรภักดีจางวามหาดเล็กในรัชกาลที่ 4 ที่ได้นิมนต์เจ้าประคุณสมเด็จพระโตมาเทศน์ที่บ้าน ครั้นพลบค่ำ ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระโตพร้อมลูกศิษย์ได้เดินทางจากวัดระฆังมายังบ้านของท่านเจ้าพระยาสรพรเพชรภักดี ซึ่งในขณะนั้นมีอุบาสก อุบาสิกา นั่งพับเพียบเรียบร้อยกันเป็นจำนวนมากด้วย ต้องการสดับรับฟังการเทศน์ของท่านเจ้าประคุณ ณ ที่เรือนของท่านเจ้าพระยา

เจ้าประคุณสมเด็จพระโตได้ขึ้นนั่งบนธรรมาสน์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงกล่าวบูชาพระรัตนตรัย เมื่อจบแล้วท่านจึงเทศน์เรื่อง “ อานิสงส์ของการสวดมนต์ ” ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระโตได้กล่าวว่ายังมีคนส่วนใหญ่เข้าใจว่า การสวดมนต์มีประโยชน์น้อยและเสียเวลามากหรือฟังไม่รู้เรื่อง ความจริงแล้วการสวดมนต์มีประโยชน์อย่างมากมาย เพราะการสวดมนต์เป็นการกล่าวถึงคุณงามความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าพระองค์ท่านมีคุณวิเศษอย่างไร พระธรรมคำสอนของพระองค์มีคุณอย่างไรและพระสงฆ์อรหันต์อริยะเจ้ามีคุณเช่นไร การสวดมนต์ด้วยความตั้งใจจนจิตเป็นสมาธิ แล้วใช้สติพิจารณาจนเกิดปัญญา และความรู้ความเข้าใจ ประโยชน์สูงสุดของการสวดมนต์นั่นคือ จะทำให้ท่านเป็นผลจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์

ที่อาตมากล่าวเช่นนี้มีหลักฐานปรากฏในพระธรรมคำสอน
ที่กล่าวไว้ว่า โอกาสที่จะบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์มี 5 โอกาส
ด้วยกันคือ

- เมื่อฟังธรรม
- เมื่อแสดงธรรม
- เมื่อสาธยายธรรม นั่นคือ การสวดมนต์
- เมื่อตริกรองธรรม หรือเพ่งธรรมอยู่ในขณะนั้น
- เมื่อเจริญวิปัสสนาญาณ

การสวดมนต์ในตอนเช้าและในตอนเย็นเป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระพุทธศาสนาบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ต่างพากันมาเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ โดยแบ่งเวลาเข้าเฝ้าเป็น 2 เวลา นั่นคือ ตอนเช้าเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อฟังธรรม ตอนเย็นเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อฟังธรรม การฟัง ธรรมเป็นการชำระล้างจิตใจ ที่เศร้าหมองให้หมดไปเพื่อสำเร็จสู่มรรคผลพระนิพพาน การสวดมนต์นับเป็นการดีพร้อมซึ่งประกอบไปด้วยองค์ทั้ง 3 นั่น คือ

- กาย มีอาการสงบเรียบร้อยและสำรวม
- ใจ มีความเคารพนบถนอบต่อคุณพระรัตนตรัย

- วาจา เป็นการกล่าวถ้อยคำสรรเสริญถึงพระคุณอันประเสริฐ ในพระคุณทั้ง 3 พร้อม เป็นการขอขมาในการผิดพลาดหากมีและกล่าวสักการะเทิดทูนสิ่งสูงยิ่ง ซึ่งเราเรียกได้ว่าเป็นการสร้างกุศล ซึ่งเป็นมงคลอันสูงสุดทีเดียว อาตมาภาพขอรับรองแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าหากบุคคล ใดได้สวดมนต์เช้าและเย็นไม่ขาดแล้ว บุคคลนั้นย่อมเข้าสู่แดนพระอรหันต์อย่างแน่นอน การสวดมนต์นี้ ควรสวดมนต์ให้มีเสียงดังพอสมควร ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์แก่จิตตน และประโยชน์แก่จิตอื่น

*ที่ว่าประโยชน์แก่จิตตน คือ เสียงในการสวดมนต์จะกลบเสียงภายนอกไม่ให้เข้ามารบกวนจิต ก็จะทำให้เกิดความสงบอยู่กับบทสวดมนต์นั้นๆ ทำให้เกิดสมาธิ และปัญญาเข้ามาในจิตใจของผู้สวด

*ที่ว่าประโยชน์แก่จิตอื่น คือ ผู้ใดที่ได้ยินได้ฟังเสียงสวดมนต์จะพลอยได้เกิดความรู้เกิดปัญญา มีจิตสงบลึกซึ่งตามไปด้วย ผู้สวดก็เกิดกุศลไปด้วยโดยการให้ทานทางเสียง เหล่าพรหมเทพที่ขอบฟังเสียงในการสวดมนต์มีอยู่จำนวนมาก ก็จะมาชุมนุมฟังกันอย่างมากมาย เมื่อมีเหล่าพรหมเทพเข้ามาล้อมรอบตัวของผู้สวดอยู่เช่นนั้น ภัยอันตรายต่างๆที่ไหนก็ไม่สามารถถล่มทำลายผู้สวดมนต์ได้ตลอด จนอาณาเขตและบริเวณบ้านของผู้ที่สวดมนต์ ย่อมมีเกราะแห่งพรหมเทพและเทวดาทั้งหลายคุ้มครองภัยอันตรายได้อย่างดีเยี่ยม

ดูก่อน.. ท่านเจ้าพระยาและอุบาสก อุบาสิกาในที่นี้ การ
สวดมนต์เป็นการระลึกถึงพระพุทธรูป พระธรรมคุณ พระสังฆ
คุณ เมื่อจิตมีที่พึ่งคือ คุณพระรัตนตรัย ความกลัวก็ดี ความสะดุ้ง
กลัวก็ดี และความขนพองสยองเกล้าก็ดี ภัยอัน ตรายใดๆ ก็ดี จะไม่
มีแก่ผู้สวดมนต์นั้นแล

จากหนังสือ อมตะธรรม สมเด็จพระพรหมรังษี

มมฺ หิโว ภิกขเว อนฺสฺสรตํ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะว่าเมื่อพวกเธอระลึกถึง
เราตถาคตอยู่

ยมภาวิสฺสตี ภยํ จิมภิตตตํ วา โสมหํโส วา

ความกลัวก็ดี ความสะดุ้งหวาดเสียวก็ดี ความขนพอง
สยองเกล้าก็ดี อันใดจักมี

โส ปหฺยยิสฺสตี อันนั้นจักหายไป

อานิสงส์ของการสวดพระชัยมงคลคาถา และพุทธรุณ

ที่มาของบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถา อาตมาได้ตำราเก่าแก่ครั้งกรุงศรีอยุธยา เป็นใบลาน ทองคำจารึกของ "สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว" ปัจจุบันเรียกว่า วัดใหญ่ชัยมงคล อยุธยา ได้รจนาถวายพระพรชัยมงคลคาถาแด่สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระพนรัตน์เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

อานิสงส์ของบทสวด มนต์ชัยมงคลคาถา หรือพาหุงมหากาฯ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชไม่เคยแพ้ทัพ สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี เจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก ไม่เคยแพ้ทัพ พระชัยหลังช้างของ ร.๑ นั้นมาจากบทพาหุงมหากาฯ

อาตมาสังเกตมาว่า บางคนไปหาหมอดูเคราะห์ร้ายก็ต้องสะเดาะเคราะห์ อาตมาก็ดูเหตุการณ์โชคลางไม่ดีก็เป็นความจริงของหมอดู อาตมาก็ตั้งตำราขึ้นมาด้วยสติบอกว่าโยมไปสวดพุทธรุณเท่าอายุให้เกินกว่า ๑ ให้ได้เพื่อให้สถิติ เท่าที่ใช้ได้ผล สวดตั้งแต่ นะโม พุทธัง ธรรมมัง สังฆัง พุทธรุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุง มหากาฯ จบแล้วย้อนกลับมาข้างต้น เอาพุทธรุณห้องเดียว ห้องละ ๑ จบ ต่อ ๑ อายุ อายุ ๒๐ สวด ๒๑ อายุ ๓๕ สวด ๔๐ ก็ได้ผล

ผู้ใดสวดมนต์ชัยมงคล คาถา หรือพาหุงมหากาฯ เป็นประจำทุก ๆ วันแล้ว มีแต่ชัยชนะทุกประการ เรียนหนังสือก็เกิดปัญญา มีแต่ความเก่งกล้าสามารถ ผู้ใดสวดทุกเช้าค่ำ คิดสิ่งใดที่ดีเป็นมงคล จะสมความปรารถนาทุกประการ ให้สวดพาหุงมหากาก่อน แล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้น ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมุนี สดุดีคุณูปการแห่งแผ่นดิน ทรงสวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงมาถึงชินบัญชร ให้จดจำกันไว้ นั่นแหละคือมงคลในชีวิต

พระราชสุทธานวมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

และเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

การทำวัตรสวดมนต์

ความหมาย

การทำวัตร หรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่า ทำวัตร คือการทำกิจที่ต้องทำจนเป็นกิจวัตรประจำวัน ซึ่งเป็นหน้าที่ของพระภิกษุสามเณรและอุบาสกอุบาสิกาทั่วไป จะละเว้นเสียเป็นการไม่สมควร เพราะเป็นหน้าที่ โดยตรงของผู้มุ่งแสวงบุญอย่างหนึ่ง การทำวัตรนิยมทำกันวันละ ๒ เวลา คือเช้ากับเย็น เรียกว่า ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น กิจที่ต้องทำในเวลาทำวัตรทั้งสองเวลานั้นคือ สวดบูชาพระรัตนตรัย สวดพิจารณาปัจจัยที่บริโภคนั้นทุกวัน สวดเจริญกรรมฐานตามควร สวดอนุโมทนาทานของทายก และสวดแผ่ส่วนกุศล (กรวดน้ำ) ซึ่งคำสวดเหล่านี้มีแบบสากลใช้ทั่วไป จะมีต่างกันบ้างในบางแห่งก็เฉพาะบางบทที่ตัดออกหรือเพิ่มเติมเข้ามาตามความนิยมใน ถิ่นนั้น ๆ เท่านั้น การสวดมนต์ คือ การสวดสาธยายบทพระพุทธรมณต์ต่าง ๆ ที่เป็นพระสูตรก็มี เป็นพระปริตรก็มี เป็นคาถา นิยมที่กำหนดขึ้นเพื่อนำมาสวดประกอบในการสวดมนต์เป็นประจำก็การ สวดมนต์นี้นิยมสวดต่อท้ายทำวัตร จะสวดมากหรือน้อย และสวดบไไหน บ้าง แล้วแต่วัดนั้นๆจะกำหนดกันขึ้นด้วยเหตุนี้ จึงมักเรียกรวมกันไปว่า "ทำวัตรสวดมนต์"

ความมุ่งหมาย

ในสมัยพระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ พระภิกษุสงฆ์จักพากันเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าในตอนหัวค่ำของทุกๆวันเป็นนิตย์ ในโอกาสนั้นนอกจากจะได้พบพระพุทธเจ้าแล้ว ยังได้ฟังโอวาท ฟังอนุสาสนี และระเบียบวินัยที่ทรงบัญญัติขึ้นใหม่ด้วย การเข้าเฝ้านี้ถือว่าเป็นกิจวัตรประจำวันของพระ ภิกษุ และแม่อุบาสกอุบาสิกา ก็เข้าเฝ้าแบบนี้เหมือนกัน แต่เป็นเวลาบ่ายถึงเย็น พระพุทธองค์ก็ทรงถือว่าการให้พร ภิกษุสามเณร ทายก ทายิกา เข้าเฝ้าในเวลานั้นๆ เป็นกิจ วัตรประจำวัน จึงไม่เสด็จไปไหนในเวลานั้น ต่อมาเมื่อพระพุทธองค์ปรินิพพานแล้ว มีประเพณีสร้างพระพุทธรูปขึ้นเป็นเครื่องหมายเคารพสักการะแทนพระพุทธเจ้า และประดิษฐานไว้ในสถานที่สำคัญ ๆ ของวัด เช่น ในโรงอุโบสถ วิหารศาลาการเปรียญ เป็นต้น สถานที่ประดิษฐานพระพุทธรูปจัดเป็นเอกเทศโอ้โถง และสะอาดสวยงาม เพราะถือกันว่าเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า ชาวพุทธจึงนิยมเข้าไปยังสถานเหล่านั้นๆ โดยปฏิบัติเหมือนว่าได้เข้าเฝ้าองค์พระพุทธเจ้าทุกเช้า-เย็น และพากันสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย ซึ่งเรียกว่า ทำวัตร และสวดพระสูตรพระปริตรต่าง ๆ ซึ่งเป็นพระพุทธพจน์ เป็นพระโอวาทเรียกว่า สวดมนต์ เท่ากับได้ฟังพระโอวาทของพระพุทธเจ้าทุกเช้าเย็น การ

กระทำเช่นนี้ นิยมแพร่หลายขึ้นเรื่อย ๆ จนเกิดเป็นระเบียบพิธีขึ้น
จนทุกวันนี้การทำวัตรสวดมนต์

นอกจากมุ่งหมายเพื่อให้ชาวพุทธได้เข้าเฝ้าองค์พระสัมมา
สัม พุทธเจ้าเหมือนเมื่อครั้งพุทธกาลแล้ว ยังเพื่อให้ผู้ปฏิบัติได้
บำเพ็ญพระกรรมฐานอันเป็นอุบายให้จิตเป็นสมาธิมีความสงบ ไม่
ฟุ้งซ่านวุ่นวายในขณะ นั้น แม้จะชั่วระยะเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงหรือ
หนึ่งชั่วโมง ก็จะมีผลทำให้จิตใจได้พัก ผ่อนจากอารมณ์ภายนอก
ทำให้เกิดความเยือกเย็นเย็นสุขุมขึ้น เหมือนเครื่องยนต์ที่ถูกใช้งาน
หนักมาแล้ว ได้ถูกพักบ้างแม้ไม่นานก็ตาม ก็ทำให้เครื่องยนต์นั้น
เย็นลงมีกำลังดีขึ้นฉะนั้น นอกจากนั้น การทำวัตรสวดมนต์ยังเป็น
โอกาสให้พระภิกษุสามเณรได้สวดพิจารณาปัจจัย ได้สวดอนุโม
ทนาทานของทายก ได้สวดแผ่ส่วนกุศลหรือกรวดน้ำให้ผู้อื่นด้วย
จิตบริสุทธิ์อีกด้วย เพราะมีความมุ่งหมายดังนี้ บัณฑิตทั้งหลายจึง
กำหนดการทำวัตรสวดมนต์ขึ้นไว้เป็นหน้าที่ของชาวพุทธอย่าง
หนึ่ง ที่ไม่ควรละเว้น หรือหลบหลิกเสีย ด้วยมองข้ามว่า "เป็นกิจ
ไม่สำคัญอะไร" เพราะเป็นอุบายทำความดีอย่างหนึ่งในพระพุทธ
ศาสนาที่เรียกว่า "ภาวนามัย" เป็นประโยชน์ของการทำวัตรสวด
มนต์ ดังกล่าวมาแล้วว่า การทำวัตรสวดมนต์เป็นอุบายทำความดี
ซึ่งเป็นบุญอย่างหนึ่ง ฉะนั้น เมื่อทำงานเป็นนิสัยประจำวันแล้ว
ย่อมได้รับผลอานิสงส์หลายประการ เช่น

๑. ทำให้ได้รับความชื่นใจสบายใจ ทำให้เกิดพุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ เหมือนได้เข้าเฝ้าองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อพระพักตร์ทุกวัน

๒. ได้เชื่อว่าบำเพ็ญพระกรรมฐาน อบรมจิตใจให้เป็นสมาธิ มีความแน่วแน่ สงบเย็น ไม่ฟุ้งซ่าน ทำให้จิตใจ มีอำนาจมีพลัง สามารถควบคุมอารมณ์ข่มกิเลส และควบคุมตัวเองได้ดี

๓. ได้เปลื้องมลทินอันเกิดจากการบริโภคน้ำจืดของทายกโดยมิได้พิจารณาในวันนั้นเท่ากับ ได้เปลื้องหนี้ให้ตัวเองจัดเป็นผลทางพระวินัย

๔. ได้มีโอกาสแผ่ส่วนบุญกุศลให้แก่ผู้อื่น จัดว่าได้ทำบุญชื่อว่า ปัตติทานมัย

๕. ได้รับความนับถือและยกย่องจากพระภิกษุสามเณรด้วยกัน และ ทายกทายิกาทั่วไปว่าเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี ไม่ละเว้นหน้าที่ที่จะต้องทำ รักษาระเบียบประเพณีไว้ได้ เป็นการสร้างแบบอย่างที่ดีไว้แก่นุชนรุ่นหลัง

๖. ทำให้เป็นผู้อาจหาญในหมู่ ไม่ติดขัดเก้อเงินในเวลาทำพิธี เพราะเป็นผู้แคล่วคล่องในมนต์ต่าง ๆ แบบพิธีทำวัตรสวดมนต์

บททำวัตรเช้า

๑. กราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส
เพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้โดยชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทฺธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ (กราบ)

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์

๒. คำทำวัตรเช้า

ปฐพภาคนมการ

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภาคะวะโต ปุพพะภาคะ
นะมะ การัง กะโรมะ เส.

เจริญเถิด เราทั้งหลาย,ทำความนอบน้อมอันเป็นส่วนเบื้อง
ต้น.แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าเกิด)

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต, อระระหะโต, สัมมาสัม
พุทฺธัสสะ (๓ จบ) (กราบ)

ขอนอบน้อมแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น, ซึ่ง
เป็นผู้ไกลจากกิเลส, ผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

๓. พุทธาภิวุติ

(หันทะ มะยัง พุทธาภิวุติง กะโรมะ เส.

เจริญเถิดเราทั้งหลาย,ทำความชมเชยเฉพาะ พระ พุทธ
เจ้าเกิด)

โย โส ตะถาคะโต, อระระหัง, สัม มาสัมพุทฺธโร,
วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต, โลกะวิฑู ,อะนุตตะ

โร ปุริสะทัมมะสาระถิ, สัตถา เทวะมะนุสสถานัง, พุท
โธ, ภาวะะวา

พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด เป็นผู้ไกลจาก
กิเลส, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, เป็นผู้ถึง
พร้อม ด้วยวิชาและจรณะ, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี, เป็นผู้
รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง, เป็นผู้สามารถฝึกบวชผู้สมควร
ฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า, เป็นครูผู้สอนของเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลาย, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วย
ธรรม, เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอน
สัตว์ดังนี้

โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรห
มะกัง, สัสสะมะณะพราหมะณิง ปะชัง สะเทวะมะ
นุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ได้ทรงทำ
ความดับทุกข์ให้แจ้ง ด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว,
ทรง สอน โลกนี้ พร้อมทั้งเทวดา, มาร พรหม, และ
หมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์, พร้อมทั้ง
เทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม

โย ชัมมัง เทเสติ, อาทิกัลยาณัง, มัชฌะกัลยาณัง,
ปะริโยสานะกัลยาณัง, สาทถัง สะพัญญะนัง เกวะละ
ปริญฺณณัง ปะริสุทฺถัง พรหมะจะริยง์ ปะกาเสติ, ตะมะ
หัง ภาคะวันตัง อะภิปุชะยามิ, มะหัง ภาคะวันตัง สิริระ
สา นะมามิ. (กราบรำลึกพระพุทธคุณ)

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ทรงแสดง
ธรรมแล้ว, ไพบราในเบื้องต้น, ไพบราในท่ามกลาง,
ไพบราในที่สุด, ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือ แบบ
แห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทฺธิ์ บริบูรณ์ สิ้นเชิง
, พร้อมทั้งอรรถะ(คำอธิบาย) พร้อมทั้งพัญจนะ(หัว
ข้อ) ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น , ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า

๔. ชัมมาภิตฺติ

(หันทะ มะยัง ชัมมาภิตฺติง กะโรมะ เส

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำความชมเชยเฉพาะพระ
ธรรม เถิด)

โย โส สวากขาโต ภะคะวะตา ชัมโม, สันติภูจ्จิ
โก, อะกาลิโก, เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง
เวทิตัพโพ วิญญูสี , ตะมะหัง ชัมมัง อะภิปุชะยามิ, ตะ
มะหัง ชัมมัง สิริสะทา นะมามิ ; (กราบรำลึกพระ
ธรรมคุณ)

พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว,
เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง, เป็น
สิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล, เป็นสิ่งที่
ควร กล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด, เป็นสิ่งที่ควร
น้อมเข้ามาใส่ตัว, เป็นสิ่งที่ผู้รู้พึงรู้ได้เฉพาะตน, ข้าพ
เจ้าบูชาอย่างยิ่งเฉพาะพระธรรมนั้น, ข้าพเจ้านอบ
น้อมพระธรรมนั้นด้วยเศียรเกล้า

๕. สังฆานิถุติ

(หันทะ มะยัง สังฆานิถุติง กะโรมะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำความชมเชยเฉพาะพระสงฆ์เถิด)

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ฉฺยาระปะฏิ

ปันโน ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามิจิปะฏิปันโน
ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัญฐปุริสปุคคะลา, เอสะ ภาวะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเนยโย, อัญชะลีกระณีโย,
อนุตตะรัง ปุญญักเขต ตัง โลกัสสะ, ตะมะหัง สังฆัง
อะภิปุชะยามิ, ตะมะหัง สังฆัง สิริสะทา นะมามิ,
(กราบรำลึกพระสังฆคณ)

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใดปฏิบัติ
ดีแล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติ
ตรงแล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิ
บัติธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว, พระสงฆ์สาวกของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว ได้แก่ บุคคล
เหล่านี้คือ, คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ, นั้น
แหละพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นสงฆ์ผู้
ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา, เป็นสงฆ์ผู้ควรแก่สักการะที่
เขาจัดไว้ต้อนรับ, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน, เป็นผู้ที่บุคคล
ทั่วไปควรทำอัญชลี, เป็นนื่อนานูญของโลก ไม่มีนานูญอื่น
ยิ่งกว่า ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมუნั้น, ข้าพเจ้า
นอบน้อมพระสงฆ์หมุนั้นด้วยเศียรเกล้า

๖. รตนัตตยัปปณามคาถา

(เห็นทะ มะยัง ระตะนัตตยัปปะณามะคาถาโย เจ
วะสังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญญะวะ ภาณามะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, กล่าวคำมอบน้อมพระรัตนตรัย
,และบาลีที่กำหนดวัตถุเครื่องแสดงความสังเวชเถิด)

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหังคะโว, โยจันตะ
สุทฐัพพะระญาณะโลจะโน, โลกัสสะ ปาปุปะกิเล
สะฆาตะโก, วันทามิ พุทชัง อะหะมาทะเรนะ ตัง, ชัม
โม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน, โย มัคคะปากามะเภ
ทะภินนะโก, โลกุตตระ โย จะ ตะทัตตะทีปะโน,
วันทามิ ชัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง, สังโฆ สุเขตตาภ
ยะติเขตตะสัจญญิตโต, โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพชะ
โก, โลลัปปะหีนโน อะริโย สุเมชะโส, วันทามิ สังฆัง
อะหะมาทะเรนะ ตัง,

พระพุทธรเจ้าผู้บริสุทธ์ มีพระกรุณาอุจหัวง
มหารรณพ, พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐ
หมดจดถึงที่สุด, เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลส
ของโลก, ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธรเจ้าพระองค์นั้น โดย

ใจเคารพเอื้อเฟื้อ, พระธรรมของพระศาสดาสว่าง
รุ่งเรืองเปรียบดวงประทีป, จำแนกประเภท คือ
มรรค ผล นิพพาน ส่วนใด, ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระและ
ส่วนใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น, ข้าพเจ้าไหว้พระ
ธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ, พระสงฆ์เป็นนาบุญ
อันยิ่ง ใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย, เป็นผู้เห็นพระ
นิพพาน, ตรัสรู้ตาม พระสุกต หมู่ใด, เป็นผู้ละกิเลส
เครื่อง โสเล เป็นพระอริยเจ้ามีปัญญาดี, ข้าพเจ้าไหว้
พระสงฆ์หมู่นั้นโดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

อิจจะวะเมกัันตะภิปุชะเนยยะกัง, วัตถุตตะยัง วัน
ทะยะตาทิ สังขะตัง, ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ สัพพูปัท
ทะวา, มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะติทธิยา.

บุญใด ที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม, คือพระ
รัตนตรัย อันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว, ได้กระทำแล้ว
เป็นอย่างยิ่งเช่นนี้, ขออุปัททวะ(ความชั่ว) ทั้งหลาย,
จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย, ด้วยอำนาจความสำเร็จ อัน
เกิดจากบุญนั้น.

๗. สังเวคปริกิตตนปาฐะ

อิระ ตะถาคะโต โลเก อุปันโน, อระหัง
สัมมาสัมพุทโธ, ชัมโม จะ เทสิโต นียยานิโก, อุปะสมิ
โก ปะรินิพพานิโก, สัมโพธะคามิ สุคะตูปะเวทิตโต
,มะยันตัง ชัมมัง สุตวา เอวัง ชานามะ, ชาตีปี ทุกขา,
ชะราปี ทุกขา,มะระณัมปี ทุกขัง, โสกะปะริเทวะทุกขะ
โทมะนัสสุปายาสาปี ทุกขา, อัมปิเยหิ สัมปะโยโค
ทุกโข, ปิเยหิ วิปะโยโค ทุกโข, ยัมปิจันัง นะ ละภะติ
ตัมปี ทุกขัง, สังจิตเตนะ ปัญญาปาทานักขันธา ทุกขา,
เสยยะถิทัง

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้วในโลกนี้, เป็นผู้
ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, และ
พระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์,
เป็นเครื่องสงบกิเลส, เป็นไปเพื่อปรีนิพพาน, เป็นไป
เพื่อความรู้พร้อม, เป็นธรรมที่พระสุคตทรงประกาศ,
พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว, จึงได้รู้อย่างนี้ว่า, แม้
ความเกิดก็เป็นทุกข์, แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์, แม้
ความตายก็เป็นทุกข์, แม้ความโศก ความรำไรรำพัน

ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ
ก็เป็นทุกข์, ความประสพกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็
เป็นทุกข์, ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็
เป็นทุกข์, มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็
เป็นทุกข์, ว่าโดยย่อ อุปาทานชั้นที่ ๕ เป็นตัวทุกข์,
ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ

รูปอุปาทานักขันโธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือรูป ;

เวทนาอุปาทานักขันโธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา ;

สัญญาอุปาทานักขันโธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา ;

สังขารอุปาทานักขันโธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร ;

วิญญาณอุปาทานักขันโธ,

ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ

เยสัถฺ ปะริญญาณะ, ณะระมาโน โส ณะคะวา, เอ
วัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ, เอวังภาคา จะ ปะนัสสะ ณะ
คะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนึ พะหุลา ปะวัตติตะติ,

เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานชั้นเหล่านี้
นี้เอง, จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นเมื่อยังทรงพระชนม์
อยู่, ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลายเช่นนี้ เป็นส่วน
มาก, อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,
ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลายส่วนมากคือการจำแนก
อย่างนี้ว่า

รูปัง อะนิจจัง,

เวทนา อะนิจจา,

สังขารา อะนิจจา,

สังขารา อะนิจจา,

วิญญาณัง อะนิจจัง

รูปัง อะนัตตา,

เวทนา อะนัตตา,

สังขารา อะนัตตา,

รูปไม่เที่ยง ,

เวทนาไม่เที่ยง ,

สังขาราไม่เที่ยง ,

สังขาราไม่เที่ยง ,

วิญญาณไม่เที่ยง ,

รูปไม่ใช่ตัวตน ,

เวทนาไม่ใช่ตัวตน,

สังขาราไม่ใช่ตัวตน ,

จิระประรินิพพุตัมปิ ตัง ภาคะวันตัง สาระณัง คะ
ตา, ชัมมัญจะ สัมมัญจะ, ตัสสะ ภาคะวะ โตะ สาสะ นัง
ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ, ส่า
สา โน ปะฏิปัตติ, อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ
อันตะกิริยาเย สังวัตตะตุ.

เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าแม่
ปรินิพพานแล้วพระองค์นั้น เป็นสรณะ , ถึงพระ
ธรรมด้วย, ถึงพระสงฆ์ด้วย , จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติ
ตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นตาม
สติกำลัง, ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย,
จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้
เทอญ.

(จบคำทำวัตรเช้า)

หมายเหตุ (*) ใช้สำหรับผู้สวดภาวนาที่เป็นสตรี

บททำวัตรเย็น

(คำกราบพระและปฐภาคนมการ ใช้บทเดียวกับ คำทำวัตรเช้า)

๑. พุทธานุสสติ

(หันทะ มะยัง พุทธานุสสติมะยัง กะโรมะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำความชมเชยเฉพาะ พระพุทธเจ้าเถิด)

ตั้ง โข ปะนะ ภาคะวันตัง เอวัง กัถยาโณ กิตติ
สัทโท อัพภุคคะโต,

ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ได้ฟัง
ไปแล้วอย่างนี้ว่า

อิติปิ โส ภาคะวา, อะระหัง, สัม มาสัมพุทโธ,
วิชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต, โลกะวิทู, อะนุตตะ
โร ปุริสะทัมมะสาระถิ, สัตถา เทวะมะนุสสาณัง, พุท
โธ, ภาคะวาติ

เพราะเหตุอย่างนี้อย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, เป็นผู้ไกลจากกิเลส, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง, เป็นผู้สามารถฝึกบรุษที่สมควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า, เป็นครูผู้สอนของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม, เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ดังนี้

๒. พุทธาทิกี่ติง

(หันทะ มะยัง พุทธาทิกี่ติง กะโรมะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำความขบคาถาพรรณาเฉพาะ พระพุทธเจ้าเถิด)

พุทธะวาระหันตะวะระตาทิกุณากิยุตโต, สุทธาทิกิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต, โพเชติ โย สุขะนะตัง กะมะลังวะ สุโร, วันทามะหัง ตะมะระณัง สิริสะสาชิ เนนทัง, พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง, ปะฐะมาหุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิริเนหัง.

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณอันมีความ
ประเสริฐ แห่งอรหัตคุณเป็นต้น, มีพระองค์อัน
ประกอบ ด้วยพระญาณ และพระกรุณาอันบริสุทธิ์,
พระองค์ใด ทรงกระทำ ชนที่ดีให้เบิกบาน คุณอาทิตย์
ทำบัวให้ บาน, ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ผู้ไม่มีกิเลส
พระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า, พระพุทธเจ้าพระองค์ใด
เป็นสรวงอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย, ข้าพเจ้า
ไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความ
ระลึกองค์ที่หนึ่งด้วยเศียรเกล้า,

พุทธัสสาหฺสมิ ทาโส*(ทาสี) วะ พุทโธ เม สามี
กิสสะโร, พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิชิตา จะ หิตัส
สะ เม, พุทธัสสาหฺง นียยาเทมิ สะริรัญชีวิตฺตฺยจิทฺง, วัน
ทัน โทหฺง*(ตีหฺง) จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตฺง,
นัตถิ เม สะระณฺง อัญญํ พุทโธ เม สะระณฺง ะรัง, เอ
เตนะ สัจจะวัชเชนะ วัทเตมยยัง สัตถุสาสะเน,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า, พระพุทธ
เจ้าเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า, พระพุทธเจ้าเป็น
เครื่องกำจัดทุกข์และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระ พุทธเจ้า, ข้าพเจ้า
ผู้เฝ้าอยู่จักประพฤติตามซึ่งความตรัสรู้ดีของพระ
พุทธเจ้า, สรรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระ พุทธเจ้า
เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า, ด้วยการกล่าวคำ
สัตย์นี้ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา

พุทฺธัง เม วันทมาเนนะ*(นายะ) ยัง ปุณฺณญัง ปะ
สุตฺตัง อิธะ, สัพเพปิ อันตะรายา เม มาhesุง ตัสสะ เตชะ
สา.

ข้าพเจ้าผู้เฝ้าอยู่ซึ่งพระพุทฺธเจ้า ได้ขวนขวาย
บุญใดในบัดนี้, อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า
ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(หมอบกราบลงกล่าวคำพร้อมกัน)

กาเยนะ วาจาเยนะ วะ เจตะสา วา, พุทฺเธ กุกัมมัง
ปะกะตัง มะยา ยัง, พุทฺโธ ปะภิกคัณฺหะตุ อัจจะยันตัง
,กาลันตะเร สังวะริตฺตุง วะ พุทฺเธ .

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี กรรมน่าดี
เตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระพุทฺธเจ้า ขอ

พระพุทธเจ้า จึงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้นเพื่อการ
สำรวมระวัง ในพระพุทธเจ้า ในกาลต่อไป,

๓. ชัมมานุสสติ

(หันทะ มะยัง ชัมมานุสสะตินะยัง กะ โรมะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย,ทำซึ่งความระลึกถึงพระธรรมเถิด)

สวากขาโต ณะกะวะตา ชัมโม, สันทิฏฐิโก, อะ
กาลิโก, เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพ
โพ วิญญูสีติ (ธรรมคุณ)

พระธรรม ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดี
แล้ว,เป็น สิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตน
เอง, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล,
เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาเถิด, เป็น
สิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว, เป็นสิ่งที่ผู้รู้พึงรู้ได้เฉพาะ
ตน ดังนี้

๔. ชัมมาภิกษิตี

(หันทะ มะยัง ชัมมาภิกษิตัง กะโรมะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำความขบคาถาพรรณนาเฉพาะพระ
ธรรมเถิด)

สุวากขาตะตาทีคุณะ โยคะวะเสนะ เสยโย, โย
มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท, ชัมโม กุโลกะปะ
ตะนา ตะทะชาริชาโร, วันทามะหัง ตะมะหะรัง ะระ
ชัมมะเมตัง, ชัมโม โย สัพพะปาณินัง สะระณัง เขมะ
มุตตะมัง, พุติยานุสสะติภูฏานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

พระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐ เพราะ
ประกอบด้วยคุณ คือ ความที่พระผู้มีพระภาคเจ้า
ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น, เป็นธรรมอันจำแนกเป็น
มรรค ผล ปรีชา และนิพพาน, เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้
ทรงธรรม จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว, ข้าพเจ้าไหว้
พระธรรมอันประเสริฐนั้น อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่ง
ความมืด, พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด
ของสัตว์ทั้งหลาย, ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็น
ที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สองด้วยเศียรเกล้า

ธัมมัสสาหัตถุมิ ทาโส*(ทาสี) วะ ธัมโม เม สามี
กิสสะโร, ธัมโม ทุกข์สสะ ฆาตา จะ วิชิตา จะ หิตัส
สสะ เม,ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สหะริรัญชีวิตัญจิทัง, วัน
ทันโตหัง*(ตีหัง) จะริสสามี ธัมมัสเสวะ สุขัมมะตัง,
นัตถิ เม สหะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สหะระณัง ะรัง, เอ
เตนะ สัจจะวัชเชนะ วัตถเขยยัง สัตถุสาสะเน,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม พระธรรมเป็น
นายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า, พระธรรมเป็นเครื่องกำจัด
ทุกข์และทรงไว้ซึ่งประ โยชน์แก่ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า
มอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระธรรม ,ข้าพเจ้า ผู้ให้วอยู่
จักประพฤติตาม ซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม ,
สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นสรณะอัน
ประเสริฐของข้าพเจ้า , ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้า
พึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา

ธัมมัง เม วันทะมานะ*(นายะ) ยัง ปุญญัง ปะ
สุตัง อิระ, สัพเพปิ อันตะรายา เมมาหะสุตัสสะเตชสา
ข้าพเจ้าผู้ให้วอยู่ซึ่งพระธรรม ได้ชวนถวาย
บุญใดในบัดนี้ , อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า

ด้วยเดชแห่งบุญนั้น (หมอบกราบลงกล่าวคำพร้อม
กัน)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตะสา วา, รัมเม กุกัมมัง
ปะกะตัง มะยา ยัง, รัมโม ปะภูคคัณหะตุ อัจจะยันตัง
, กาลันตะเร สังวะริตุง วะ รัมเม.

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี, กรรมนำดีเตือน
อันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระธรรม , ขอพระธรรม จง
งดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น, เพื่อการสำรวมระวัง ในพระ
ธรรม ในกาลต่อไป

๕. สัจจมานุสสติ

(หันทะ มะยัง สัจจมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.
เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำซึ่งความระลึกถึงพระสงฆ์เถิด)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปัน
โน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะ
โต สาวะกะสังโฆ, สามิจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะ
กะสังโฆ, ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญญาปุริสปุคคะลา,

เอสะ ภาคะวะโต สาวะกสังโฆ อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิ
เนยโย, อัญชะลีกะระณีโย, อนุตตะรัง ปุญญักเขต ตัง โลกัส
สาติ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติ
ดีแล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติ
ตรงแล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิ
บัติธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว, พระสงฆ์สาวกของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว ได้แก่ บุคคล
เหล่านี้คือ, คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ, นั้น
แหละพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นสงฆ์ผู้
ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา, เป็นสงฆ์ผู้ควรแก่สักการะที่
เขาจัดไว้ต้อนรับ, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน, เป็นผู้ที่บุคคล
ทั่วไปควรทำอัญชลี, เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่น
ยิ่งกว่า ดังนี้

๖.สังฆาภิกิตี

(หันทะ มะยัง สังฆาภิกิตีติง กะโรมะ เส.

เชิญเถิดเราทั้งหลาย, ทำความจับคาถาพรรณนา
เฉพาะพระสงฆ์เถิด)

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาทัยุตโต, โยภูจฺฐัพพิ
โธ อะริยะบุคคะละสังฆะเสฏฺฐโฐ, สีลาทิสัมมะปะวะระรา
สะยะกายะจิตโต, วันทามะหัง ตะมะรียานะคะณัง สุ
สุทฺธัง , สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เจมะมุตตะ
มัง, ตะตียานุสสะติฏฺฐานัง วันทามิ ตัง สีเรนะหัง,

พระสงฆ์ที่เกิด โดยพระสัทธรรมประกอบ
ด้วยคุณมีความปฏิบัติดี เป็นต้น , เป็นหมู่แห่งพระ
อริยบุคคลอันประเสริฐ แปรจำ พวก , มีกายและจิต
อันอาศัยธรรม มีศีลเป็นต้น อันบรร , ข้าพเจ้าไหว้หมู่
แห่งพระอริยะเจ้าเหล่านั้น อันบริสุทธิ์ด้วยดี , พระ
สงฆ์หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้ง
หลาย , ข้าพเจ้าไหว้พระ สงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้ง
แห่งความระลึกองค์ที่สามด้วยเศียรเกล้า ,

สังฆัสสาหัตถุมิ ทาโส*(ทาสี) วะ สังโหม เม สามิ
กิสสะโร, สังโหม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิชตา จะ หิตัส
สะ เม , สังฆัสสาหัง นียยาเทมิ สะริรัญชีวิตัญจิหัง, วัน
ทันโตหัง*(ตีหัง) จะริสสามิ สังฆัสโสปะฏิป็นนะตัง,
นัตถิเมสสะระณัง อัญญัง สังโหม เม สะระณัง ะรัง, เอเต
นะ สัจจะวัชเชนะ วัชฌเอยยัง สัตถุสาสะเน,

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์ พระสงฆ์ เป็น
นาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า, พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัด
ทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประ โยชน์แก่ข้าพเจ้า , ข้าพเจ้า
มอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระสงฆ์ , ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่
จักประพฤติตาม ซึ่งความปฏิบัติดีของพระสงฆ์ ,
สละอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นสละอัน
ประเสริฐของข้าพเจ้า , ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้า
พึงเจริญในศาสนา ของพระศาสดา

สังฆัง เม วันทะมานนะ*(นายะ) ยัง ปุญญัง ปะ
สุตัง อิธะ, สัพเพปิ อันตะรายา เม มาhesุง ตัสสะ เตชะ
สา.

ข้าพเจ้าผู้ใฝ่อยู่ซึ่งพระสงฆ์ ได้ชวนขวายนุญ
ใดในบัดนี้, อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพ เจ้า
ด้วยเดชแห่งบุญนั้น,
(หมอบกราบลงกล่าวคำพร้อมกัน)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตะสา วา, สังฆเม กุกัมมัง
ปะกะตัง มะยา ยัง, สังโฆ ปะฎีกคัณหะตุ อัจจะยันตัง
, กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังฆเม.

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ,กรรมอัน
น่าตียะนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระสงฆ์ ,
ขอพระสงฆ์ จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น, เพื่อการ
สำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไป

(จบคำทำวัตรเย็น)

หมายเหตุ (*) ใช้สำหรับผู้สวดภาวนาที่เป็นสตรี

วิธีสวดบทพระชัยมงคลคาถาและ พุทธคุณ

ให้เริ่มสวดตั้งแต่บทบูชาพระรัตนตรัย (หน้า ๔๒- ๕๓)
เพียง ๑ จบ จากนั้นให้สวด บทอิติปิโส (หน้า ๕๘) เท่าอายุ บวก
ด้วย ๑ แล้วให้แผ่ส่วนกุศล (หน้า ๕๕) เสร็จแล้วจึงอธิษฐานตาม
สิ่งที่ปรารถนา จากนั้นจึงสวดพระคาถาชินบัญชร

บูชาพระรัตนตรัย

อิมิณา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งต่อพระพุทธเจ้าด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมิณา สักกาเรนะ ธรรมัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งต่อพระธรรมด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมิณา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขอบูชาอย่างยิ่งต่อพระสงฆ์ด้วยเครื่องสักการะนี้

บทกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส
เพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้โดยชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทฺธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ากขาโต ภะคะวะตา ชัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

ชัมมํ นมะสฺสามิ (กราบ)

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆํ นมะมามิ (กราบ)

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์

บทนมัสการพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, อะระหะโต, สัมมาสัม
พุทฺธัสสะ (๑ จบ)

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น, ซึ่ง
เป็นผู้ไกลจากกิเลส, เป็นผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง โดยชอบ
(กราบ)

บทขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทฺธัง สัพพะเมโทสัง ขะมะละเม ภันเต

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอกราบไหว้
พระพุทฺธเจ้า เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง ขอพระองค์จง
ประทานอภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

วันทามิ ธรรมัง สัพพะเมโทสัง ขะมะละเม ภันเต

ข้าแต่พระธรรมอันเจริญ ข้าพเจ้าขอกราบไหว้พระ
ธรรมเพื่อขอขมาโทษทั้งปวง ขอพระธรรมจงให้
อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

วันทามิ สัมมัง สัพพะเมโทสัง ขะมะละเม ภันเต

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอกราบไหว้พระสงฆ์
เพื่อขอมาโทษทั้งปวง ขอพระสงฆ์จงให้อภัยโทษ
แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

บทไตรสรณคมน์

พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอยึดเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ธัมมํ สาระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอยึดเอาพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

สังฆํ สาระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอยึดเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ทฺถิยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๒ ข้าพเจ้าก็ขอยึดเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่
พึ่งที่ระลึก

ทุติยัมปิ รัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๒ ข้าพเจ้าก็ขอยึดเอาพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๒ ข้าพเจ้าก็ขอยึดเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตะติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๓ ข้าพเจ้าก็ขอยึดเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตะติยัมปิ รัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๓ ข้าพเจ้าก็ขอยึดเอาพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตะติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๓ ข้าพเจ้าก็ขอยึดเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

บทถวายพรพระ (อิติปิโส ฯ)

อิติปิ โส ภะคะวา, อะระหัง, สัมมาสัมพุทโธ,
วิชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต, โลกะวิทู อะนุตตโร
ปฺริสัทธัมมะสาระถิ, สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ,
ภะคะวาติ (พุทธคุณ)

เพราะเหตุอย่างนี้ อย่างนี้ ๆ พระผู้มีพระภาค
เจ้านั้น, เป็นผู้ไกลจากกิเลส, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดย
พระองค์เอง, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ, เป็น
ผู้ไปแล้วด้วยดี, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง, เป็นผู้
สามารถฝึกบรุษที่สมควรฝึกได้ อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
เป็นครูผู้สอนของเทวดา และ มนุษย์ทั้งหลาย, เป็น
ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม, เป็นผู้มีความจำเริญ
จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ดังนี้

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, สันทิฎฐิโก, อะ
กาลิโก, เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตังเวทิตัพโพ
วิญญูสีติ (ธรรมคุณ)

พระธรรม ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดี
แล้ว, เป็นสิ่งที่ ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วย
ตนเอง, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัด
กาล, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาเถิด,
เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว, เป็นสิ่งที่ผู้รู้พึงรู้ได้
เฉพาะตน ดังนี้

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อหุ
ปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปัน
โน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามิจิปะฏิปันโน ภะ
คะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัฏฐปุริสปุคคะลา, เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเนยโย, อัญชะลิกะระณิโย,
อนุตตะรัง ปุญญักเขต ตัง โลกัสสาติ (สังฆคณ)

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมั่น
ปฏิบัติดีแล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
หมั่นใด ปฏิบัติตรงแล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มี
พระภาคเจ้า หมั่นใด ปฏิบัติธรรมเป็นเครื่องออกจาก

ทุกข์แล้ว, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว ได้แก่ บุคคลเหล่านี้คือ, คู่ แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ, นั่นแหละ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า , เป็นสงฆ์ผู้ ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา, เป็นสงฆ์ผู้ควรแก่ สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ, เป็นผู้ควรรับทักษิณา ทาน, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี, เป็นเนื่อ นานุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

บทชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมชะ
ลึง อุติตะโฆระสะเสนะมารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะ
วา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคลานิ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะพระยามารผู้เอนรมิต
แขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ จี่ข้างครีเมชะ มา
พร้อมกับเหล่าเสนามาร ซึ่งโห่ร้องกึกก้อง ด้วยวิธี
อธิษฐาน ถึง พระบารมี ๑๐ ประการ มีทานบารมี

เป็นต้น, ขอชัย มง คลทั้งหลายจงมีแต่ท่าน ด้วยเดช
แห่งพระพุทธรชัยมงคณนั้นเถิด

มาราติเรกะมะภิกฺขุฉนิตะสัพพะรัตติง โฌรัมปะ
นาพะวะกะมັกขะมะถัทธะยักขัง ขันตีสุทนต์ะวิชิณา ชิ
ตะวามุณินโท ตันเตชะสาภาวะตุ เม*ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะยัภย์ชื่อ อาพวกะ ผู้มี
จิตหยาบกระด้าง คุร่ายเหี้ยมโหด ผู้ไม่มีความอดทน
มีฤทธิ์น่ากลัวยิ่งกว่าพระยามาร ซึ่งได้เข้ามาต่อสู้
อย่างยิ่งवादจนตลอดคืนยันรุ่ง ด้วยวิธีที่ทรงฝึกฝน
อย่างดีคือ ขันติบารมี (คือ ความอดทน อดกลั้น ซึ่ง
เป็น ๑ ในพระบารมี ๑๐ ประการ) ,ขอชัยมงค
ทั้งหลายจงมี แต่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธรชัยมงค
นั้นเถิด

นาพาคิริง กะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวักคิ
จักกะมะสะนีวะ สุทาทูณันตัง เมตตัมพุเสกะวิชิณาชิ
ตะวา มุณินโท ตันเตชะสาภาวะตุ เม*ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะช้างตัวประเสริฐ ชื่อ
นาพา คิริ ที่เมายิ่งนัก และแสนจะดุร้าย ประคองไฟ
ป่าและจักรารูชและสายฟ้า ด้วยวิธีรกลงด้วยน้ำ คือ
ความมีพระทัยเมตตา, ขอขัยมงคลทั้งหลายจงมีแต่
ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธรชัยมงคลนั้นเถิด

อุกขิตตะขัคคคะมะติหัตถะสุทธารุณันตัง ชาวันติ
โยชนะนะปะถังคฺฤติมาละวันตัง อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิ
ตะวา มุณินโท ตันเตชะสาภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ทรงคิดจะแสดงอิทธิฤทธิ์
ปาฏิหาริย์ จึง ได้เอา ชนะโจรชื่อ องคฺฤติมาล ผู้แสนจะ
ดุร้าย มีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์ไปสิ้นระยะทาง
๓ โยชน์, ขอขัยมงคลทั้งหลายจงมีแต่ท่าน ด้วยเดช
แห่งพระพุทธรชัยมงคลนั้นเถิด

กัตวานะ กัฏฐะมูทะรัง อิวะ คัพภินิยา จิญญาเย
ทฺฐฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัจฉะ สันเตนะ โสมะวิชิโน
ชิตะวามุณินโท ตันเตชะสาภะวะตุ เม*ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะคำกล่าวใส่ร้ายของนางจิณฺจมาณวิกา นางทำอาการเหมือนตั้งตั่งครรภ์ เพราะเอาท่อนไม้กลมผูกไว้ที่หน้าท้อง ด้วยวิธีทรงสมาธิอันงาม คือ การกระทำพระทัยให้ตั้งมั่นนิ่งเฉยในท่ามกลางหมู่ชน, ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธรชัยมงคลนั้นเถิด

สัจจัง วิหาเย มะติสัจจะกะวาตะเกตุง วาทาภิโร
ปีตะมะนัง อะติอันระภูตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะ
วา มุนินโท ตันเตชะสากะวะตุ เม*ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ผู้รู้เรื่องด้วยแสงสว่าง คือปัญญาได้เอาชนะสัจจะนิครนถ์ ผู้มีความคิดมุ่งหมายในอันจะละทิ้งความสัจย์ มีใจคิดจะยกถ้อยคำของตนให้สูงประดุษยกชง และมีใจมีคมนยิ่งนัก ด้วยการแสดงเทศนาให้ถูกใจ, ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแด่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธรชัยมงคลนั้นเถิด

นันทโทยะนันทะภูชะกัง วิพุชัง มะหิทชิง ปุตเต
นะ เถระภูชะเคนนะ ทะมาปะยัณโต อิทฐุปะเทสะวิธินา
ชิตะวามุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม*ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ได้เอาชนะพญานาคราช ชื่อ นัน
โทยะนันทะผู้มีความหลงผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีบอก
อุบายให้พระโมคคัลลาเถระพุทฺธิชโนรส แสดงฤทธิ์
เนรมิตกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาค ชื่อ
นันทโทยะนันทะนั้น, ด้วยฤทธิ์ที่เหนือกว่าของพระ
เถระ ขอขัยมงคลทั้งหลายจึงมีแต่ท่าน ด้วยเดชแห่ง
พระพุทฺธิชัยมงคลนั้นเกิด

ทุกคาหะทิฏฐิภูชะเคนนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรหมัง
(อ่านว่า พรหมัง) วิสุทฺธิชุตติมิตะพะกาภิชานัง ญาณ
คะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ
เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้เอาชนะพระพรหมผู้มีนามว่า
ท้าวผกาพรหมผู้มีฤทธิ์ สำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรือง
ด้วยคุณอันบริสุทฺธิ ผู้มีความเห็นผิดประดุจถูก

พญานาครัดมือไว้แน่นเพราะมีจิตคิดถือเอา ด้วยวิธี
วางยาอันพิเศษ คือ ทรงแสดงเทศนาญาณ, ขอชัย
มงคลทั้งหลายจงมีแต่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัย
มงคลนั้นเถิด

เอตปิ พุทธะชยะมังคะละอัญฐะคาถา โย वा
जे नो तिनैतिने सस्वते मन्तंति हितवानेनेकेविवा
नि जूपित्तवानी मोक्षं सुखं अचिकेमेययनेरो
सप्यो

บุคคลใดมีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดและ
ระลึกถึงพระพุทธชัยมงคล ๘ คาถาเหล่านี้ทุกๆ วัน
บุคคลนั้นจะพึงละความจัญไรอันตรายทุกอย่างเสีย
ได้และเข้าถึง ความหลุดพ้น คือ พระนิพพานอันบรม
สูงนั้นแลฯ

บทชัยปริตรคาถา (มหาภาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปุเรตวา ปาระมิ สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง, เอเต
นะ สัจจะวัชเชนะ โหตุเม* ชะยะมังคะลัง

พระพุทธเจ้าเป็นผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ ทรง
ประกอบแล้วด้วยพระมหากรุณา บำเพ็ญบารมี
ทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่
สรรพสัตว์ทั้งหลาย ได้ทรงบรรลुพระสัมโพธิญาณ
อันอุดมแล้ว ด้วยการกล่าวคำสัจย์จริงนี้ ขอชัยมงคล
จงมีแก่ท่านเถิด

ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัทธมโน
เอวัง อะหัง วิชะโย โหมิ** ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะ
ปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวีโปกชะเร อะภิสะเก
สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ,

ขอท่านจงมีชัยชนะดุจพระจอมมุณีทรงชนะ
มารที่โคนต้นโพธิ์ แล้วถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพ
พุทธานิเชก ทรงปราโมทย์อยู่บนบัลลังก์ที่มารไม่

อาจจะผจญได้ เป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูนความ
ดีแก่เหล่าประยูรญาติศากยวงศ์จะนั้น เทอญ,

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง,
สุชะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรหมะ (อ่านว่า พรหม
มะ) จาริสฺ,

เวลาที่บุคคลและสัตว์ประพตติดีประพตติ
ชอบชื่อว่าฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งแจ้งดี, และขณะ
ดี ครุยามดี ชื่อว่าบูชาดีแล้ว ในพรหมจารีบุคคล
ทั้งหลาย,

ปะทักขินัง กายะกัมมัง วาจา กัมมัง ปะทักขินัง,
ปะทักขินัง มะโนกัมมัง ปะณิธิเต ปะทักขินา,ปะ
ทักขินานิ กัตวานะ ละภันตเตเต ปะทักขิเณฯ

กายกรรมเป็นประทักษิณ(***) อันเป็นมงคล
สูงสุด วชิกรรมอันเป็นประทักษิณ อันมงคลสูงสุด,
มโนกรรมเป็นประทักษิณ อันเป็นมงคลสูงสุด ความ
ปรารถนาอันตั้งไว้เพื่อสิ่งอันเป็นมงคลสูงสุด,
บุคคลและสัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมอันเป็นมงคลสูงสุด
ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลายอันเป็นมงคลสูงสุดแล

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะพุทธานุภาเวนนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุ เม*ฯ

ขอให้ทุกสิ่งอันเป็นมงคลทั้งปวง จงมีแก่ท่าน
ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง จงปกปักรักษาท่าน, ด้วย
อานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า ขอความสวัสดิ์จงที่แก่
ท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อเถิด ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะธัมมานุภาเวนนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุ เม*ฯ

ขอให้ทุกสิ่งอันเป็นมงคลทั้งปวง จงมีแก่ท่าน
ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง จงปกปักรักษาท่าน, ด้วย
อานุภาพแห่งพระธรรม ขอความสวัสดิ์จงที่แก่ท่าน
ตลอดกาลทุกเมื่อเถิด ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะสังฆานุภาเวนนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุ เม*ฯ

ขอให้ทุกสิ่งอันเป็นมงคลทั้งปวง จงมีแก่ท่าน
ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง จงปกปักรักษาท่าน, ด้วย

อานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่าน ตลอดกาล ทุกเมื่อเถิด ฯ

(* ถ้าสวดให้คนอื่น ให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต)

(**ถ้าสวดให้คนอื่น เปลี่ยนเป็น ตะวัง วิชะ โย โหหิ)

(*** การประทักษิณคือการเดินเวียนขวารอบสิ่งศักดิ์สิทธิ์และบุคคลที่ตนเคารพนั้น เป็นการให้เกียรติและเป็นการเคารพสูงสุด เป็นมงคลสูงสุด เพราะฉะนั้น บาลีที่แสดงไว้ว่า กายกรรม วาจกรรม มโน กรรม ความปรารถนา และการที่กระทำการทั้งหลาย เป็นประทักษิณอันเป็นส่วนเบื้องขวาหรือเวียนขวานั้น จึงหมายถึงการทำการพูดการคิดที่เป็นมงคล และผลที่ได้รับก็เป็นประทักษิณ อันเป็นส่วนเบื้องขวาหรือเวียนขวา ก็หมายถึงได้รับผลที่เป็นมงคลอันสูงสุดนั้นแล ฯ

อิติปิโส เท้าอายุ (บวก ๑)

อิติปิ โส ภาคะวา, อะระหัง, สัมมา
สัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต
, โลกะวิทู ,อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ, ภาคะวาติ

สวดให้เกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๔๒ ปี ให้สวด ๔๓ จบ

บทแผ่เมตตาให้ตัวเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข

นิททุกโข โหมิ

ปราศจากความทุกข์

อะเวโร โหมิ

ปราศจากเวร

อภัยปัชฌา โหมิ

ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง

อะนีโฆ โหมิ

ปราศจากความทุกข์กาย ทุกข์ใจ

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ

ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข

กาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ

บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัตว์แพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด
แก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวร
แก่กันและกันเลย

อัพยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียด
เบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีมา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มี
ความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย

สุชี อตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ
รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ

บทแผ่ส่วนกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตา ปิตะโร
ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพ
เจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ครูปัชฌายาจะรียนังโหตุ สุขิตา โหนตุ ครูปัชฌายาจะรียา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เเวรี

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ สัตตานิัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา
ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุข

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญ
ภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย
ของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้
ตั้งแต่อดีตชาติ ถึง ปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่
ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผล
บุญนี้ แล้ว โปรดอโหสิกรรม และ
อนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้
ด้วยเถิด

วิธีสวดพระคาถาชินบัญชร

พระคาถาชินบัญชรนี้เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ที่ตกทอดมาจากลังกา ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าคันทะนพในคัมภีร์โบราณและได้คัดแปลงแต่งเติมให้ดีขึ้น เป็นเอกถ้อยคำพิเศษ ผู้ใดสวดภาวนาพระคาถานี้เป็นประจำสม่ำเสมอจะทำให้เกิดความรู้สึกดีใจแก่ตนเอง ศัตรูไม่กล้ากล้ำกราย มีเมตตามหานิยมขจัดภัยตลอดจนคุณไสยต่างๆ

การเริ่มต้นสวดภาวนา ให้หาวันดีคือ วันพฤหัสบดีเป็นวันเริ่มต้น โดยนำดอกไม้ ธูปเทียนบูชาถวายคุณพระรัตนตรัยและดวงพระวิญญาณบริสุทธิ์ของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าคันทะนพได้ยิ่งดี ถ้าไปไม่ได้ก็ให้ระลึกถึงท่านและหันหน้าไปทางวัดระฆังก็ใช้ได้ เมื่อบูชาพระรัตนตรัยและดวงพระวิญญาณของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าคันทะนพแล้วจึงเริ่มสวด โดยอ่านบทสวดให้ได้อย่างน้อย ๑ จบ ก็เป็นอันเสร็จพิธีเริ่มต้น

บทคาถาชินบัญชร (ย่อ)

ชินะบัญชรระ ประิตตังมัง รักขะตุสัพพะทา

หรือ วิญญาณสัมปันโน อิติปิโส

กะคะวา นะโมพุทธาเย (สวด ๕ จบ)

บทพระคาถาชินบัญชร

เพื่อให้เกิดอานุภาพยิ่งขึ้น ก่อนเจริญภาวนาให้ ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึง และ ตั้งคำอธิษฐานว่า

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ชะนะกาโมละเภชะนัง อตฺถิกายะญาเย เทวานังปิยะตังสุตตะวา อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณ โณ มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทฺธายะ

๑. ชะยาสะนาคะตา พุทฺธา เซตตะวา มารัง สะวาหะนัง จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เยปิวิงสุ นะราสะภา

พระพุทฺธเจ้าและพระนราสภาทิ้งหลาย ผู้ประทับนั่งแล้ว บนชัยบัลลังก์ ทรงพิชิตพระยามารารัษฏราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหนะแล้ว เสวยอมตรสคือ อริยะสังฆธรรมทั้งสี่ประการ เป็นผู้นำสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์

๒. ตัณ्हังคะราทะโย พุทฺธา อัญฺฐะวีสะติ นายะกาสัพเพ ปะติภฺนฺนิตา มัยหัง มัตตะเก มุณิสสะรา

มี ๒๘ พระองค์คือ พระผู้ทรงพระนามว่า ตัณห์กรเป็น
อาทิ พระพุทธเจ้าผู้จอมมุณีทั้งหมดนั้น

๓. สีเส ปะติฏฐิต มัยหัง พุทโธ รัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิต มัยหัง อูเร สัพพะคุณากะโร

ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐานเหนือเศียรเกล้า
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประดิษฐานอยู่บนศิรষะพระ
ธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณ
อยู่ที่อก

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สาริปุตโต จะทักขิเณ โภณ
ทัณฺเณ ปิฏฺฐิกากัสสิมิง โมคคัลลาโน จะวามะเก

พระอนุรุทธะอยู่ที่ใจ พระสารีบุตรอยู่เบื้องขวา พระโมค
คัลลัน้อยู่เบื้องซ้าย พระอัญญาโณทัญญะอยู่เบื้องหลัง

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุโล กัส
สะโป จะ มะหানাโม อูภาสุง วามะโสตะเล

พระอานนทักับพระราหุลอยู่หุขวา พระกัสสะปะกับพระ
มหานามะอยู่ที่หูซ้าย

๖. เกสันเต ปิฎฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร นิติน
โน สิริสัมปันโน โสภิตो มุนิปุงกะโว

มุนิผู้ประเสริฐคือ พระโสภิตะผู้สมบูรณ์ด้วยสิริดังพระ
อาทิตย์ส่องแสงอยู่ที่ทุกเส้นขน ตลอดร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

๗. กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก โส
มัยหัง วะทะเนนิจัจัง ปะติฎฐาติ คุณากะโร

พระเถระกุมาระกัสสะปะผู้แสวงบุญทรงคุณอันพิเศษ มีวา
ทะอันวิจิตรไพเราะมาประดิษฐานอยู่ที่ปากของข้าพเจ้า

๘. ปุณโณ อังกุลิมาโลจะ อุปาลี นันทะสีวะลี เถรา
ปัญจะ อิเม ซาตา นะลาญเฑีละกา มะมะ

พระปุณณะ พระอังกุลิมาล พระอุปาลี พระนันทะ และพ
ระสีวะลี พระเถระทั้ง ๕ นี้ จงปรากฏเกิดเป็นกระแจะจุมเจิมที่
หน้าผาก

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา เอเตสีติ
มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา ชะลันตา สีละเต เชนะ
อังกะมังเกสุ สันฐิตา

ส่วน พระอสีติมหาเถระที่เหลือผู้มีชั้ย และเป็นพระโอรส
เป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้าผู้ทรงชั้ย แต่ละองค์ล้วนรุ่งเรือง
ไพโรจน์ ด้วยเดชแห่งศีล ให้ดำรงอยู่ทั่วอวยะวณ้อยใหญ่

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิณเม เมตตะสุตตะ
ระชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคฺลิมาละกััง

พระรัตนสูตรอยู่เบื้องหน้า พระเมตตาสสูตรอยู่เบื้องขวา
พระอังคฺลิมาลปริตรอยู่เบื้องซ้าย พระระชัคคะสูตรอยู่เบื้องหลัง

๑๑. ขันระโมระปะริตตัญจะ อาภูวานาภูยิสฺสุตตะกััง อา
กาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสังฺกฺขิตฺตา

พระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาภูวานาภูยิสฺสุตร
เป็นเครื่องกางกั้นดุจหลังคาอยู่บนนภากาศ

๑๒. ชินนानา วะระสังฺยุตฺตา สัตตะปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตูปัททะวา

อนึ่งพระชินเจ้าทั้งหลาย นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้
ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด มีศีลาทิกุณอันมั่นคง สัตตะ
ปราการเป็นอารมณ์มาตั้งล้อมเป็นกำแพงครอบเจ็ดชั้น

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อนันตชินะเตชะสา วะสะ
โต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร

ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้าไม่ว่าจะทำกิจการ
ใดๆ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชรแวดวงกรงล้อม
แห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอโรคอุปัทวะทุกข์ทั้งภายนอกและ
ภายใน อันเกิดแต่โรคร้าย คือ โรคลมและ โรคดีเป็นต้น เป็น
สมุฏฐานจงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮีตะเล สะทา
ปาเลนตุ มัง สัพเพเต มะหาปริสาสะภา

ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้นจง
อภิบาลข้าพระพุทธเจ้า ผู้อยู่ในภาคพื้น ท่ามกลางพระชินบัญชร
ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการคุ้มครองปกป้องรักษาภายในเป็นอันดี
ฉะนี้แล

๑๕. อิจเจวะมันโต สุกุตโต สุรักโข ชินานุภาเวนะ ชิ
ตุปัททะโว ชัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ สังฆานุภาเวนะ
จิตันตะราโย สัทชัมมานุภาวะปาติโต จะรามิ ชินะปัญ
ชะเรติ

ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่ง
สัทธรรม จึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวันตรายใดๆ ด้วยอนุภาพแห่ง
พระชินะพุทธเจ้า ชนะข้าศึกศัตรู ด้วยอนุภาพแห่งพระธรรม
ชนะอันตรายทั้งปวงด้วยอนุภาพ แห่งพระสงฆ์ ขอข้า
พระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติ และรักษาคำเนินไปโดยสวัสดิเป็นนิจ
นิรันดรเทอญฯ

บทยอถกัณฑ์พระไตรปิฎก (ต้นฉบับเดิม)

เปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก มีคำกล่าวในหนังสือนำว่า ผู้ใดมีไว้ประจำบ้านเรือนมีอานิสงส์ยิ่งกว่าได้สร้างพระเจดีย์ทองคำสูงเทียมเทวโลก และป้องกันภัยอันตรายต่างๆ ทำมาหากินเจริญฯ

ผู้ใดสร้างไว้สวดมนต์ สักการบูชาเป็นกุศลอันยิ่ง ใหญ่ และจะมีความสุขสิริสวัสดิ์เจริญต่อไป ทั้งปัจจุบัน กาลอนาคต และภพหน้าภาคหน้า ด้วยอำนาจของความเคารพในพระคานานี้ สร้างครบ 7 วัน ครอบอายุ หมดเคราะห์ โสภทุกประการฯ

ประวัติกล่าวไว้ต้นฉบับเดิมว่า สักดิ์สิทธิ์ถ้าผู้ใดได้สวดมนต์ภาวนาทุกคำเช้าแล้ว ผู้นั้นจะไม่ไปตกอบายภูมิแม้ได้บูชาไว้กับบ้านเรือนก็อาจป้องกันอันตรายต่างๆจะภาวนาพระคานานี้ทุกๆ สัก 100 ปี อานิสงส์ก็ไม่เท่าภาวนาพระคานานี้ครั้งหนึ่งถึงแม้ว่า อินทร์ พรหม ยมยักษ์ ที่มีอิทธิฤทธิ์จะเนรมิตแผ่นอิฐเป็นทองคำ ก่อเป็นพระเจดีย์ ตั้งแต่มนุษย์โลกสูงขึ้น ไปจนถึงพรหมโลก อานิสงส์ก็ยังไม่เท่าภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ และมีคำอธิบายคุณความดีไว้ในต้นฉบับเดิมนั้นอีกหลายประการฯ

ต้นฉบับเดิมเปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก เป็นอักษรขอมจารึกไว้ในใบลานจึงแปลเป็นอักษรไทย (พระภิกษุแสง) หลวง

ธรรมาธิกรณ์ได้มาแต่พระแท่นศิลาอาสน์มณฑลพิษณุโลก ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ถ้าผู้ใดบริจาคทรัพย์สร้างถวาย พระภิกษุสงฆ์สามเณร หรือ ญาติ มิตร สหาย จนครบ 7 วัน หรือครบอายุปัจจุบันของตน จะบังเกิดโชคลาภทำมาค้าขายเจริญ พ้นเคราะห์และภัยพิบัติทั้งปวง

พิธีไหว้พระและสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

ก่อนเข้าห้องบูชาพระ ควรอาบน้ำชำระร่างกายให้สะอาด และ นุ่งห่มให้เรียบร้อย เข้านั่งที่ด้วยความสำรวมกายใจ ตั้งจิตให้แน่วแน่เพ่งตรงยังพระพุทธรูป ระลึกถึงพระรัตนตรัย ค่อยกราบ ๓ หน แล้วสงบจิตระลึกถึงพระคุณของบิดามารดา ซึ่งเป็นพระอรหันต์ของบุตร จากนั้นจึงจุดเทียนบูชา ให้จุดเล่มด้านขวาของพระพุทธรูปก่อน แล้วจุดเล่มด้านซ้ายต่อไป จุดรูป ๓ ดอก เมื่อจุดเทียนรูปที่เครื่องสัก การบูชาเสร็จแล้วเอาจิต (นึกเห็น) พระพุทธรองค์มาเป็นประธาน ฟังนั่ง ชายฟังนั่งคุกเข่า หูยั้งนั่งท่าเทพนม ประนมมือ ตั้งใจบูชาพระรัตนตรัย นมัสการพระรัตนตรัย นมัสการพระพุทธเจ้า ไตรสรณคมน์และนมัสการพระพุทธรูปคุณพระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แล้วจึงเจริญภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก จะเพิ่มความขลังและความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น จะเกิดพลังจิตและ

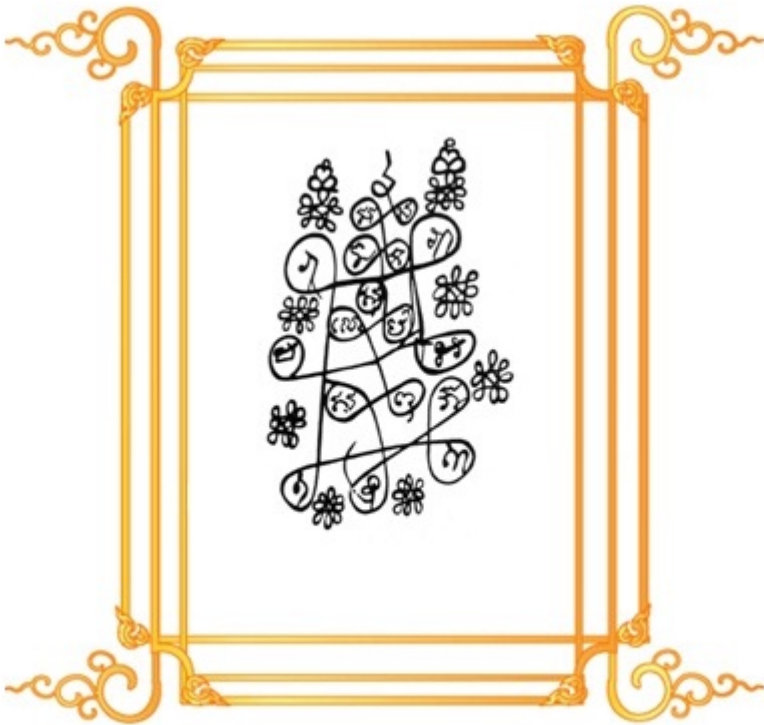
มีความมั่นคงในชีวิต ฟังทราบด้วยว่า การเจริญภาวนาทุกครั้งต้อง
อยู่ในสถานที่อันสมควร ขอให้ทำจิตตั้งมั่นในบทสวดมนต์ จะมี
เทพยดาอารักษ์ทั้งหลายร่วมอนุโมท นาสาธุการขออย่าได้ทำเล่น
จะเกิดโทษแก่ตนเอง

อานิสงส์การสร้างและสวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก เป็น
ธรรมทาน โบราณท่านว่า ผู้ใดได้พบยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้แล้ว
ท่านว่าเป็นบุญตัวอันประเสริฐนัก เมื่อพบแล้วให้พยายามท่องบ่น
สวดภาวนาอยู่เป็นนิตย์ตราบเท่าชีวิต จนทำลายชั้นจัญจากมนุษย์
โลก แล้วก็จะไปยังเกิดในสัมปรายภพสวรรค์สุคติภพด้วยพระ
อานิสงส์เป็นแน่แท้

ถ้าผู้ใดจะสวดขออานุภาพให้ผู้ป่วยไข้อาการจะดีขึ้น จะ
สวดแผ่กุศลอุทิศไปให้ บิดา มารดา หรือครูบาอาจารย์ อุปัชฌาย์ ผู้
มีพระคุณของท่านแล้ว ให้เขียน จิ เจ รุ นิ และชื่อท่านนั้น ๆ ใส่
กระดาษก่อนสวดทุกครั้ง เมื่อสวดก็จงครบตามที่เราต้องการแล้ว
ให้นำกระดาษนั้นเผาไฟ และกรวดน้ำโดยคารวะ บอกชื่อฝากพระ
แม่ธรณีนางกุศลอันนี้ให้ท่านผู้นั้น ได้ตามความปรารถนาของเรา
ทุกครั้ง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวร กิจการงาน
เจริญรุ่งเรือง อุดมด้วยโภคทรัพย์ ผู้ใดอุทิศบุญกุศลอันเกิดจากการ
สร้างยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ให้ ปู่ย่า ตายาย บิดา มารดา ฯ บุตร

หลาน ที่อยู่เบื้องหลังมีความเจริญรุ่งเรือง บิดา มารดา จะมีอายุยืน
สามิภรรยา รักใคร่ดีต่อกัน บุตรหลานเป็นคนดีปฏิบัติวิญญาณ
บุตร เกิดมาเฉลียวฉลาด ปัญญาดี เลี้ยงง่าย สุข ภาพดี วิญญาณของ
บรรพบุรุษจะสู่สุคติภพ เสริมบุญบารมีให้ตนเองแคล้วคลาดจาก
อันตรายต่าง ๆ เมื่อสิ้นอายุขัยจะไป สู่สุคติภูมิ

ขอตั้งสัตยาธิษฐาน ขอความเจริญรุ่งเรือง จงบังเกิดแก่ท่าน
ผู้สร้าง ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ เพื่อความมอกงามในพระบวร
พระพุทธศาสนาสืบไป.

มหายันต์แห่งยอดกัณฑ์ไตรปิฎก

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก (ต้นฉบับเดิม)

๑. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วะตะ โส ภะคะวา.
อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วะตะ โส ภะคะวา.
อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะ สัมปันโน วะตะ โส
ภะคะวา.
อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วะตะ โส ภะคะวา.
อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วะตะ โส ภะคะวา .
อะระหังตัง สาระณัง กัจจามิ
อะระหังตัง สิริสะธา นะมามิ.
สัมมาสัมพุทฺธัง สาระณัง กัจจามิ.
สัมมาสัมพุทฺธัง สิริสะธา นะมามิ.
วิชชาจะระณะสัมปันนัง สาระณัง กัจจามิ.
วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิริสะธา นะมามิ.
สุคะตัง สาระณัง กัจจามิ.
สุคะตัง สิริสะธา นะมามิ.

โลกะวิหัง สาระณัง กัจฉามิ.

โลกะวิหัง สิริระสา นะมามิ.

๒. อิติปิโส ภาคะวา อะนุตตะโร วัชระโสภะคะวา.

อิติปิโส ภาคะวา ปุริสัทธัมมะสาระถิวัชระโสภะคะวา

อิติปิ โส ภาคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง วัชระ

โส ภาคะวา.

อิติปิ โส ภาคะวา พุทโธ วัชระโส ภาคะวา.

อะนุตตะรัง สาระณัง กัจฉามิ.

อะนุตตะรัง สิริระสา นะมามิ.

ปุริสัทธัมมะสาระถิ สาระณัง กัจฉามิ.

ปุริสัทธัมมะสาระถิ สิริระสา นะมามิ.

สัตถา เทวะมะนุสสานัง สาระณัง กัจฉามิ.

สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิริระสาะ นะมามิ.

พุทฺธัง สาระณัง กัจฉามิ.

พุทฺธัง สิริระสา นะมามิ.

อติปิ โส ภะคะวา ฯ

๓. อติปิ โส ภะคะวา รุปะจันโธ อะนิจจะลัก ขะณะ
ปาระมิ จะ สัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา เวทะนาจันโธ อะนิจจะลักขะณะปา
ระมิ จะ สัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา สัตถุญาจันโธ อะนิจจะลักขะ ณะ ปา
ระมิ จะ สัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา สังขาระจันโธ อะนิจจะลักขะณะปา
ระมิ จะ สัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะจันโธ อะนิจจะลักขะณะ
ปาระมิ จะสัมปันโน.

๔. อติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวีธาตุ สะมาธิ ญาณะสัม
ปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา อาโปธาตุ สะมาธิ ญาณะสัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา เตโชธาตุ สะมาธิ ญาณะสัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา วาโยธาตุ สะมาธิ ญาณะ สัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา อากาสะธาตุ สะมาธิ ญาณะ สัมปัน
โน

อติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะธาตุ สะมาธิ ญาณะ สัม
ปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา จักกะวาพะธาตุ สะมาธิ ญาณะ สัม
ปันโน.

๕. อติปิ โส ภะคะวา จาตุมมะหาราชิกาธาตุ สะมาธิ
ญาณะสัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา ตาวะติงสาธาตุ สะมาธิ ญาณะสัม
ปันโน

อติปิ โส ภะคะวา ยามาธาตุ สะมาธิ ญาณะสัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา ตุสสีธาตุ สะมาธิ ญาณะสัมปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระตีธาตุ สะมาธิ ญาณะสัม
ปันโน.

อติปิ โส ภะคะวา ปะระนิมมิตะวะสะวัตตีธาตุ

สมาธิ ญาณะสัมปັນโน.

อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระชาตุ สมาธิ ญาณะ
สัมปັນโน

อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระชาตุ สมาธิ ญาณะสัม
ปັນโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะรูปาวะจะระชาตุ สมาธิ ญาณะ
สัมปັນโน.

อิติปิ โส ภะคะวา โลกุตตะระชาตุ สมาธิ ญาณะสัม
ปັນโน.

๖. อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะมะฌานะชาตุ สมาธิ
ญาณะสัมปັນโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะชาตุ สมาธิ ญาณะสัม
ปັນโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะชาตุ สมาธิ ญาณะสัม
ปັນโน.

อิติปิ โส ภะคะวา จะตุตถะณานะชาตุ สะมาธิ ญา
ณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมะณานะชาตุ สะมาธิญา
ณะสัมปันโน.

๗. อิติปิ โส ภะคะวา อากาสนัญญายะตะนะชาตุ
สะมาธิ ญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา วิญญานัญญายะตะนะชาตุ สะมาธิ
ญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อากิณฺจัญญายะตะนะชาตุ สะมาธิ
ญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา เนวะสัณฺณานาสัณฺญายะตะนะชาตุ
สะมาธิ ญาณะสัมปันโน.

๘. อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปตฺติมัคคะชาตุ สะมาธิ
ญาณะสัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทากามิมัคคะชาตุ สะมาธิ
ญาณะ สัมปันโน

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามีมัคคะชาตุ สะมาธิ ญาณะ
สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะมัคคะชาตุ สะมาธิ ญา
ณะ สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปัตติผละชาตุ สะมาธิ ญาณะ
สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทากามีผละชาตุ สะมาธิ
ญาณะ สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคามีผละชาตุ สะมาธิ ญาณะ
สัมปันโน.

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะผละชาตุ สะมาธิ
ญาณะ สัมปันโน.

๕. กุสะลา ชัมมา อิติปิ โส ภะคะวา อะอา ยาวะชีวัง
พุทฺธัง สะระณัง คัจฉามิ ชัมพุทฺธิปฺปญฺจะ อิสสะโร กุสะ
ลา ชัมมา นะโม พุทฺธาเย นะโม ชัมมาเย นะโม สันฑา
เย ปฺปญฺจะพุทฺธานะมาหิหัง อาปามะจุปะ, ทิมะสังอังขุ,

สังฆวิชาปุกะยะปะ, อุปะสะชะสะเห ปาสายะโส ๗ โส
โสสะสะ อะอะอะอะนิ เตชะสุเนมะภูจะนาวิเว,
อะสังวิสุโลปุสะพุคะ, อิศวาสุ, สุสวาอิ กุสะลา รัมมา
จิตติวิธัตถิ.

อิติปิ โส ภาคะวา อะระหัง อะอา ยาวะชีวัง
พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ สาโพธิปัญฺจะ อิศสะโร รัม
มา. กุสะลา รัมมา นันทะวิวังโก อิติ สัมมาสัมพุทฺโธ
สุคะลาโน ยาวะชีวัง พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิฯ.

๑๐. จาตุมมะหาราชิกา อิศสะโร กุสะลา รัมมา อิติ
วิชชาจะระณะสัมปັນโน ออุ ยาวะชีวัง พุทฺธัง สาระณัง
คัจฉามิฯ.

ตาวะติงสา อิศสะโร กุสะลา รัมมา นันทะ ปัญ
จะสุคะโต โลกะวิฑู มะหาเอโอ ยาวะชีวัง พุทฺธัง สาระ
ณัง คัจฉามิฯ.

ยามา อิศสะโร กุสะลา รัมมาพรหมาสัททะ ปัญ
จะสัทตะ สัตตาปาระมีอะนุตตะโร ยะมะกะจะยาวะชี
วัง พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิฯ.

ตฺสูติตา อิศสระโร กุสะลา ชัมมา ปุยะปะกะ ปฺริ
สะทัมมะสาระถิ ยาวะชีวัง พุทชัง สะระณัง คัจฉามิฯ.

นิมมานะระตี อิศสระโร กุสะลา ชัมมา เหตุโปวะ
สັตถา เทวะมะนุสสานัง ตะถา ยาวะชีวัง พุทชัง สะ
ระณัง คัจฉามิฯ.

ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี อิศสระโร กุสะลาชัมมา
สังขาระขันโธ หุกขัง ภาคะวะตา ยาวะ นิพพานัง สะ
ระณัง คัจฉามิ ฯ

พรหมา อิศสระโร กุสะลา ชัมมานัตถิปิจจะยา วิ
นะปฺญจะ ภาคะวะตา ยาวะ นิพพานัง สะระณัง คัจฉา
มิฯ.

๑๑. นะโม พุทธัสสะ นะโม ชัมมัสสะ นะโม สังฆัส
สะ พุทธิลาโภกะลา กะระกะนา เอเตนะ สัจเจนะ สุวัต
ถิ โหนตุ หุตุ หุตุ หุตุ สะวาหาเย.

นะโม พุทธัสสะ นะโม ชัมมัสสะ นะโม สังฆัส
สะ วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ วัตติ วัต
ติ มะยะสุ สุวัตถิ โหนตุ หุตุ หุตุ หุตุ สะวาหาเย.

อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง พรหมะสาวัง
มะหาพรหมะสาวัง จักกะวัตติสาวัง มะหาจักกะวัตติ
สาวัง เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง อีสีสาวัง มะหาอีสี
สาวัง มุนีสาวัง มหามุนีสาวัง สัปปุริสะสาวัง
มหาสัปปุริสะสาวัง พุทธะสาวัง ปังเจกะพุทธะสาวัง
อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิวิชชา ๓๖๐ รานังสาวัง
สัพพะโลกาอิริยานังสาวัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตติ
โหนดตุ.

สาวัง คุณัง วัชชะ พะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิกัมมัง
ธัมมัง สัจจัง นิพพานัง โมกขัง คุຍหะกัง ทานัง สีลัง
ปัญญา นิกขัง ปุญญัง ภาคะยัง ยะลัง ตัปปัง สุขัง สิริ
รัง จะตุวิสะติเตสะนัง เอเตนะ สัจเจนะสุวัตติ โหนดตุ
หุตุ หุตุ หุตุ สะวาหายะ ฯ

๑๒. นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รุปะ
ขันโธ เวทะนาขันโธ สัตถุญาขันโธ สังขาระขันโธ
วิญญาณะขันโธ นะโม อิติปิโส ภะคะวา.

นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รุปะ

ขันโท เวทะนาขันโท สัตถุญาขันโท สังขาระขันโท วิญ
ญาณะขันโท นะโม สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม.

นะโมสังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รุปะ
ขันโท เวทะนาขันโท สัตถุญาขันโท สังขาระขันโท
วิญญาณะขันโท นะโมสุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะ
กะสังโฆ วาหะปะริตตัง.

นะโมพุททธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัต
ตา ยาวะตัสสะ หาโยโมนะ อูอะมะ ทุกขัง อะนิจจัง
อะนัตตา อูอะมะอะ วันทา นะโม พุทธายะ นะอะกะติ
นิสระณะ อาระปะชุตรัง มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง
อะนัตตา ฯ

วิปัสสิต

สัพพะทุกขา สัพพะภะยา สัพพะโรคา วินาสันตุ

คำกรวดน้ำ ของยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ

ด้วยเดชะผลบุญของข้าพเจ้า ได้สร้างและสวด
ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ขอให้คำชู อุดหนุน คุณบิดา
มารดา พระมหา กษัตริย์ ผู้มีพระคุณ ญาติกา ครู
อุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร มิตรรักสนิท เพื่อน
สรรพสัตว์น้อยใหญ่ พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพาลี แม่พระ
ธรณี แม่พระคงคา แม่พระโพสพ พญายมราช นายนิริ
ยบาล ท้าวจะตุโลกะบาลทั้งสี่ศิริคุณอำมาตย์ ชั้นจาตุ
มมะหาราชิกาเบื้องบน สูงสุดจนถึงภวัคคะพรหม และ
เบื้องล่างต่ำสุด ตั้งแต่โลกันตมหानรกและอเวจีขึ้นมา
จน ถึงโลกมนุษย์ สุครอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล
คุณพระศรีรัตนตรัย และเทพยดาทั้งหลาย ตลอดทั้ง
อินทร์ พรหม ยมยักษ์ คนธรรพ์ นาคา พระเพลิง พระ
พาย พระพิรุณ ท่านทั้งหลายที่ต้องทุกข์ขอให้พ้นจาก

ทุกข์ ท่านทั้งหลายที่ได้สุขขอให้ได้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป
ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าอุทิศให้ไปนี้ จงเป็น
อุปนิสัยปัจจัยให้ถึงพระนิพพานในปัจจุบัน และ
อนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ ฯ

พุทฺธัง อะนันทัง ฌมมํ จักกะวาลัง

สังฆัง นิพพานะ ปัจจะโย โหนตุ.

ตั้ง นะโม 3 จบ

ข้าพเจ้า

กราบพระพุทธเจ้า กราบพระธรรม กราบพระสงฆ์ กราบ
บิดามารดา กราบครูบาอาจารย์ ขออำนาจพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ จงดลบันดาลให้กุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าได้
สร้าง สั่งสมมาตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ จงไหลมา
รวมอยู่ที่ข้าพเจ้า และขอกุศลผลบุญนั้นจงอยู่ที่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตอุทิศส่วนกุศล และผลบุญดังกล่าว
ข้างต้นนี้ ให้แก่ดวงจิตดวงวิญญาณที่เจ็บและตายด้วยน้ำมือ
หรือคำสั่งของข้าพเจ้าในอดีตชาติปางก่อน ณ บัดนี้

ท่านทั้งหลายจะอยู่ภพใด หรือภูมิใดก็ตาม ขอ ให้ทำ
ตนได้รับผลบุญนี้ และขอจงได้รับส่วนกุศลผลบุญนี้ หาก
ท่านทุกข์ขอให้พ้นจากทุกข์ หากท่านสุขขอให้สุขยิ่งขึ้น
ไป ขอจงมาอนุโมทนาบุญ และรับส่วนบุญส่วนกุศลนี้ให้มี
ความร่มเย็นเป็นสุข หากมีเวรกรรมใดต่อกัน ขอจงอโหสิ
กรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้าด้วยอำนาจแห่งบุญนี้
ด้วยเทอญ

อานิสงส์การสวดและ ภาวนา ยอดพระกัมภ์ไตรปิฎก

ยอดพระกัมภ์ไตรปิฎกเป็นพุทธมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ไว้
สำหรับสวดและภาวนาทุกเช้าค่ำเพื่อความสวัสดิเป็นสิริ
มงคลแก่ผู้สาธยาย บ่อเกิด มหาเศซัง มีเดชมาก มหานุภาวัง
มีอานุภาพมาก และมีลาภยศ สุขสรรเสริญ ปราศจากทุกข์
โศกโรคภัย อุบัติวันตราย และความพินาศทั้งปวง ตลอดทั้ง
หม่มารร้ายและศัตรูคู่อาฆาตไม่อาจแผ้วพานได้

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง เป็นต้น

เมื่อสาธยายหรือภาวนาแล้ว จะนำมาซึ่งลาภยศ สุข สรรเสริญและปราศจากอันตรายทั้งปวง ตลอดทั้งเป็นการ ระลึกถึงคุณพระพุทธรเจ้า เป็นการเจริญพระพุทธานุสติ วิปัสสนากัมมัฏฐานเป็นแดนเกิดของสมาธิอีกด้วย

อะระหันตัง สะระณัง คัจฉามิ เป็นต้น

เมื่อสาธยายหรือภาวนาแล้ว เป็นการมอบกายถวาย ชีวิตไว้กับองค์พระพุทธรเจ้า หรือเอาองค์พระพุทธรเจ้าเป็นตา ข่ายเพชรคอยปกป้องคุ้มครองรักษาชีวิตให้ปราศจากเวรภัย

อิติปิโส ภะคะวา รูปะขันโธ เป็นต้น

เมื่อสาธยายหรือภาวนาแล้ว ขออาราธนาบารมีธรรม ของพระพุทธรองค์สิงสถิตในเบญจขันธ์ของเราเพื่อให้เกิด พระไตรลักษณ์ญาณ อันเป็นทางของพระนิพพานสืบต่อไป

อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะวีธาตุสะมาธิญาณสัมปันโน เป็นต้น

เมื่อสาธยายหรือภาวนา ขออำนาจสมาธิญาณขอพระ

พุทธองค์เป็นไปในธาตุ ในจักรวาล ในเทวโลกหรือใน
กามาวจรภูมิ รูปาวจรภูมิ อรูปาวจรภูมิ และในโลกุตรภูมิ
ของ มาบังเกิดในชั้นธสันดานของข้าพเจ้าหรือเรียกว่าเป็น
การเจริญสมถภาวนา อันเป็นบ่อเกิดแห่งรูปฌาน อรูปฌาน
อภิัญญา เป็นการเจริญวิปัสสนา อันเป็นบ่อเกิดแห่งมรรคผล
นิพพาน เป็นการหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง ฯ

กุสลา ธรรมา อิติปิโส ภาคะวา เป็นต้น

เป็นการสาธยายหัวใจพระวินัยปิฎก หัวใจพระ
สุตตันตปิฎก หัวใจพระอภิธรรมปิฎก และเป็นหัวใจพระเจ้า
๕๐๐ ชาติ พระเจ้า ๑๐ ชาติ และหัวใจ อิติปิ โส ตลอดทั้ง
หัวใจอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก เมื่อภาวนาแล้วจะนำลาภ ยศ
ฐาบรรดาศักดิ์ ทั้ง อายุ วรรณะ สุขะ พละ และจะป้องกัน
สรรพภัย ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสวัสดิมงคลแก่ตนและ
บุตรหลานสืบไป

อินทสาวิง มหาอินทสาวิง เป็นต้น

เมื่อสาธยายหรือภาวนาแล้วมีทั้งอำนาจ ตบะ เตะ
ความสุข ความเจริญรุ่งเรืองทุกประการ พระอริยสงฆ์เจ้า

ทั้งหลายต่างก็กล่าวเห็นว่า พระพุทธศาสนาเป็นของจริง
ของแท้ที่เรายึดมั่นเป็นหลักชัยแห่งชีวิตได้ ยังมีการปฏิบัติ
ธรรมทั้งทาน ศีล ภาวนา สมน้ำเสมอความสุขความเจริญ
เกิดขึ้นแก่ตนแน่ อย่าสงสัย การรวยทรัพย์สินเงินทองไม่ได้
ก่ออานิสงส์ ไม่เท่ากับบรวยบุญบรวยกุศล ซึ่งจะบังเกิด
ความสุขความเจริญในปัจจุบัน และตามตติวิญญาณไปทุก
ภพทุกชาติด้วยฉะนั้น ชาวพุทธทั้งหลาย จงเจริญภาวนา
ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกทุกเช้าค่ำเถิด จะบังเกิดความสวัสดิ
มงคลแก่ตนและครอบครัว ให้มีความร่มเย็นเป็นสุขโดยทั่ว
หน้า

บทปารมี ๓๐ ทศ

ทานะ ปาระมี สัมปันโน , ทานะ อุปะปารมี
สัมปันโน , ทานะ ประระมัตถะปารมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมีสัม
ปันโน , อิติปิ โส ณะคะวา

สีละ ปาระมี สัมปันโน , สีละ อุปะปารมี
สัมปันโน , สีละ ประระมัตถะปารมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมีสัม
ปันโน , อิติปิ โส ณะคะวา

เนกขัมมะ ปาระมี สัมปันโน , เนกขัมมะ อุ
ปะปารมี สัมปันโน , เนกขัมมะ ประระมัตถะ
ปารมี สัมปันโน เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุ
เปกขา ปาระมีสัมปันโน , อิติปิ โส ณะคะวา

ปัญญา ปาระมี สัมปันโน , ปัญญา อุปะ
ปารมี สัมปันโน , ปัญญา ประระมัตถะปารมี สัม
ปันโน เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระ

มีสัมปັນโน , อิติปิ โส ณะคะวา

วิริยะ ปาระมี สัมปັນโน , วิริยะ อุปะปารมี
สัมปັນโน , วิริยะ ประระมัตตะปารมี สัมปັນโน
เมตตา ไมตรี ณะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมีสัม
ปັນโน , อิติปิ โส ณะคะวา

ขันตี ปาระมี สัมปັນโน , ขันตี อุปะปารมี
สัมปັນโน , ขันตี ประระมัตตะปารมี สัมปັນโน
เมตตา ไมตรี ณะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมีสัม
ปັນโน , อิติปิ โส ณะคะวา

สัจจะ ปาระมี สัมปັນโน , สัจจะ อุปะปารมี
สัมปັນโน , สัจจะ ประระมัตตะปารมี สัมปັນโน
เมตตา ไมตรี ณะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมีสัม
ปັນโน , อิติปิ โส ณะคะวา

อะชิฏฐานะ ปาระมี สัมปັນโน , อะชิฏฐานะ
อุปะปารมี สัมปັນโน , อะชิฏฐานะ ประระมัตตะ
ปารมี สัมปັນโน เมตตา ไมตรี ณะรุณา มุทิตา อุ
เปกขา ปาระมีสัมปັນโน , อิติปิ โส ณะคะวา

เมตตา ปาละมี สัมปันโน , เมตตา อุปะปารมี
สัมปันโน , เมตตา ประระมัตตะปารมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาละมีสัม
ปันโน , อิติปิ โส ณะกะวา

อุเปกขา ปาละมี สัมปันโน , อุเปกขา อุปะ
ปารมี สัมปันโน , อุเปกขา ประระมัตตะปารมี สัม
ปันโน เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาละ
มีสัมปันโน , อิติปิ โส ณะกะวา

ทะสะ ปาละมี สัมปันโน , ทะสะ อุปะปารมี
สัมปันโน , ทะสะ ประระมัตตะปารมี สัมปันโน
เมตตา ไมตรี กะรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาละมีสัม
ปันโน , อิติปิ โส ณะกะวา

พุทฺธัง ณะระณัง คัจฉามิ ณะมามีหัง

คำแปลบทบารมี ๓๐ ทัก

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่ง บารมีคือทาน ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้นแห่งทานบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือทานอันมีประโยชน์สูง สุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่ง พระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่ง บารมีคือศีล ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้นแห่งศีลบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือศีลอันมีประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่ง บารมีคือเนกขัมมะ ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งเนกขัมมะบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือเนกขัม
มะอันมีประ โยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระ
เมต ตา บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึง
พร้อมแล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระ
มุทิตาบาร มี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่ง บารมีคือปัญญา ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งปัญญาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือปัญญาอันมี
ประ โยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตา
บาร มี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่ง บารมีคือวิริยะ ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้นแห่ง
วิริยะบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือวิริยะอันมีประ

โยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตาบารมี
ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่ง
พระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตาบารมี ทรง
ถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้ว ซึ่ง บารมีคือขันติ ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้นแห่ง
ขันติบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือขันติอันมี
ประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้ว ซึ่ง บารมีคือสัจจะ ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งสัจจะบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือสัจจะอันมี
ประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม

แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้ว ซึ่ง บารมีคืออริยฐาน ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งอริยฐานบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคืออริยฐาน
อันมีประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมต
ตาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้ว ซึ่ง บารมีคือเมตตา ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งเมตตาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือเมตตาอันมี
ประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้ว ซึ่ง บารมีคืออุเบกขา ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งอุเบกขาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคืออุเบกขา
อันมีประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นแล ทรงถึงพร้อม
แล้ว ซึ่ง บารมีคือ ทสบารมี ทรงถึงพร้อมแล้ว ซึ่งการเกิดขึ้น
แห่งทสบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งบารมีคือทสบารมีอันมี
ประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่ง ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระเมตตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระไมตรีบารมี ทรงถึงพร้อม
แล้วซึ่งพระกรุณาบารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระมุทิตา
บารมี ทรงถึงพร้อมแล้วซึ่งพระอุเบกขาบารมี

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อม พระพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่ง ที่ระลึก

ข้าพเจ้าขอนอบน้อม

บทสวด โภชฌกปริตร

โภชฌกปริตรมีความเป็นมาอย่างไร

โภชฌกเป็นหลักกรรมหมวดหนึ่งที่อยู่ในบทสวดมนต์ โภชฌกปริตร ถือเป็นพุทธมนต์ที่ช่วยให้คนป่วยที่ได้สวดรับฟังธรรมบทนี้แล้วสามารถหายจากโรคร้ายไข้เจ็บได้ ที่เชื่ออย่างนี้ เพราะมีเรื่องในพระไตรปิฎกเล่าว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จไปเยี่ยมพระมหากัสสปะที่อาพาธ พระองค์ได้ทรงแสดงสัมโภชฌกแก่พระมหากัสสปะ พบว่า พระมหากัสสปะสามารถหายจากโรคได้ อีกครั้งหนึ่งพระองค์ได้ทรงแสดงธรรมบทนี้แก่พระโมคคัลลานะซึ่งอาพาธ หลังจากนั้นพบว่า พระโมคคัลลานะก็หายจากอาพาธได้

ในที่สุดเมื่อพระพุทธองค์เองทรงอาพาธ จึงตรัสให้พระจุนทะเถระแสดงโภชฌกถวาย ซึ่งพบว่าพระพุทธเจ้าก็หายประชวร พุทธศาสนิกชนจึงพากันเชื่อว่า โภชฌกนั้น สวดแล้วช่วยให้หายโรค ซึ่งในพระไตรปิฎกกล่าวว่า ธรรมที่พระองค์ทรงแสดง เป็นธรรมเกี่ยวกับปัญญา เป็นธรรมชั้นสูง ซึ่งเป็นความจริงในเรื่องการทำใจให้สว่าง สะอาดผ่องใส ซึ่งสามารถช่วยรักษาใจ เพราะจิตใจ

มีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับร่างกาย เนื่องจากกายกับใจเป็นสิ่งที่อาศัยกันและกัน

หลักของโพชฌงค์เป็นหลักปฏิบัติทั่วไปซึ่งไม่จำกัดเฉพาะผู้ป่วยเท่านั้น เพราะโพชฌงค์แปลว่าองค์แห่งโพธิหรือองค์แห่งโพธิญาณเป็นองค์แห่งการตรัสรู้ซึ่งเป็นเรื่องของปัญญา

โพชฌังโค สะติสังขาโต ชัมมานัง วิจะโย ตะธา สติ
สัมโพชฌงค์ ธรรมวิจยะสัมโพชฌงค์ วิริยัมปีติ
ปัสสัทธิ โพชฌังคา จะ ตะธาปะเร วิริยะสัมโพชฌงค์
ติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธสัมโพช ฌงค์ สะมาธูปะกขะ
โพชฌังคา สัตเตเต สัพพะทัสสินา

โพชฌงค์ 7 ประการ คือ สมาธิสัมโพชฌงค์ และ
อุเบกขาสัมโพชฌงค์ 7 ประการเหล่านี้

มูนินา สัมมะทักขาตา ภาวิตา พะหุลีกะตา

เป็นธรรมอันพระมุนิเจ้า ผู้ทรงเห็นธรรมทั้งปวงตรัสไว้
ชอบแล้ว

สังวัตตันติ อะภิญญาเย นิพพานายะ จะ โพธิยา

อันบุคคลเจริญแล้วกระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อ
ความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ และเพื่อนิพพาน

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงบังเกิดมีแก่ท่าน
ตลอดกาลทุกเมื่อ

เอกัสมิท สะมะเย นาโถ โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง

ในสมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้า ทอดพระเนตรเห็นพระโมค
คัลลანะ และพระมหากัสสปะ

กิลานะ ทุกขิเต ทิสวา โพชฌังเก สัตตะ เทสะยิ

เป็นไข้ ได้รับความลำบาก จึงทรงแสดงโพชฌงค์ 7 ประ
การ ให้ท่านทั้งสองฟัง

เต จะ ตัง อะภินันทิตวา โรคา มุจจิงสุ ตังขะณ

ท่านทั้งสองนั้น ชื่นชมยินดียิ่งซึ่งโพชฌังคธรรม โรคก็หาย
ได้ในบัดดล

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ จงบังเกิดมีแก่ท่าน
ตลอดกาลทุกเมื่อ

เอกะทา ชัมมะราชาปี เคลัญญูณาภิปิโต

ในครั้งหนึ่ง องค์พระธรรมราชาเอง (พระพุทธเจ้า) ทรง
ประจวบเป็นไฉนนัก

จุนทัตเถระนะ ตัญญูวะระ ภาณเปตวานะ สาทะรัง

รับสั่งให้พระจุนทะเถระ กล่าวโพชฌงค์นั้นนั่นแลถวาย
โดยเคารพ

สัมโมทิตวา จะ อาพาธา ตัมहा วุฏฐาสิ ฐานะโส

ก็ทรงหายจากพระประชวรนั้นได้โดยพลัน

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ์ จงบังเกิดมีแก่ท่าน
ตลอดกาลทุกเมื่อ

ปะฮินา เต จะ อาพาธา ตินถันนัมปิ มะเหลสินัง

ก็อาพาธทั้งหลายนั้น ของพระผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่ทั้ง 3
องค์นั้น หายแล้วไม่กลับเป็นอีก

มัคคาหะตะกิเลสวาระ ปัตตานุปปัตติธัมมะตัง

คุณดังกิเลส ถูกอริยมรรคกำจัดเสียแล้ว ถึงซึ่งความไม่เกิด
อีกเป็นธรรมดา

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ์ จงบังเกิดมีแก่ท่าน
ตลอดกาลทุกเมื่อ เทอญ

บทถวายสังฆทาน

ตั้งนะโม 3 จบ จากนั้นเริ่มคำถวายสังฆทานดังนี้ (เลือก
บทถวายสังฆทานตามวาระที่เหมาะสม ดังนี้)

คำถวายสังฆทาน (กรณีเพื่อประโยชน์ให้ตัวท่านเอง)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุ
สังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุโน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ
ภัตตานิ สะปะริวารานิปะภุคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิ
ตายะ สุขายะฯ

ข้า แต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย
ซึ่งภัตตาหารกับ ของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ นี้ แต่
พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับ ซึ่งภัตตาหารกับของที่เป็น
บริวารทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อความ สุขแก่
ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายสังฆทาน (กรณีอุทิศให้แก่ผู้ตาย)

อิmani มะยัง ภันเต มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ
ภิกขุสังฆัสสะ โอิโธชะยามะ สาธุโน ภันเต ภิกขุสังโฆ อีมา
นิ มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะภิกคัณหาตุ อัมหากัญ
เจะวะ มาตาปีตุอาทีนัญจะ ญาตะกานัง กาละกะตานัง ทีมะ
รัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

ข้า แต่พระสงฆ์ที่เจริญ ข้าเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย
ซึ่งมะตะกะภัตตาทหารกับของที่เป็นบริวารทั้ง หลาย เหล่านี้
แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับ ซึ่งมะตะกะ
ภัตตาทหารกับของที่เป็นบริวารทั้งหลายนี้ เพื่อ
ประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่ญาติ
ของข้าพเจ้าทั้งหลาย มีบิดา มารดา เป็นต้น ผู้ทำกาลล่วงลับ
ไปแล้วด้วย สิ้นกาลนานเทอญ

ข่าวของเครื่องใช้ที่สามารถซื้อหามาจัดเป็นสังฆทาน

- สมุด จัดเป็นเครื่องประทีนผิว แต่พระก็ใช้ได้เพื่อทำความสะอาดและระงับกลิ่นกาย
- ยาสีฟัน ชนิดผงหรือแบบหลอดก็ได้ ยาสีฟันสมุนไพรก็น่าสนใจ
- แปรงสีฟัน เลือกที่เป็นชนิดขนแปรงอ่อนๆ จะได้สบายเหงือก
- ยาสระผม เอาไว้ใช้เวลาโกนศีรษะจะได้โกนได้ง่ายขึ้น
- ใบบิดโกน เป็นของจำเป็นมาก เพื่อใช้โกนศีรษะ
- เครื่องดื่มสมุนไพรพร้อมชง จำพวกขิงผง ชารางจืด มะตูม, นม UHT, น้ำผัก-น้ำผลไม้ 100 % , เครื่องดื่มผสมธัญพืช หรือจะเป็นเครื่องดื่มรสช็อกโกแลต ไม้โลหรือโอวัลตินพร้อมดื่มก็ได้ ที่สำคัญอย่าลืมดูวันหมดอายุก่อนซื้อด้วย
- ผ้าอาบน้ำฝน เลือกที่เนื้อหนาๆ หรืออาจเลือกซื้อเป็นสบง (ผ้าถุง) หรือจะเป็นอังสะก็ได้ เพราะพระท่านมักจะมีผ้าอาบน้ำฝนอยู่มากแล้วจะขาดแคลนก็คือสบงและอังสะ ถ้าถวายให้สามเณรก็จัดเหมือนพระเช่นกัน
- ถวายสังฆทานแม่ชี ก็เปลี่ยนจากผ้าเหลืองเป็นชุดแม่ชี หรือ ผ้าขาวเนื้อดีตามร้านขนาด 2-4 เมตร จากนั้นแม่ชีท่านจะนำไปตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าถุง ผ้าครอง ตามสมควร

- หนังสือธรรมะ หนังสือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หนังสือเกี่ยวกับสุขภาพ หรือหนังสือความรู้ต่างๆ ที่คิดว่าพระสงฆ์ควรรับรู้เพื่อนำไปบอกกล่าวแก่ญาติโยมได้

- ยาสมุนไพรต่างๆ รวมทั้งยาแผนปัจจุบัน เช่น พาราเซตามอล ยาแก้ปวดท้อง ท้องเสีย ยาลดกรด ในกระเพาะอาหาร แอลกอฮอล์ล้างแผล เบตาดีนสำหรับใส่แผลสด ยาบรรเทาอาการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ และยาทาเมื่อถูกแมลงสัตว์กัดต่อย ฯลฯ

- เครื่องเขียน สมุด ปากกา ดินสอ รวมทั้ง ของจดหมาย แสตมป์

- ไฟฉาย ถ่านไฟฉาย ซึ่งวัดตามชนบทและวัดป่าสิ่งนี้ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นมาก

- งาน ชาม ช้อน ส้อม อาจสอบถามดูว่าวัดนั้นๆ ต้องการจำนวนมากหรือไม่ จะได้จัดเป็นชุดใหญ่ถวายเป็นของสงฆ์ เพื่อให้ชาวบ้านหยิบยืมได้ด้วยในงานบุญประเพณีต่างๆ รวมทั้งเครื่อง มืองานช่าง เช่น ค้อน ตะปู ไขควง หรืองานเกษตร เช่น จอบ เสียม พลั่ว และอุปกรณ์งานทำความสะอาด เช่น ไม้กวาดอ่อน ไม้กวาดแข็ง ถังขยะ ที่ตักผง ฯลฯ

- รม สำหรับให้พระท่านได้ใช้ในช่วงฤดูฝน ควรหาซื้อสีที่เหมาะสม เช่น สีดำหรือสีน้ำตาล

- บาตร ควรหาซื้อบาตรที่มีความหนาพอสมควร เวลาที่ญาติโยมใส่ข้าวสุกร้อนๆลงไป มือท่านจะได้ไม่พอง ที่สำคัญไม่ควรมีน้ำหนักมาก เพราะท่านต้องใช้เดินบิณฑบาตเป็นระยะทางไกล

- ของอื่นๆ ที่มักนิยมใส่ก็มี กระดาษชำระ ข้าวสาร หัวหอม กระเทียม น้ำมันพืช น้ำตาล เกลือ น้ำปลา ฯลฯ ที่จัดว่าเป็นของแห้งเก็บไว้ได้นาน ของเหล่านี้ถ้าพระท่านใช้ไม่ทัน ท่านก็มักจะเก็บรวบรวมนำไปบริจาคต่างจังหวัดอีกที นับเป็นวงจรบุญไม่มีที่สิ้นสุด

จัดเรียงข้าวของที่ซื้อมาลงในภาชนะซักผ้าที่ซื้อมาต่าง หากอาจจะเป็นถังหรือกะละมังก็ได้ แล้วนำไปถวายได้ทันที

ข้าวของบางอย่างที่ไม่ควรใช้ถวายสังฆทาน

- บุหรี่ กาแฟ สิ่งเสพติด เครื่องดื่มชูกำลังทุกประเภท
- ผลิตภัณฑ์อาหารที่บรรจุด้วยโฟม เพื่อหลีกเลี่ยงมลพิษทางสิ่งแวดล้อม
- อาหารกระป๋อง ผลไม้กระป๋อง เพราะเป็นอาหารที่มีสารกันบูด สารเคมี ไม่ส่งผลดีต่อสุขภาพ ใส่เป็นผลไม้สดจะดีกว่า ถ้าในวัดมีครัว อาจซื้อผักสดเข้าครัวก็ได้
- โบราณภาพตำ พระไม่ค่อยได้ชงฉัน ควรเปลี่ยนเป็นเครื่องดื่มสมุนไพร ให้ประโยชน์กับสุขภาพมากกว่า
- น้ำอัดลมหรือน้ำที่ผ่านการปรุงแต่งกลิ่นและสี เช่น น้ำส้ม น้ำองุ่นที่แต่งกลิ่นและสี
- บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป อาหารบิณฑบาตในตอนเช้าเป็นอาหารสด และมีคุณค่ากว่า ไม่ควรส่งเสริมให้ท่านฉันอาหารที่มีคุณค่าน้อย
- กล่องสบู่ ปกติพระท่านมีอยู่แล้ว

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม 1 : กรรมฆ่าปู

การที่ชีวิตของบางคนมักมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนเป็นประจำ ท่านว่ามีผลกรรมจากการทำร้ายคนหรือสัตว์ให้ได้รับ ความทุกข์ทรมาน ดังเรื่องต่อไปนี้ เกิดจากชีวิตจริงของท่านผู้หนึ่ง ซึ่งมีถิ่นกำเนิดที่จังหวัด ระนอง

ป้า นิม กับลุงชอบ แม้จะประกอบอาชีพรับราชการอยู่คนละ หน่วยงาน แต่อาชีพเดิมครอบครัวนี้ คือ เงินรายได้จากการรับซื้อปูมาขาย ต่อ ทั้งชายสด และนึ่งสุกแล้ววางขาย มันทำให้เกิดรายได้มากกว่า เงินเดือนของทั้งสองคนเสียอีก

วิธีการขายปูของป้า นิม คือ ถ้าปูตัวเป็นๆ จะใช้เชือกมัดขา รัดก้าม ให้แน่น เพื่อไม่ให้มันเดินหรือไต่หนี ส่วนปูนึ่ง ก็ฆ่าให้ตายก่อนโดยใช้ เหล็กแหลมแทงบริเวณท้อง ยิ่งเป็นปูไซ้ยิ่งขายดี งานนี้เป็นหน้าที่ของป้า นิม ต่อมา พอมีลูกคนแรกได้ไม่นาน แก่จำเป็นต้องผ่าตัด เพราะเป็นไส้ติ่ง อักเสบ หลังจากรักษาไส้ติ่งผ่านไป แก่รู้สึกปวดในท้องในไส้ใจแทบขาด จึงไปหาหมอ เมื่อเอกซเรย์แล้วพบว่า เป็นโรคลำไส้อักเสบต้องผ่าตัดด่วน และต้องเดินทางไปโรงพยาบาลศูนย์ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี หลังการผ่าตัด ลำไส้อักเสบ พอรักษาแผลหายสนิท แก่ก็เป็น โรคกระเพาะอาหาร ต้อง รักษาอยู่นานถึง ๓ ปี กว่า จะหายเป็นปกติ และไม่เจ็บปวด

ต่อมาประมาณปีเศษ แก่ก็เป็นโรคริดสีดวงทวาร มีอาการค่อนข้างหนัก รักษาทั้งยาแผนปัจจุบัน ยาแผนโบราณ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีทางรักษาให้หายขาด มีแต่พอทุเลาบรรเทาได้เท่านั้น

ถัดมาอีก ๒ ปี ป้านิมได้เข้าตรวจสุขภาพประจำปี ปรากฏว่ามดลูกมีปัญหา ผลตรวจออกมาว่าแก่เป็นมะเร็งมดลูก ป้านิมขณะ นั้นอายุ ๔๐ ปี เข้ารับการผ่าตัดมดลูก เพื่อตัดเนื้อร้ายทิ้ง ในที่สุดแก่ก็ทำใจ

วันหนึ่ง ขณะที่แก่กำลังนอนพักฟื้นหลังการผ่าตัด เห็นแม่ ค้าคนหนึ่งนำปูหนึ่งใส่ถุงมาขาย แก่ต้องสะดุ้งตาเบิกโพลง เมื่อเห็นปูหนึ่งที่นั่งสูงแล้วขยับขาได้และที่ใต้ท้องมีรอยแทงเป็นรู แก่ก็อุทาน ออกมา โอ๊ะ... ! เพียงคำเดียว เท่านั้นเอง ป้านิมจึงรู้ว่า ที่ต้องเข้าโรงพยาบาลบ่อยๆ ผ่าตัดบ่อยๆ แผลแล้วแผลเล่าอยู่ในขณะนี้ เป็นเพราะกรรมที่ทำกับปูนี้เอง แก่นอนนึกและสารภาพกับตัวเองว่า เราได้ทำบาปหนักเหลือเกิน เมื่อสำนึกได้ ก็ถูกผ่าพรุนไปทั้งตัวแล้ว แต่อีกใจหนึ่งก็นึกว่า ถ้าคนเรายังไม่ตายก็ยังไม่น่าจะสาบสูญ ไปสำหรับการเริ่มต้นทำบุญคุณความดี

ตั้งแต่นั้นวัน ที่ป้านิมแก่ได้สำนึกดีชั่ว ก็รู้สึกว่าร่างกายแข็งแรงขึ้นมาก และแก่ก็เริ่มสวดมนต์ไหว้พระเจริญสมาธิภาวนา ทำบุญใส่บาตรให้ทานทุกครั้งที่มีโอกาส ร่างกายแก่เบาผิปกติ ริดสี ดวงก็ยุบหายไป กระเพาะอาหารที่ยังคงมีอาการเจ็บอยู่บางครั้งบางคราว ก็หายเป็นปกติทั้ง

จากประสบการณ์ชีวิต ป่านิมได้รู้ด้วยตนเองว่า กฎแห่งกรรม คือ การที่คนเราทำชั่ว ทำผิดศีลธรรม ไม่ต้องรอรับผลกรรมในชาติหน้า ไม่ต้องลังเลสงสัยเลยว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จริงหรือไม่?

ปัจจุบัน ครอบครัวป่านิมใช้ชีวิตบั้นปลายหลังเกษียณราชการ อย่างเรียบง่าย ที่สำคัญคือ ตัวป่านิมเอง หยุดการรับประทานเนื้อสัตว์มานานถึง ๑๐ ปีแล้ว และส่วนหนึ่งถือว่าได้รับการตอบสนองแล้ว แม้เศษผลกรรมชั่วยังต้องเกิดขึ้นอีก ก็พร้อมและยินดีน้อมรับการชดใช้กรรมที่ทำให้ด้วยความเต็มใจ จนกว่าจะสิ้นเวรสิ้นกรรม

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๒

กรรมออนไลน์จากการทำแท้ง

โดย พญ.ชัญวลี ศรีสุโข

จากคอลัมน์ "เปิดห้องหมอสูติ" นิตยสารชีวิต ฉบับวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๘

เรื่องกรรมนั้นเป็นเรื่องที่บางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ บางคนบอกว่า ทำดีเท่าใดไม่เห็นจะได้ผลตอบแทนที่ดีขึ้นมา บางคนทำชั่ว แต่ได้ดีเอาได้ดีเอาก็มี แต่ทางการแพทย์นั้น ดิฉันพบว่ากรรมมีจริง และสามารถอธิบายทางวิทยาศาสตร์ ได้ว่า กรรม คือ ผลจากการกระทำที่ไม่สมควร

นั่นเอง ขอเล่าเรื่องกรรมออนไลน์จากการทำแท้ง ซึ่งไม่ต้องรอผลกรรมในชาติหน้าเลย เพราะมันเกิดให้เห็นในชาตินี้ ในเวลาไม่นานเกินรอ

คุณหนู (นามสมมุติ) เป็นคนใช้รายหนึ่ง ที่มาหาคิดเงินด้วยเรื่องอยากมีประจำเดือน"หนูไม่มีประจำเดือนมาสองปีแล้วค่ะหมอ" เธอบอกเมื่อถามรายละเอียด พบว่าอยากมีประจำเดือน เพราะเธอเข้าใจว่า เพราะไม่มีประจำเดือนทำให้เธอไม่มีลูก ตอนนี้อยู่แค่ ๒๒ ปี แม่ของสามีขู่ถ้าไม่มีลูก จะหาภรรยาใหม่ให้สามี เธอจึงวิตกกังวลและปรึกษามาหลายหมอแล้ว

ประวัติของเธอคือ เมื่ออายุ ๒๐ ปี เธอมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีก จนตั้งท้องได้ ๓ เดือน เมื่อไม่พร้อมเธอจึงไปทำแท้ง ให้หมอเถื่อนดูดและขูดมดลูกเอาเด็กทารกออก หลังทำแท้ง เธอสังเกตว่า ประจำเดือนมาน้อยมาก และต่อจากนั้น ก็ไม่เคยมีประจำเดือนอีกเลย

หลังจากเอาเด็กออก เธอก็แยกทางกับคู่อีก และมาแต่งงานกับสามีซึ่งมีฐานะดี และมีอายุมากกว่า ๑๐ ปี สามีเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ จึงอยากมีลูกหลายๆคน ก่อนมาหาคิดเงินเธอได้ตรวจพิเศษเพิ่มเติมหลายอย่าง ผลการตรวจที่เธอ นำมาให้ดูอย่างหนึ่ง คือรูปเอกซเรย์การฉีดสีเข้าโพรงมดลูก (Hysterosalpingography) การฉีดสีเข้าโพรงมดลูกนั้น เป็นการสืบค้นอย่างหนึ่ง เพื่อดูว่าปากมดลูก โพรงมดลูก ตลอดจนท่อรังไข่ตีบตันหรือมีเนื้องอกอะไรในอวัยวะภายในหรือไม่ ใช้สืบค้นสำหรับผู้มีบุตรยาก

คำว่า มีบุตรยาก คือ แต่งงานกันมานาน ๑ ปี มีเพศสัมพันธ์สม่ำเสมอ แต่ไม่ตั้งครรภ

โดยทั่วไป เมื่ออยู่กินกันมานาน ๑ ปี

ร้อยละ ๘๐ – ๘๐ ๐ จะตั้งครรภ

ร้อยละ ๑๐ – ๑๕ ที่ไม่ตั้งครรภ

จึงเรียกว่า เป็นผู้มีบุตรยาก

การฉีดเข้าโพรงมดลูกของคุณหมุนั้นพบว่า ไม่สามารถจะฉีดเข้าไปได้เลย ทางรังสีแพทย์วินิจฉัยว่า โพรงมดลูกตีบตัน (Asherman's Syndrome) เมื่อไม่มีโพรงมดลูก ก็ย่อมไม่มีประจำ เดือน และไม่มีการตั้งครรภ โพรงมดลูกตีบตันนั้น พบได้ร้อยละ ๑๓ ของผู้หญิงที่มีบุตรยากสาเหตุ ส่วนใหญ่เกิดจากการชูดมดลูก จนมีการทำลายเยื่อมดลูก และ/หรือมีอาการอักเสบติดเชื้อ ทำให้เกิดพังผืดในโพรงมดลูก โดยทั่วไปสามารถรักษาได้ โดยใช้กล้อง (Hysteroscope) ส่องเข้าไปในโพรงมดลูก ฉีทำลายพังผืด เพื่อให้โพรงมดลูกกลับมาปกติดังเดิม

แต่สำหรับคุณหมุนั้น โพรงมดลูกตีบตันอย่างรุนแรง เนื่องจากเยื่อมดลูก ถูกทำลายไปจนหมดสิ้นจากการทำแท้งเดือน แสดงว่าต้องมีการชูดมดลูกที่รุนแรงและ/หรือมีอาการอักเสบติดเชื้อตามมา การไม่มีประจำเดือนและการไม่มีลูก ล้วนแต่เป็นผลจากการทำแท้ง และเนื่องจากวิทยา

การปัจจุบัน ยังไม่สามารถสร้างเยื่อมดลูกเทียมได้ (ถ้ายังเหลือเยื่อมดลูกบ้าง การใช้ฮอร์โมนกระตุ้น ก็อาจได้ผล) จึงไม่สามารถให้มีลูก และทำให้ประจำเดือนกลับมาเป็นปกติได้

อยากมีลูก จึงมีวิธีเดียวที่ทำให้สมหวังได้ คือ "อุ้มบุญ" คือใช้ไข่ของคุณหมุผสมกับอสุจิของสามี และนำไปฝากครรภ์คนอื่น ซึ่งวิธีนี้ คุณหมูก็รู้มาจากคุณหมอก่อนๆ แล้ว แต่เธอเล่าว่า แม่สามีบอกว่า ถ้าจะหาคนอุ้มบุญ หาเมียใหม่่ง่ายกว่า ตอนนี้ แม่คุณหมุจะร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือด ก็ไม่อาจแก้ปัญหา อยากมีลูกเองได้นอกจากดิฉันจะอธิบายเหมือนหมอก่อนอื่น ๆ ดิฉันก็ยังคงคิดในใจว่า...นี่กรรมจากการทำแท้งเดือนโดยแท้ ไม่น่าเชื่อว่าเรื่องกรรมจากการทำแท้งนั้นพบได้มากมาย

คนไข้คนหนึ่งไปทำแท้งเดือนตอนท้องได้ ๒ เดือน แต่ทารกไม่ออก เจ้าตัวก็ไม่รู้ สงสัยอยู่ว่า ทำไมมีเลือดออกอยู่เรื่อย มารู้อีกทีตอนท้อง ๖ เดือนแล้ว พบว่าภายหลังทารกคลอดออกมา เป็นเด็กพิการปัญญาอ่อน มีนิ้วมือนิ้วเท้าไม่ครบ ทำให้คนเป็นแม่ ทุกข์ทรมานจากการเลี้ยงลูกปัญญาอ่อนพิการจนถึงปัจจุบัน คนไข้อีกคนหลังทำแท้งเดือน มีอาการปวดมดลูกตลอดเวลา ไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับสามีได้ เมื่อมาตรวจก็ไม่พบความผิดปกติ ภายหลังเช็ดคดมดลูกทิ้งไป ทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีลูกสักคน เพราะเข้าใจว่าอาการปวดเกิดจากตัวมดลูก แต่ตัดมดลูกไปแล้วก็ไม่หายปวดท้อง

คนไข้กรายหนึ่งบอกว่า ตนอยากจน เมื่อท้องได้ ๗ เดือน ได้ซื้อยา

บีบมดลูกที่ลึกลงขายมาเหนือทำแท้งตนเอง และมาแท้งลูกที่โรงพยาบาล เด็กยังอ่อนนักก็เสียชีวิต ตามธรรมเนียมเมื่อมีทารกตายก็จะแนะนำให้ญาตินำศพเด็กไปทำบุญที่วัด ทำบุญนี้คือ ให้สัปเหร่อช่วยนิมนต์พระมาสวดและเผาศพ ใช้ค่าใช้จ่ายเพียงร้อยสองร้อย แต่รายนี้เมื่อเด็กแท้งออกมา พ่อของเด็กคงนึกเสียค่าทำบุญ จึงนำศพลูกไปทอดทิ้งใน โถส้วมที่บิ๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง ปรากฏว่าเด็กบิ๊มแจ้งตำรวจเพราะคิดว่ามีการฆาตกรรมเด็ก ตำรวจจึงตามมาสอบสวน ผลคือ คนใช้รายนี้ต้องเสียเงินหลายพันบาท เป็นค่าปิดปากเด็กบิ๊มและตำรวจ อ้างว่าทำแท้งเพราะไม่มีเงินเลี้ยงดูลูก แต่ในที่สุดก็เสียเงินจำนวนมากกว่า เพราะการทำแท้งนั่นเอง อย่างนี้ไม่เรียกว่ากรรมออนไลน์ก็ไม่รู้จะเรียกอะไรนะคะ

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๓ วิบากกรรมต้มลูกสุนัขทั้งเป็น

เรื่องนี้เป็นเรื่องของกรรมที่ต้องชดใช้ในเวลาอันรวดเร็วดังที่ โบราณกล่าวไว้ว่าภายใน 3 วัน 7 วัน ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว !! เรื่องนี้ ท่านดร.พระราชวรมุณี รองเจ้าคณะภาค 17 และรองเจ้าอาวาสวัดคูสิดาราม กทม. ได้นำมาเล่าให้ฟังอีกต่อหนึ่ง ท่านเจ้าคุณเล่าว่าวันหนึ่ง ท่านได้รับนิมนต์ให้ไปสวดศพแม่ครัวที่วัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แม่ครัวคนนี้ถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุที่ ไม่น่าเชื่อ คือ ตกหม้อข้าวต้มตาย

แล้วท่านเจ้าคุณก็ขยายความต่อไปว่า แม่ครัวผู้นี้เป็นมารดาของข้าราชการระดับสูงท่านหนึ่ง เธอเป็นแม่ครัวรับจ้างทำอาหารเลี้ยงแขก ที่มาในงานศพที่วัดแห่งนี้แบบผูกขาดมา นาน จนร่ำรวย สามารถส่งเสียลูกๆ เรียนจบมหาวิทยาลัย ได้ดีไปหลายคน กรรมที่ทำให้เธอต้องมาพบอุบัติเหตุจนถึงแก่ความตายนั้น เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่ง แม่ครัวผู้นี้เห็นว่า เนื้อหมูจำนวนมากที่นำมาสับเพื่อเตรียมทำข้าวต้มหมูเลี้ยงแขกที่มาในงานศพนั้น หายไปอย่าง ผิดปกติ ทั้งๆ ที่เพิ่งสับเสร็จไม่นาน แค่นั่งไปหยิบเครื่องปรุง หรือไปทำอย่างอื่นแค่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว พอหันกลับมาอีกครั้ง เพื่อจะนำเนื้อหมูที่สับวางทิ้งไว้บนเขียงใส่ลงหม้อข้าวต้ม ปรากฏว่าเนื้อหมูอันตรธานหายไปหมด โดยไม่มีร่องรอย พอถามคนโน้นคนนั้นก็ไม่มีใครรู้เรื่อง เพราะต่างก็วุ่นกับงานของตัวเอง แรกๆเธอก็คิดว่าไม่เป็นไร แต่ครั้งเป็นอย่างนี้ติดต่อกันบ่อยครั้งเข้าใน ทุกครั้งที่ผลอ เธอจึงอดรันทนไม่ได้ตั้งนั้นจึงได้วางแผนที่จะจับเจ้าขโมยตัวดี เธอทำที่เป็นสับเนื้อหมูวางไว้บนเขียงไม้เหมือนเดิม แล้วก็สร้างหันไปทำอย่างอื่นเหมือนเคย แต่ทว่า ตาคอยแอบจับจ้อง อยู่ที่เขียงไม้ตลอดเวลา

ทันใดนั้นก็มียุทธสุนัขอโหดตัวหนึ่ง ซึ่งแอบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะ ทำกับข้าวนั่นเอง ปีนขึ้นมากินเนื้อหมูสับจนหมดอย่างรวดเร็ว แล้วก็กระโดดวิ่งหนีไป เมื่อเห็นว่าเจ้าห้าวขโมยเป็นลูกสุนัข เธอจึงรู้สึกโกรธแค้นมาก จึงได้วางแผนที่จะจัดการเจ้าลูกสุนัขตัวนี้

ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นเธอก็ทำที่ลับเนื้อหมูทิ้งไว้บนเตียงไม้เหมือนเช่นเคย แต่คราวนี้เธอไม่ได้วางเตียงไม้ไว้ที่เดิม แต่กลับนำเตียงไม้ไปพาดกับปากหม้อข้าวต้มใบใหญ่ ที่กำลังเดือดพลั่กๆ อยู่แล้ว เธอปลายไม้ข้างหนึ่งพาดหม้อนั้นๆ ไว้ที่ปากหม้อข้าว จากนั้นเธอก็เดินออกไปแอบดูอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายเจ้าลูกสุนัขเมื่อเห็นไม่มีคนอยู่ตรงนั้น มันจึงกระโดดเต็มแรงเพื่อขึ้นมากินเนื้อหมูลับอย่างเคย แต่ทว่าปลายไม้ที่วางหม้อนั้นๆ พาดกับปากหม้อข้าวไว้นั้นได้กระดกขึ้นมา ทำให้เจ้าลูกสุนัขตกลงไปในหม้อข้าวต้มที่กำลังเดือดพลั่กๆ ทันที !!

ผลคือ ตายคาที่ โดยไม่มีโอกาสได้ร้องเลยสักแอะเดียว อนิจจา.. เจ้าหมาน้อย เมื่อจัดการกับเจ้าลูกสุนัขได้แล้ว เธอก็รู้สึกปลอดภัยไปรุ่งโล่งใจเป็นอันมาก เพราะไม่ต้องมาคอยกังวลว่าเนื้อหมูลับจะหายไปอีก เพียงไม่กี่วันเธอก็ลืมเรื่องนี้เสียสนิท ประกอบกับหลังจาก นั้นไม่มีงานศพที่วัด เธอจึงไม่มีงานที่ต้องมาทำอาหารเลี้ยงแขก เวลาผ่านไป ๗ วัน ครบวันที่ลูกสุนัขตายพอดี วันนั้นพอดีมีงานศพที่วัด แม่ครัวคนนี้ก็เข้าไปรับงานจัดเลี้ยงเหมือนเดิม วันนั้นเป็นวันแรกของงานศพ เธอจึงได้ต้มข้าวต้มหมูเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ขณะที่ข้าวต้มกำลังเดือดพลั่กๆ อยู่ นั้น เธอก็บอกคนงานให้มาช่วย ยกหม้อข้าวลงจากเตาไฟ

แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น หูหิ้วหม้อข้าวต้มข้างที่เธอถือ นั้นเกิดหักหลุดจากมือ ตัวเธอก็ถลาลื่นหัวทิ่มลงไปในหม้อข้าวต้มใบใหญ่

ที่กำลังเดือดพลั่กๆ นั้น ตายทันที โดยไม่ทันได้ร้องสักแอะเดียว เป็นชะตากรรมเดียวกับที่เธอทำกับเจ้าลูกสุนัขตัวนั้นอย่างไม่คิดพิน !!

ชะรอยลูกสุนัขกับแม่ควั่นนี้ คงจะเคยเป็นเจ้ากรรมนายเวร กันมาหลายภพหลายชาติ ผูกพยาบาทอาฆาตกันไม่จบสิ้น ในชาตินี้จึงมาสร้างกรรม ทำเวรซึ่งกันและกันเพิ่มเข้าไปอีก ผู้เขียนขออย่าว่า กฎแห่งกรรมนั้นมีจริง เป็นจริงได้ตลอดเวลาโดยไม่คาดฝัน สุดแท้แต่ว่าจะให้โฮสิกรรมต่อกัน เลิกอาฆาตพยาบาทจองเวรกันและกันหรือไม่ หากไม่ได้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เจริญสติปัญญา 4 ก็จะไม่รู้ซึ่งถึงกฎแห่งกรรม จะไม่รู้ถึงการให้ภัยทาน การเลิกอาฆาตพยาบาทกันและกัน กฎแห่งกรรมนั้นนอกจากจะมีจริงเป็นจริงแล้ว ยังเกิดขึ้นได้โดยไม่เลือกกาลเวลาและสถานที่อีกด้วย

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๔

กรรมกินตะพาน้ำเป็นๆ

เรื่องแปลกของคนไข้รายหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้ คนละบาปได้ตั้งใจขอเล่าสู่กันฟังต่อ การสนทนาตอนหนึ่งหมอเล่าให้ฟังว่า ตั้งแต่เป็นหมอมานไม่เคยเห็นผู้ป่วยรายใดต้องผ่าตัดทุกๆ ทูละซ่าชาๆอย่างนี้เลย สามปีต้องผ่าตัดห้าครั้งและหนักหนายิ่งขึ้นทุกครั้ง

ผู้ป่วยรายนี้ชื่อบุญมา ครั้งแรกที่เข้าโรงพยาบาลก็เพื่อมาทำแผลนี้

ก้อยที่ถูกตะพานน้ำกัด หมอให้ทายกินยาแก้ปวดแก้อักเสบ แล้วกลับบ้าน
ดูแล้วไม่น่าจะมีปัญหาอีก ครึ่งเดือนต่อมาบุญมากกลับมาใหม่ แผลเก่า
อักเสบรุนแรงบวมใหญ่ หมอตรวจพบว่าเชื้อโรค กินเข้ากระดูกจะต้องตัด
นิ้วเพื่อไม่ให้เน่าลุกลาม ซึ่งนิ้วเท่านั้นอาจทำให้ถึงแก่ชีวิตได้

หลังจากนั้นครึ่งปี บุญมาไปเที่ยวชายทะเลเขาถูกตะพานน้ำกัดที่
นิ้วเท้าอีก อะไรรจะเจาะจงได้ถึงอย่างนั้น นิ้วเท้าของบุญมาที่ถูกตะพานน้ำ
กัดครั้งที่สองอักเสบบวมใหญ่ ภายในเวลาสองวันเมื่อมาฉายเอกซเรย์ที่
โรงพยาบาล ก็ได้พบอีกว่าเชื้อโรคนั้นเข้าไปถึงกระดูกหมดจึงต้องตัด
นิ้วเท้าของเขาไปอีกหนึ่งนิ้ว

เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปีบุญมากกลับมาที่โรงพยาบาลอีกครั้งนี้
แผลเก่าทั้งสองแห่งเกิดอักเสบบวมใหญ่ขึ้นพร้อมกัน พอเอกซเรย์ก็พบว่า
แย่มาก! เชื้อโรคแพร่เข้าไปกินกระดูกอย่างรุนแรงเชื้อโรคนั้นกำลังกลายเป็น
มะเร็ง จะต้องผ่าตัดฝ่ามือฝ่าเท้าออกให้หมดก่อน ที่จะลุกลามขึ้นไปอีก

บุญมาต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลถึงยี่สิบกว่าวันด้วยสภาพ
ของผู้ป่วยดื้อน วันหนึ่งลูกชายของญาติอุปสมบทบุญมาไปช่วยงาน คี้นั้น
ผู้ร่วมงานบวชนอนค้างที่วัดกันสี่ห้าสิบคน เคราะห์ห้ามขมร้ายของบุญมา
ยังไม่จบสิ้น หนูตัวหนึ่งเจาะจงมากัดตรงขาด้วนของบุญมาคนเดียวแล้วก็
หนีไป บุญมาสะดุ้งตื่นด้วยความเจ็บปวด คนที่นอนอยู่ด้วยก็ตกใจกับเสียง
ร้องพากันตื่นหมด แผลที่หนูกัดไม่กว้างไม่ลึกนักก็มีเลือดซึมออก แต่ทุก

คนพากันตกใจที่อยู่ดีๆ ทำไมจึงมีหนูมากัดคนนอนหลับเพราะหนูจะกัดกินก็เฉพาะศพเท่านั้น ไม่กัดกินคนเป็นๆ บุญมาขวัญเสียถูกเคราะห์กรรมซ้ำเติมจนคิดว่าตนคงจะต้องตายในไม่ช้า มันทารุณจิตใจมาก

ไม่นานต่อมาเกิดอาการเจ็บคันบริเวณแผลเก่าที่มือที่เท้าอีกบุญมารับมาหาหมอที่โรงพยาบาลโดยเร็ว ผลการฉายเอกซเรย์ปรากฏว่าเชื้อมะเร็งกินลึกเข้าไปมาก หมอจำเป็นต้องจัดการตัดแขนขาทั้งท่อนของบุญมาทิ้งไป หมอซึ่งเป็นเจ้าของคนไข้แปลกใจในชะตากรรมของบุญมานัก จึงสอบถามประวัติอย่างละเอียดอีกครั้งไว้และได้ความว่า

บุญมาชายอายุยี่สิบสามปีอาชีพเกษตรกรและรับจ้างก่อสร้าง ชอบดื่มเหล้าเป็นประจำ ชอบแกล้มเหล้าด้วยปลาน้ำจืด โดยเฉพาะชอบกินเต่ากินตะพาบ บุญมาเคยได้ยินมาว่า ใครกินตะพาบน้ำได้สิบถึงยี่สิบตัวแล้ว ตลอดชีวิตจะไม่เป็นโรคไขข้ออักเสบอีกทั้งยังช่วยบำรุงไต บุญมาจึงเพียรหาตะพาบน้ำมาผัดเผ็ดแกล้มเหล้าขาว บุญมากินตะพาบน้ำมาแล้วเกือบยี่สิบปีนับไม่ได้แล้วว่ากินเข้าไปได้กี่ตัว

วันหนึ่งบุญมาซื้อตะพาบน้ำตัวใหญ่จากตลาดมา ตะพาบน้ำตัวนี้น้ำหนักตั้งสิบกิโลกรัม เขาดีใจมากตัวใหญ่ขนาดนี้ฆ่ากินทีเดียวไม่หมด จะต้องค่อยๆ กินที่บ้าน ไม่มีตู้เย็นให้แช่เก็บได้จึงต้องกินผ่อนทีละน้อย

ตะพาบน้ำเป็นสัตว์อายุยืนอดทนไม่ตายง่ายๆ ไม่ว่าจะถูกกักขังอยู่ในสภาพใด ก็อดทนมีชีวิตอยู่ได้เป็นปี บุญมาเห็นแก่กินไม่นึกถึงว่าตะพาบ

จะต้องทนทุกข์ทรมานนานเพียงไร ต้องเจ็บปวดแสนสาหัสครั้งแล้วครั้ง
อีก

เขาตัดเนื้อเนื้อตะพาบส่วนต่างๆตามความพอใจมาปรุงอาหารที่
ละฉิ่นๆ บาดแผลรอบตัวตะพาบเขาทาด้วยปูนแดงที่กินกับหมากเพื่อไม่
ให้เนื้อตัวตะพาบเน่า ตะพาบตัวนั้นต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นานกว่าครึ่ง
เดือน จากนั้นบุญมาจึงประหารเอามากินเป็นมื้อสุดท้าย บุญมาพอใจกับ
วิธีที่จะได้กินเนื้อตะพาบสดๆทุกวันอย่างนี้เรื่อยมา

ผลสรุปประวัติผู้ป่วยที่โรงพยาบาลบันทึกไว้ในตอนท้ายมีอยู่ประ
โยคหนึ่งว่า....เป็นประวัติที่แสดงให้เห็นกรรมตามสนองอย่างไม่น่าเชื่อ ที่
ไม่มีข้อสรุปชัดเจนในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ปัจจุบัน

ปล.คุณควรตระหนักถึงการกระทำที่คุณได้ทำอยู่ในทุกวันนี้ ถึง
ผลดีและผลร้ายที่คุณได้กระทำลงไปมันจะส่งผลกลับมาหาคุณเอง ที่เรียก
กันว่า "กรรมตามสนอง" นั่นเอง

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๕ กรรมฆ่าหมู

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภบุรุษชื่อ จุนทสุกริก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อิธ โสจติ เปจฺจ โสจติ” เป็นต้น.

นายจุนทะเลียงชีพด้วยการเลี้ยงสุกรขาย ได้ยินว่า นายจุนทสุกริกนั้น มาสุกรทั้งหลายกินบ้าง ขายบ้าง เลี้ยงชีวิต อยู่สิ้น ๕๕ ปี. ในเวลาข้าวแพง เขาเอาเกวียนบรรทุกข้าวเปลือกไปสู่ชนบท แลกลูกสุกรบ้าน ด้วยข้าวเปลือกประมาณ ๑ ทะนานหรือ ๒ ทะนาน บรรทุกเต็มเกวียนแล้วกลับมา ล้อมที่แห่งหนึ่งคุดคอก ข้างหลังที่อยู่แล้วปลุกผักในที่นั้นนั้นแล เพื่อลูกสุกรเหล่านั้น, เมื่อลูกสุกรเหล่านั้น กินกอดผักต่าง ๆ บ้าง สรีรวิสัยชะ (คุณ) บ้าง ก็เติบโตขึ้น,

(เขา) มีความประสงค์จะมาตัวใดๆ ก็มีตัวนั้นๆ ให้แน่น ณ ที่มาแล้ว ทูบด้วยก้อน ๔ เหลี่ยม เพื่อให้เนื้อสุกรพองหนาขึ้น รู้ว่าเนื้อหนาขึ้นแล้ว ก็ง้างปากสอดไม้เข้าไปในระหว่างฟัน กรอกน้ำร้อนที่เดือดพล่าน เข้าไปในปากด้วยทะนานโลหะ. น้ำร้อนนั้นเข้าไปพล่านในท้อง ขับกรีสออกมาในส่วนเบื้องต่ำ (ทวารหนัก) กรีสน้อยหนึ่งยังมีอยู่เพียงใด ย่อมออกเป็นน้ำขุ่นเพียงนั้น เมื่อท้องสะอาดแล้ว, จึงออกเป็นน้ำใส ไม่ขุ่น, ที่นั้น เขาจึงราดน้ำที่ยังเหลือบนหลังสุกรนั้น. น้ำนั้นลอกเอาหนังดำออกไป. แต่นั้นจึงลงขนด้วยคบหฐาแล้ว ตัดศิระชะด้วยอาบอันคม. รองโลหิตที่ไหล

ออกด้วยภาชนะ เคล้าเนื้อด้วยโลหิต แล้วปิ้งนึ่งรับประทานในท่ามกลาง บุตรและภรรยา ขายส่วนที่เหลือ.

เมื่อเขาเลี้ยงชีวิต โดยทำนองนี้นั้นแล, เวลาได้ล่วงไป ๕๕ ปี. เมื่อ พระตถาคตประทับอยู่ในธรรมาวาส, นายจุนสุกริกไม่เคยที่จะทำบุญแม้แต่น้อย ไม่เคยบูชาองค์พระตถาคตด้วยดอกไม้แม้แต่ชกกำหนึ่ง และไม่เคย แม้แต่จะถวายอาหารชกทัพพีหนึ่ง หรือบุญอื่นๆก็ไม่เคยทำเลย

วันหนึ่ง.ครั้งนั้น โรคเกิดขึ้นในสรีระของเขา, ความร่ำร้อนในอเวจี มหา-นรก ปรากฏแก่เขาทั้งเป็นที่เดียว.อเวจินรกร้อนยิ่งกว่าไฟธรรมดาขึ้น ชื่อว่าความร่ำร้อนในอเวจี ย่อมเป็นความร้อนที่สามารถทำลายนัยน์ตาของ ผู้ยืนดูอยู่ในที่ประมาณ ๑๐๐ โยชน์ได้. สมจริงดังคำที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดังนี้ว่า

“ ความร่ำร้อนในอเวจี แผ่ไปตลอด ๑๐๐ โยชน์โดยรอบ ตั้งอยู่ทุกเมื่อ” (อ. ม. อ. ๑๔/๓๔๑)และเพราะเหตุที่ความร่ำร้อนในอเวจินั้น มีประมาณยิ่งกว่าความร้อนของไฟโดยปกติ พระนาคเสนเถระจึงกล่าวอุปมานี้ไว้ว่า “ มหาบพิตรแม้หินประมาณเท่าเรือนยอดอันบุคลลท่วมไปในไฟนรก ย่อมถึงความย่อยยับได้ที่เดียว ฉะนั้น ส่วนสัตว์ที่เกิดในนรคนั้น เป็นประหนึ่งอยู่ในครุฑมารดา จะย่อยยับไปเพราะกำลังแห่งกรรมเหมือน ฉะนั้น หามิได้”

นายจุนทะเสวยผลกรรมทันตาเห็น เมื่อความร่ำร้อนนั้นปรากฏแก่

นายจุนทสุกริกนั้นแล้ว, อาการอันเหมาะสมด้วยกรรมก็เกิดขึ้น. เขาร้องเสียงเหมือนหมู คลานไปในท่ามกลางเรือนนั่นเอง, ไปสู่ที่ในทิศตะวันออกบ้าง สู่ที่ในทิศตะวันตกบ้าง. ตอนนั้นเองพวกคนในเรือนของเขา ก็จับเขาไว้ให้มันแล้วปิดปาก. แต่ก็มิอาจจะห้ามกรรมได้ นายจุนทสุกริกก็คืนพราดไปพลางร้องไปพลาง ร้องไปข้างโน้นบ้างข้างนี้บ้าง จนทำให้คนใน ๗ หลังคาเรือนโดยรอบไม่ได้หลับได้นอน.

อนึ่ง คนในเรือนทั้งหมด เมื่อไม่สามารถจะห้ามไม่ให้ นายจุนทสุกริกออกไปภายนอกเรือนได้ จึงปิดประตูเรือนไว้และขังเขาไว้ภายในเรือนไม่ให้สามารถออกไปข้างนอกได้ โดยนายจุนทสุกริก คืนทูลทูลายร้องไปข้างโน้นบ้าง ข้างนี้บ้าง อยู่ภายในเรือนนั่นเอง ด้วยความเร่าร้อนดังอยู่ในนรก. เขาทรมาณไปอย่างนั้นตลอด ๗ วัน,

ในวันที่ ๘ ก็สิ้นลมแล้วไปเกิดในอเวจีมหานรก. คราวนั้นพวกภิกษุซึ่งเดินไปทางประตูเรือนของนายจุนทสุกริก ได้ยินเสียงร้องโหยหวนนั้น ก็คิดว่าเป็น “เสียงสุกร ” จึงเข้าใจว่าบ้านนี้คงจะฆ่าสุกรเพื่อทำการมงคลเป็นแน่ ดังนั้นเมื่อเหล่าภิกษุเดินไปสู่วิหารและนั่งในสำนักพระศาสดาแล้ว ก็ได้กราบทูลพระศาสดาดังนี้ว่า “ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อันนายจุนทสุกริก ปิดประตูเรือนฆ่าสุกรทั้งหลายอยู่ตลอดทั้ง ๗ วัน, ชะรอยจะมีมงคลกิริยาในเรือนของเขาเป็นแน่แท้, ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ผู้ฆ่าสุกร นายนี้ จะหาความเมตตาจิต หรือความกรุณาแม้อย่างหนึ่งก็หาไม่, ช่างร้าย

กาชหยาบเข้าถึงเพียงนี้ พวกข้าพระองค์ทั้งหลายไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย.”

พระศาสดา ตรัสว่า “ ภิกษุทั้งหลาย เขามาสุกตรตลอด ๗ วันนี้หา มิได้. อันผลที่เหมาะสมด้วยกรรมเกิดขึ้นแล้วแก่เขา, ความร่ำร้อนในอเวจี มหานรก ปรากฏแก่เขาทั้งเป็นที่เดียว, ด้วยความร่ำร้อนนั้น เขาร้องเหมือน หมูที่ขวิดไปภายในนิเวศน์อยู่ ตลอด ๗ วัน วันนี้สิ้นลมแล้ว (ไป) เกิดใน อเวจี,”

เมื่อพวกภิกษุกราบทูลว่า “ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เขาเสรำ้าโสกอย่างไร นี้ในโลกนี้แล้ว ยังจะไปเกิดในฐานะเป็นที่เสรำ้าโสกเช่นกันอีกหรือ ? ”

พระศาสดาตรัสว่า “ อย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่าผู้ประมาทแล้ว เป็นคฤหัสถ์ก็ตาม บรรพชิตก็ตาม ย่อมเสรำ้าโสกในโลกทั้งสองเป็นแท้ ” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

อิธ โสจติ เปจฺจ โสจติ ปาปการี อุกฺขคฺค โสจติ

โส โสจติ โส วิหฺมณฺณติ ทิสฺวา กมฺมกิลฺลินฺน มฺหคฺคโน

“ผู้ทำบาปเป็นปกติ ย่อมเสรำ้าโสกในโลกนี้ ละไปแล้วย่อมเสรำ้า โสก ย่อมเสรำ้าโสกในโลกทั้งสอง เขาเห็นกรรมเสรำ้าหมองของตนแล้ว ย่อมเสรำ้าโสก, เขาย่อมเดือดร้อน.”

ความว่า บุคคลผู้ทำบาปกรรมมีประการต่างๆ ย่อมคิดว่าคงจะเสรำ้า โสกในโลกนี้ ในสมัยใกล้ตายโดยส่วนเดียวแท้ ด้วยคิดว่า “ กรรมดีเรา

มิได้ทำไว้หนอ, กรรมชั่วเราทำไว้แล้ว, ” นี่เป็นความเศร้าโศกเพราะกรรม
ของเขา; ก็เมื่อเขาเสวยผลอยู่ ชื่อว่าละไปแล้วย่อมเศร้าโศก, นี่เป็นความ
เศร้าโศกเพราะวิบากในโลกหน้าของเขา; เขาย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง
อย่างนี้แล, ด้วยเหตุนี้แล แม้นายจุนทสุกริกนั้น ชื่อว่าย่อมเศร้าโศกทั้งเป็น
ทีเดียว. เขาเห็นกรรมเศร้าหมองของตนแล้ว ย่อมเศร้าโศกบ่นเพื่อมีประการ
ต่าง ๆ อยู่ ชื่อว่า ย่อมเดือดร้อน คือ ย่อมลำบาก. ในกาลจบคาถา ภิกษุเป็น
อันมากได้เป็นพระโสดาบันเป็นต้นแล้ว. เทศนามีประโยชน์แก่มหาชน
แล้ว ดังนี้แล.

ที่มา : พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๕ พระสุตตันตปิฎกที่ ๑๗ ขุททกนิกาย ชราม
บท ๑. ยมกวรรค ๑๐. จุนทสุกริกาวัตถุ

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๖

ต้มปลาเป็นๆเห็นกรรมทันตา

กรรมใดใครก่อ ก็ย่อมได้รับผลแห่งกรรมนั้นคืนสนอง นี่เป็นกฎ
ธรรมชาติที่ตรงไปตรงมาที่สุด ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นใคร จะร่ำรวยขนาดไหนก็
ตาม กฎแห่งกรรมย่อมทำงานอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีข้อยกเว้นหรือ
ลำเอียงใดๆ ทั้งสิ้น หลายครั้งหลายคราที่ผู้คนจำนวนไม่น้อย ทำกรรมลง
ไปอย่างไม่ยั้งคิดว่า สิ่งเหล่านั้นมันจะย้อนกลับมาหาตัว

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่จังหวัดมหาสารคาม ในครอบครัวชานาที่มีลูกสาวเล็กๆ คนหนึ่งชื่อ ปภาวรินทร์ อายุ 9 ปี เด็กหญิงปภาวรินทร์ เป็นเด็กดี ขยันขันแข็ง ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน และเรียนหนังสือเก่ง ผู้คนทั่วไปจึงรักใคร่เมตตาเธอมาก

เป็นปกติธรรมดาของชานาที่เมื่อถึงหน้าฝนจะต้องออกไปจับปลาเป็นอาหาร แม้ปภาวรินทร์จะอายุยังไม่มาก แต่เธอก็ได้เรียนรู้วิธีการจับปลาจากพ่อแม่บ้าง จากเพื่อนๆบ้าง ซึ่งทุกคนก็ล้วนแต่มีความชำนาญในการจับปลา หากวันไหนได้ปลามาก ก็จะเอามาทำอาหารที่มีรสชาติอร่อย เช่น ต้มปลา นึ่งปลา และย่างเก็บไว้ทำอาหารในวันต่อไป แต่หากวันไหนได้น้อย ก็จะเอาปลามาตำน้ำ พริก กินกับผักต่างๆ เพื่อประทังชีวิตไป

วันหนึ่งปภาวรินทร์ หาปลาได้มากทั้งตัวใหญ่ตัวเล็ก ส่วนใหญ่เป็นปลาช่อน เมื่อกลับมาถึงบ้านแม่ก็บอกว่า วันนี้ได้ปลาเยอะ ยิ่งเป็นปลาช่อน ด้วยแล้ว เนื้อค่อนข้างจะดี ต้มร้อนๆตอนเป็นๆ จะอร่อยมาก แล้วแม่ก็บอกให้เธอนำปลาช่อนไปต้ม เด็กหญิงก็รีบก่อกองไฟขึ้น เพื่อเตรียมทำอาหารเย็นทันที พอไฟลุกได้ที่ก็เอามื้อใส่ น้ำมาตั้ง ขณะที่รอน้ำเดือดอยู่นั้น เธอก็นำปลาไปล้างจนสะอาด เมื่อล้างปลาเสร็จเรียบร้อยแล้ว น้ำในหม้อก็เดือดเต็มที่ เธอจึงหยิบปลาตัวโตที่สุดขึ้นมา พร้อมกับเปิดฝาหม้อที่ร้อนระอุนั้นออก ปลาช่อนซึ่งยังเป็นๆ เหมือนรู้ตัวว่า กำลังจะโดนอะไร มันจึงพยายามดิ้นอย่างสุดชีวิต แต่แรงของปลาที่หาสู้แรงของปภาวรินทร์

ได้ไม่ เพราะเธอกำปลาตัวนั้นแน่น แล้วก็โยนมันลงในหม้อทันที!!

ปลาช่อนเมื่อถูกน้ำร้อน มันก็คืนปลานั่น จนน้ำร้อนกระเด็นไปทั่ว เด็กหญิงต้องเอาฝ่ามือปิดไว้ รอจนกระทั่งมันหมดฤทธิ์แล้ว จึงค่อยเปิด ฝ่ามือ พอเห็นว่ามันตายแล้ว เธอก็จับปลาตัวที่สอง ที่สาม ที่สี่ ที่ห้าโยน ลงไปแบบเดียวกัน ปลาทุกตัวคืนอย่างทукท์ร มา ณ เมื่อถูกน้ำร้อน!!

เมื่อต้มปลาจนได้ที่จึงใส่เครื่องปรุง และนำมากินกันอย่างเอร็ด ร่อยในเย็นวันนั้น แต่เธอหาไม่รู้ไม่ว่า ปลาที่โยนลงไปนั้น มันฝาก ความแค้นอาฆาตไว้ได้อย่างไรบ้าง สองปีผ่านไป ปภาวรินทร์ดำเนินชีวิต ตามปกติเธอไม่รู้เลยว่า ผลกรรมที่เธอเคยทำไว้วันนั้น มันกำลังสืบกลานมา ให้ผลกับเธอแล้ว

เพราะวันหนึ่ง ในช่วงหน้าหนาว ยายของเธอได้ต้มน้ำร้อนเต็ม หม้อมาตั้งไว้หน้าบ้าน เพื่อเตรียมไว้อาบซึ่งแกทำเป็นประจำยามที่อากาศ หนาวเย็นและก็ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อเวลากรรมชั่วจะให้ผลอะไร ก็ เกิดขึ้นได้ เพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม เมื่อถึงเวลาแรงกรรมย่อม ส่งผลของ มันเอง

ระหว่างที่ยายรอผสมน้ำเดือดๆที่เพิ่งยกลงจากเตาไฟ หลานสาวก็ เดินมาตรงหม้อน้ำพอดี และบังเอิญไปสะดุดท่อนไม้ที่ยายตั้งน้ำ ร้อนไว้จน หน้าคว่ำลงกับพื้น และหม้อน้ำร้อนก็ล้มลง น้ำร้อนจ๊าดๆ จึงหกรดเธอ ตั้งแต่โคนขาลงไปจนถึงฝ่าเท้า ปภาวรินทร์ปวดเสียบปวดร้อนมาก เธอคืน

อย่างทรมาน และร้องดังสนั่นเหมือนใจจะขาด!!

คนในบ้านได้ยินเสียงจึงวิ่งมาดู และรีบนำตัวไปส่งโรงพยาบาล หมอ จัดแจงทำแผลและให้รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ตกกลางคืนเธอรู้สึกปวดแสบปวดร้อนมากกับแผลที่โดนไฟลวก บางครั้งก็รู้สึกคันด้วย จะเกาก็เกาไม่ได้ ยิ่งอากาศหนาวมากเท่าไร เธอก็ยิ่งขี้เจ็บขี้ปวดแสบไปหมด เด็กหญิงจึงนอนร้องไห้ตลอดทั้งคืน

แล้วคืนหนึ่ง ภาพของปลาช่อนที่เธอเคยโยนลงไป ในหม้อน้ำเดือด ๆ ก็มาปรากฏในมโนภาพ เธอจึงคิดว่าการที่ตัวเองต้องโดนน้ำร้อนลวก คงเป็นเพราะเคยโยนปลาลงในหม้อน้ำเดือดอย่างแน่นอน นอน เธอจึงเล่าเรื่องนี้ให้แม่ ที่มานอนเฝ้าที่โรงพยาบาลฟัง แม่จึงรู้ว่านี่เป็นกรรมของลูกจึงได้บอกลูก ให้ขอโทษกรรมกับปลาช่อนตัวนั้นไป วันเวลาผ่านไปหลายเดือนเด็กหญิงจึงหายเป็นปกติ เหลือไว้เพียงรอยแผลเป็นที่ขา ซึ่งช่วยเตือนใจ เธอตั้งใจไว้ว่า ต่อไปนี้จะไม่ทำชั่ว ไม่ฆ่าสัตว์และไม่เบียดเบียนใครอีก เพราะเธอได้ประสบกับผลแห่งกรรมชั่วมาด้วยตัวเองแล้ว ผลแห่งกรรมชั่ว เมื่อถึงเวลามันย่อมให้ผลเอง ไม่มีทางที่คนชั่วจะหลีกเลี่ยงหนีจากกฎแห่งกรรมนี้ได้ ไม่ว่าจะหนีไปอยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะกาลเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด กรรมชั่วก็ย่อมตามให้ผลอยู่นั่นเอง ผู้มีปัญญา จึงควรละเว้นจากความชั่วทั้งปวง หันหน้ามาทำความดีรักษาศีล ปฏิบัติสมาธิ และเจริญ ภาวนา ชำระกิเลสให้หมดไปจากดวงจิต ชีวิตจะได้พบแต่ความเจริญ รุ่งเรืองตลอดไป

(จากหนังสือธรรมลีลา ฉบับที่ 112 มีนาคม 2553 โดย มาลาวชิโร)

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๗ กรรมพูดเท็จ

หญิงคนหนึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านไม่ไกลจากกรุงสาวัตถี นางแต่งงานมีสามีแล้ว แต่นางเป็นหมัน สามีอยากมีบุตรจึงรับหญิงอื่นมาเป็นภรรยาอีกคน ต่อมาภรรยาน้อยตั้งครรภ์ นางผู้เป็นภรรยาหลวงเกรงว่าถ้าภรรยาน้อยคลอดบุตร สามีและญาติสามีจะยกความเป็นใหญ่ให้ ภรรยาหลวงจึงไปจ้างปริพาชกคนหนึ่งให้แกล้งทำให้ภรรยาน้อยแท้งบุตรเมื่อตั้งครรภ์ได้เพียง๒เดือน

ญาติๆของสามีเชื่อว่าเป็นฝีมือของภรรยาหลวง จึงข่มขู่ให้นางยอมรับผิด แต่นางไม่ยอมรับกล่าวคำ กลับโกหกสาบานว่า ถ้าแม่นางเป็นต้นเหตุให้ภรรยาน้อยแท้ง บุตรจริง ขอให้นางตายแล้วเกิดเป็นเปรตอดอยากหิวโหย ขอให้นางคลอดบุตรวันละ ๕ คน และต้องกินบุตรตัวเองทั้งหมดด้วยความหิว

ต่อมาภรรยาหลวงก็ถึงกาลกิริยา(สิ้นลม) ด้วยผลกรรมที่ทำให้ภรรยาน้อยแท้งบุตร และสาบานด้วยถ้อยคำเป็นเท็จ นางจึงไปเกิดเป็นเปรตรูปร่างน่าเกลียด ไม่มีผิวหนัง เนื้อตัวมีน้ำเลือดน้ำเหลืองไหลเยิ้ม กลืนปากเหม็นเน่าเหมือนซากศพ มีแมลงวันไต่ตอมปาก เดินไปมาด้วยความอดอยาก นางเปรตคลอดบุตรวันละ ๑๐ คน เข้า ๕ คน เย็น ๕ คน คลอดแล้วนางก็กินบุตรด้วยความหิวโหย แต่ความหิวกระหายแม้หน้อยหนึ่งก็ไม่จางหายไปเลย

นางเปรมมีโอกาสได้พบพระภิกษุเถระ เล่าบุรพกรรมของตนให้
พระเถระฟัง ขอร้องให้พระเถระไปบอกสามีและทำบุญอุทิศให้ พระเถระ
ได้ฟังแล้วจึงไปบิณฑบาตที่บ้านเดิมของหญิงเปรม บอกเรื่องราวให้อดีต
สามีรู้ เมื่ออดีตสามีทำบุญอุทิศให้แล้ว นางเปรมจึงพ้นจากความทุกข์

•ที่มา : พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๖, พระสุตตันตปิฎกที่ ๑๘, ขุททกนิกาย,
เปตวัตถุ ปฐมวรรค ๖. ปัญจปุตตชาตีกเปตวัตถุ

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๘ กรรมบริภาษคนให้ทาน

หมู่บ้านชายป่าแห่งหนึ่งเป็นที่อยู่ของครอบครัวช่างหูก ๑๑ คน
ก่อนเข้าพรรษาปีหนึ่งมีภิกษุ ๑๒ รูป รับกรรมฐานจากพระศาสดาแล้ว
จาริกมาหาที่สัปปายะเพื่อจำพรรษา ครอบครัวช่างหูกได้ช่วยกันสร้างกุฏิ
ไว้ในราวป่า แล้วนิมนต์ภิกษุเหล่านั้นให้อยู่จำพรรษา แต่ละครอบครัว
อุปัฏฐากภิกษุรูปหนึ่ง ส่วนหัวหน้าช่างหูกรับอุปัฏฐากภิกษุ ๒ รูป
หัวหน้าช่างหูกนั้นมีความศรัทธาแต่ภรรยาของเขาเป็นคนตระหนี่
เป็นมิถนาทิสฺส นางไม่มีความเลื่อมใสศรัทธาเลย เวลาทำหน้าที่อุปัฏฐาก

ภิกษุจึงทำด้วยความไม่เคารพ หัวหน้าช่างเห็นกริยาของภรรยาจึงไปปรับ
น้องสาวภรรยามาตั้งให้เป็นใหญ่ทำหน้าที่แทนพี่สาว ซึ่งน้องสาวภรรยา
ก็ได้ช่วยอุปัฏฐากภิกษุด้วยเคารพ เมื่อออกพรรษาแล้วครอบครัวช่างหูก
ได้ถวายผ้าสาฎกแก่ภิกษุรูปละผืน

ครั้งนั้นภรรยาหัวหน้าช่างหูกเกิดความเสียดายจึงปรึกษาประชด
สามีด้วยความ ตระหนี่ว่า ข้าวและน้ำที่ท่านให้ทานนั้นคงบังเกิดเป็นคุณ
มุตรและโลหิตแก่ท่านในปรโลก ผ้าสาฎกคงเป็นแผ่นเหล็กลูกโพลง เมื่อ
ทำกาละแล้ว หัวหน้าช่างหูกไปบังเกิดเป็นรุกขเทวดาประจำต้นไม้ใหญ่
ส่วนภรรยาผู้ตระหนี่เกิดอยู่ไม่ไกลกันนัก เป็นนางเปรตเปลือยรูปร่างขี้เหร่
กินลูก มุตร เลือด และ หนอง ทนทุกข์ทรมานด้วยความหิวกระหาย

สมัยนั้นมีภิกษุรูปหนึ่งเดินตามขบวนเวียนจะไปเฝ้าพระศาสดา
แต่พลัดหลงจากขบวนเวียนไปถึงที่อยู่ของรุกขเทวดา ฝ่ายรุกขเทวดาพอ
เห็นภิกษุมาพักแรม จึงแปลงรูปเป็นมนุษย์เข้าไปถวายเกศ ส่วนนางเปรต
รู้ว่าอดีตสามีของตนเกิดเป็นรุกขเทวดาจึงไปหา ร้องขอข้าวขอน้ำและเสื้อ
ผ้า รุกขเทวดาจึงบันดาลข้าวและน้ำทิพย์ให้ แต่เมื่อนางเปรตรับของเหล่านี้
นั้นก็กลายเป็นลูกและมุตรไปทันที ส่วนผ้าสาฎกทิพย์เมื่อรับมานุ่งห่มก็
กลายเป็นแผ่นเหล็กลูกโชน นางเปรตเสวยทุกข์เวทนาอย่างหนักร้องไห้
คร่ำครวญจากไป ภิกษุนั้นเห็นดังนั้นก็เกิดความสลดใจ สอบถามรุกขเทวดา
ว่าหญิงเปรตนี้ทำกรรมอะไรไว้จึงต้องกินลูก มุตร เลือดและหนอง และไม
สามารถห่มผ้าทิพย์ได้

รุกขเทวดาจึงเล่าบุรพกรรมของหญิงเปรตให้ภิกษุฟังแล้วถามภิกษุ
รูปร่างว่าทำอย่างไรจึงจะช่วยนางให้พ้นจากเปรตภูมิได้ ภิกษุแนะนำว่าให้
ถวายทานแก่พระพุทธเจ้า พระสงฆ์ หรือภิกษุรูปใดก็ได้ แล้วอุทิศให้นาง
หากนางเปรตได้อनु โมทนาทานนั้นนางก็จะพ้นจากความทุกข์ไปได้

รุกขเทวดาได้ฟังดังนั้นจึงถวายข้าวและน้ำอันประณีตแก่ภิกษุเสร็จ
แล้วก็อุทิศผลบุญให้นางเปรต เมื่อนางเปรตอนุโมทนา ทนไฉนนั้นเองนางก็
มีใจอิมเอิบ มีอินทรีย์กระปรี้กระเปร่า ได้อิ่มด้วยอาหารอันเป็นทิพย์ รุกข
เทวดาได้ถวายคู่ผ้าทิพย์แก่ภิกษุอีก แล้วอุทิศทักษิณาแก่นางเปรตขณะนั้น
เองนางเปรตก็ได้นุ่งผ้าทิพย์ มีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์ พรั่งพร้อมด้วยสิ่ง
ที่น่าปรารถนา พ้นสภาพจากเปรตภูมิเป็นเทพอัปสรที่สวยงาม

•ที่มา : พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๖, พระสุตตันตปิฎกที่ ๑๘, ขุททกนิกาย,
เปตวัตถุ ปฐมวรรค ๘. มหาเปสการเปตวัตถุ

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๕ กรรมขโมยผ้านุ่ง

เมื่อพระพุทธเจ้าประกาศพระศาสนาอยู่ ณ กรุงสาวัตถี หัวหน้าพ่อค้าชาวสาวัตถีคนหนึ่งพาพ่อค้า ๗๐๐ คน ล่องเรือไปค้าขายในดินแดนสุวรรณภูมิ ระหว่างเดินทางเรือได้ถูกลมพัดลงไปยังวิมานทองอยู่กลางทะเล ในวิมานทองนั้นมีเทพธิดาแสนสวยอยู่ภายใน หัวหน้าพ่อค้าเห็นเทพธิดาในวิมานจึงถามว่า “น้องรูปงามเป็นใครกันหนออยู่ในวิมานนี้ ขอเชิญน้องออกมาข้างนอกเถิด พี่จะขอชมความงามของเธอให้เต็มตา”

เทพธิดาตอบว่า “ดิฉันเป็นเวมานิกเปรตเพราะทำบุญไว้น้อย นักรูปสวย มีวิมาน แต่ดิฉันเปลือยกายไร้อาภรณ์ มีเพียงเส้นผมปิดบังไว้เท่านั้น กระดากอายเหลือเกินที่จะออกไปข้างนอกจ๊ะ” หัวหน้าพ่อค้าบอกว่า “น้องนางผู้มีรูปงาม พี่ให้ผ้าเนื้อดีแก่เธอ เธอจงนุ่งผ้าแล้วออกมาเถิด” เวมานิกเปรตตอบว่า “ผ้านั้นท่านไม่อาจให้ดิฉันได้ด้วยมือ ถ้าในหมู่พวกท่านมีอุบาสกสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอท่านจงให้ท่านผ้าแก่อุบาสกนั้น แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ดิฉันเถิด เมื่อนั้นดิฉันจึงจะได้ผ้านี้ตามปรารถนา”

ในเรื่องนี้มีอุบาสกผู้มีศีลคนหนึ่ง หัวหน้าพ่อค้าบอกให้เขาอาบน้ำอมบผ้านุ่งผ้าห่มให้ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้เวมานิกเปรต ทันใดนั้นเวมานิกเปรตก็มีอาภรณ์ทิพย์สวมใส่ เดินยิ้มออกมาจากวิมาน พร้อมทั้งได้อาหารทิพย์ด้วยจากการให้ทานของหัวหน้าพ่อค้าเพียงครั้งเดียว พวกพ่อค้า

อัศจรรย์ใจ เกิดความเคารพบูชาจึงพากันเข้าไปไหว้ อุบาสกคนจึงได้
แสดงธรรมให้พวกพ่อค้าได้ฟังตามสมควร

พวกพ่อค้าถามเวมานิกเปรตว่าทำบุญกรรมอะไรไว้ จึงมาเกิดเป็น
เวมานิกเปรตอยู่กลางทะเล เวมานิกเปรตตอบว่า ดิฉันเกิดในพาราณสีเมื่อ
ครั้งพุทธกาลก่อน ดิฉันอาศัยรูปเลียงชีวิต ต่อมาวันหนึ่งมีหญิงอื่นแกล้งเอา
ยาบำรุงผมมาให้ แต่ใช้แล้วผมร่วงหมดศีรษะ ดิฉันอายจึงหนีออกไปอยู่
นอกเมือง เปลี่ยนอาชีพไปคั้นน้ำมันงาขาย พร้อมทั้งเปิดร้านขายสุรา วัน
หนึ่งมีลูกค้ามาดื่มสุราแล้วเมานอนหลับสนิทอยู่ที่ร้าน ดิฉันฉวยโอกาสนั้น
ลักผ้าที่ลูกค้าคนนั้นนุ่งไว้หาลวมๆ ด้วยกรรมนั้นดิฉันจึงไม่มีอาภรณ์สวมใส่

ต่อมาอีกวันหนึ่ง ดิฉันเห็นพระชีณาสพรูปหนึ่งเที่ยวบิณฑบาตอยู่
จึงนิมนต์ท่านเข้าไปในเรือนแล้วถวายแป้งเคี้ยวเจียน้ำมันงา ด้วยกุศลกรรม
เพียงเท่านี้ ดิฉันจึงเกิดเป็นเทพธิดารูปงาม และได้วิมานทอง ดิฉันอยู่ใน
วิมานทองนี้มาแล้วพุทธันดรหนึ่ง(*) แต่ท่านทั้งหลาย ดิฉันเป็นทุกข์นัก
เพราะอีก ๔ เดือนกุศลกรรมเหล่านี้จะหมดลงแล้ว กรรมชั่วอย่างอื่นของ
ดิฉันจะพาดิฉันไปหมกไหม้อยู่ในนรก อันมี ๔ เหลี่ยม ๔ ประตู แบ่งเป็น
ห้องๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นแห่งนรกนั้น ล้วน
แล้วด้วยเหล็กแดงลุกเป็นเปลวเพลิง ประกอบด้วยความร้อน แผ่ไปตลอด
๑๐๐ โยชน์โดยรอบ ตั้งอยู่ทุกเมื่อ ดิฉันจักต้องเสวยทุกขเวทนาในนรกนั้น
ตลอดกาลนาน ก็การเสวยทุกข์เช่นนี้ เป็นผลของกรรมชั่ว เพราะฉะนั้น

ดิฉันจึงเสร์ราโศกอย่างแรงกล้า ที่จะไปเกิดในภพนั้น. ได้รับทุกข์ทรมานแสนสาหัสตลอดกาลนาน”

อุบาสกผู้มีศีลจึงกล่าวเตือนสติเทพธิดาว่า “ดูก่อนแม่เทพธิดา เธอได้เสื่อผ้าอาภรณ์ และอาหารทิพย์เพราะผลของทานที่พ่อค้าให้แก่เรา หากเธอให้ทานแก่พ่อค้าเหล่านี้บ้างผลทานก็จะเกิดแก่เธอ และยังหากเธอได้ถวายทานแด่พระศาสดา ผลของทานก็จะยิ่งเกิดแก่เธอมากมายนัก” เวมานิกเปรตฟังแล้วมีใจยินดี จึงนำข้าวและน้ำอันเป็นทิพย์มาเลี้ยงพวกพ่อค้า และฝากผ้าทิพย์คู่หนึ่งให้หัวหน้าพ่อค้านำไปถวายพระศาสดาด้วย พวกพ่อค้าเหล่านั้นเดินทางต่อไป ครั้นกลับถึงกรุงสาวัตถีแล้วหัวหน้าพ่อค้าได้นำผ้าทิพย์ไปถวายพระศาสดาแล้ว อุทิสให้เวมานิกเปรต เวมานิกเปรตเมื่อได้รับผลบุญนั้นแล้วจึงจุติไปอุบัติเป็นเทพธิดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีเทพธิดา ๑,๐๐๐ นางเป็นบริวาร.

•ที่มา : พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๖, พระสุตตันตปิฎกที่ ๑๘, ขุททกนิกาย, ขุททกนิกาย เปตวัตถุ ปฐมวรรค ๑๐. ขลาตยเปตวัตถุ

*คำว่า พุทธันดร คือ ช่วงระยะเวลารอยต่อระหว่างพระศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งกับพระศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ถัดไป ไม่ได้กำหนดเป็นเวลาตายตัว ถ้าในช่วงเวลานั้นไม่มีพระโพธิสัตว์ ลงมาตรัสรู้

เลย พุทธันดรนั้นจะกินเวลายาวนานมาก บางช่วงประมาณว่าแผ่นดินสูงขึ้นหนึ่งโยชน์ (๑๖ กิโลเมตร) หรือเรียกว่า ๑ มหากัป ซึ่งเท่ากับช่วงเวลาที่โลกเกิด ตั้งอยู่ ดับสลาย ๑ รอบ แต่บางช่วงอาจมากกว่านั้น คือเป็นหลายๆมหากัป (โลกเกิด ตั้งอยู่ และแตกสลายไปนับครั้งไม่ถ้วน) ใน ๑ มหากัป จะมีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นได้อย่างมากที่สุด ๕ พระองค์ เรียกว่า กัทรกัป นั่นก็คือกัปปัจจุบัน หรือไม่มีเลย เรียกว่า,สูญญกัป.

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๑๐ ปทีปวิมาน

ปทีปวิมาน มีคำกล่าว อภิกุณฑน วนุณเณ เป็นต้น. ปทีปวิมานนั้น เกิดขึ้นอย่างไร?

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่กรุงสาวัตถี วันอุโบสถ พวกอุบาสกเป็นจำนวนมากรักษาศุโบสถก่อนอาหาร ถวายทานตามสมควรแก่ทรัพย์สมบัติ กินอาหารแต่เช้า นุ่งผ้าสะอาด ห่มผ้าสะอาด ถือของหอมและดอกไม้เป็นต้น หลังอาหารแล้วก็ไปวิหาร เข้าไปนั่งใกล้พวกภิกษุที่นำสรรเสริญ เวลาเย็นก็ฟังธรรม.

เมื่ออุบาสกเหล่านั้นซึ่งประสงค์จะอยู่ในวิหาร กำลังฟังธรรมอยู่นั้นแล ดวงอาทิตย์ตก ก็เกิดมืด ณ วิหารนั้น. หญิงผู้หนึ่งคิดว่าสมควรทำ

แสงประทีปในบัดนี้ ก็ไปนำเครื่องประทีปมาจากเรือนของตน จุดประทีปขึ้นตั้งไว้หน้าธรรมาสน์ แล้วก็ฟังธรรม. ด้วยปทีปทานนั้น นางดีใจ เกิดปีติโสมนัส ใจไว้แล้วก็กลับบ้าน.

ต่อมานางตายไปบังเกิดในวิมานโชติช่วง ณ ภพดาวดึงส์. ความงามแห่งเรือนร่างของนางมีรัศมีชานออกไปอย่างยิ่ง ส่องสว่างไปทั่วสิบทิศ ช่มเทวดาองค์อื่นๆ. ต่อมาวันหนึ่ง ท่านพระมหาโมคคัลลานะเที่ยวจาริกไป. คำทั้งหมดคงว่ามานี้ ฟังทราบนัยที่มาแล้วในหนหลังนั่นแล. แต่ในปทีปวิมานนี้ พระเถระถามด้วย ๔ คาถาว่า คุณก่อนเทวดา ท่านมีวรรณะงาม ส่องแสงสว่าง ไปทุกทิศจุดดาวประกายพริก เพราะบุญอะไร วรรณะของท่านจึงเป็นเช่นนี้ เพราะบุญอะไร ผลนี้จึงสำเร็จ แก่ท่าน และ โภคะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดแก่ท่าน. เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีรัศมีสุกใสรุ่งโรจน์ล้ำ เทวดาทั้งหลาย เพราะบุญอะไร ทุกทิศจึงสว่างไสว จากสรรพางค์กายของท่าน.

คุณก่อนเทพีผู้มีอานุภาพมาก อาตมาขอถามท่าน ท่านครั้งเกิดเป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไร เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรืองอย่างนี้ และวรรณะของท่าน จึงสว่างไสวไปทุกทิศ.

เทวดาองค์นั้นดีใจถูกท่านพระโมคคัลลานะถาม ครั้นแล้ว ก็พยากรณ์ปัญหาของกรรมที่มีผลอย่างนี้. ครั้งเกิดเป็นมนุษย์ในหมู่มนุษย์ ในชาติก่อน ในมนุษยโลก ดิฉันได้จุดประทีปถวายคราวที่ควรจุดประทีปในเวลาค่ำคืนมีดมิด. ผู้ใดจุดประทีปถวายคราวที่ควรจุดประทีป ในเวลาค่ำคืน

มีดมิด วิมานที่โชติช่วง มีสวนไม้มาก มีบุณฑริกบัวขาวมาก ย่อมเกิดแก่ผู้
นั้น. เพราะบุญนั้น วรรณะของดีฉันจึงเป็นเช่นนี้ เพราะบุญนั้น ผลนี้จึงสำ
เร็จแก่ดีฉันและโภคะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดแก่ดีฉัน เพราะบุญนั้น ดีฉันจึง
มีรัศมีสุกใสรุ่งโรจน์ล้ำเทวดาทั้งหลาย เพราะบุญนั้น ทุกทิศจึงสว่างไสว
จากสรรพวงค์กายของดีฉัน ข้าแต่ท่านภิกษุผู้มีอานุภาพมาก ดีฉันครั้ง เกิด
เป็นมนุษย์ได้ทำบุญใดไว้ เพราะบุญนั้น ดีฉัน จึงมีอานุภาพรุ่งเรืองอย่างนี้
และวรรณะของดีฉัน จึงสว่างไสวไปทุกทิศ.

๐ ที่มา : พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๖ พระสุตตันตปิฎกที่ ๑๘ อรรถกถา ขุททก
นิกาย วิมานวัตถุ ปิฐุวรรคที่ ๑ ๕ ปทีปวิมาน

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๑๑ กรรมตัดเศียรพระพุทธรูป

บุคคลใดก็ตามที่กระทำความชั่วต่อพระพุทธรูปหรือศา
สนวัตถุสถานใดที่ สร้างด้วยพระพุทธรูปที่มี พระพุทธเจ้าประทับไว้ให้
โลกมนุษย์ มนุษย์ เพื่อให้มนุษย์นั้น ได้กลับย้อนสู่ชาติมาตุภูมิที่บังเกิดอยู่
ก่อนที่จะ มาสนองผลกรรมในชาติกรรมนี้ ด้วยกรรมสนองที่ใครก็ตามที่
คิดบังอาจทำตน เป็นผู้บั่นทอนทำลายชาติศาสนาที่ บังเกิดขึ้นเพื่อ ให้มนุษย์
ได้รู้แจ้งในกรรม หรือแม้แต่คิดร้ายต่อ ผลกรรมนั้นจักสนองบาปอย่างยิ่ง

ในผลแห่งตน ณ สถานจักรกฏกรรม (สถานที่มนุษย์ต้องมาสู่เมื่อกระทำผิด และสนองบาปเมื่อครั้งตนเป็นมนุษย์ที่สร้างบุญบาปนั้นไว้ในมนุษย์ภูมิ) ในนรกภูมิ

ตัวอย่างกรรมในเรื่องนี้ เป็นเรื่องของบุคคลที่กระทำกรรมต่อพระพุทธรูปด้วยการตัดเศียรพระพุทธรูปหา กินเลี้ยงชีพ ด้วยการบำเรอความสุขส่วนตนด้วยของสูง เขาจึงต้องรับผลแห่งบาปนั้นด้วยกรรมทัณฑ์

ใน นรกแดนนี้ มีวิญญานบาปตนหนึ่งกระทำกรรมเกี่ยวกับพระพุทธรูปได้รับผลแห่งกรรมนั้นอยู่ในนรกด้วยกรรมนั้น ทำให้เขาต้องโดนเหล็กตัดร่างจนขาดออกจากกันชิ้นส่วนไหนที่เขาถูกตัด นั้นหมายถึงเขาได้ตัดอวัยวะบางส่วนของพระพุทธรูป หรือศาสนวัตถุไปจนหมด และ กรรมที่เขาต้องถูกตัดอวัยวะเพศในที่เขาได้เพศกำเนิดนั้น เขาจะต้องใช้กรรมเนื่องจากบุรกรรมที่คิดบังอาจกระทำกรรมต่อพระพุทธรูป หากแม้เป็นเพศหญิงก็ต้องโดนไฟลนอวัยวะเพศจนหมด ไม่สามารถกระทำการได้อีกต่อไป นี่เป็นสัตว์กรรมที่เขาจะต้องได้รับ

วิญญานตนนี้เป็นชาย ที่ขาและแขนของเขาถูกลงตรวนเอาไว้ทั้งสองข้างกำลังนอนหงายอยู่บนแท่นสี่ เหลี่ยมใหญ่ ๆ ในรูปร่างเปลือยกาย ปากของเขาก็อธิษฐานว่า “กูไม่ทำอีกแล้ว กูไม่ทำอีกแล้ว ๆ ๆ ๆ ...” แขน และขาของเขาถูกตัดออกไปด้วย “จักรกลมหัน” อันแสนคม เหลือแต่หัวกับตัวเลือดสด ๆ ไหลออกจากอวัยวะที่ถูกตัด และอวัยวะที่ถูกตัดออกไปนั้นได้

กลับเข้ามาต่อกัน ใหม่ด้วยฤทธิ์แห่งกรรมที่ เขากระทำ และเขาจะต้องรับ
บาปกรรมที่เขากระทำกรรมจนกว่าจะหมดกรรม

สภาพที่น่าอดสูของสัตว์ผู้เรียก ว่าตนเองเป็นมนุษย์ เมื่อจิตใจของ
มนุษย์มีแต่ความหยาบช้ำ จึงต้องมีกฎแห่งกรรมเข้ามาลงโทษเพื่อให้รู้
สำนึก และกลับตนเสียใหม่ มรรคธรรม ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงชี้แนะไว้แล้ว
หากสัตว์ตนใดกระ ทำตามก็จะพ้นทุกข์ตามครรลองศาสนธรรม “ขอให้
สรรพสัตว์ทั้งหลาย จงมีแต่ความสุขในผลบุญที่ตนได้สร้างมานั้นเถิด”

“ศาสนธรรมในศาสนสถานที่ประกาศออกมาสู่มนุษย์ธรรมกะ
นั้น เป็นพระพุทธธรรมอันประเสริฐ และตรัสสอนว่า มนุษย์ทั้งหลายนั้น
ได้สู่โลกมนุษย์เพื่อใช้กรรม หากสัตว์ตนใดกระทำตนเป็นพุทธมามกะยึด
มั่นในพระพุทธศาสนาแล้ว ปฏิบัติธรรมในศีล ธรรมบารมีธรรม ปฏิบัติ
ธรรมศาสนาที่พระ พุทธเจ้าลงมาตรัส แน่นอน ที่สุดท้ายของวิญญูณนั้น
จะกลับย้อนสู่มาตุชนศาสนบุญ (สถานที่รับบุญแห่งสัตว์โลก) วิญญูณตน
ใดที่กระทำกรรมดัง กล่าวแล้ว เขาจะมีกรรมบุญอันสร้างเสริมด้วยผลบุญ
แห่งตน นำหนุณส่งให้เขาสู่แดนมาตุภูมิชั้นเทอญ

(บทความจาก หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ วัดคอยแม่ปิ้ง เชียงใหม่)

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๑๒

กรรมปลอมพระเครื่อง

เมื่อปี พ.ศ.2550 กระทบได้เดินทางไปห้างจัสโก้ สีแยกพัฒนาการ เห็นร้านขายวิจิติ เพลง ด้านหน้ามีแผงพระตั้งอยู่ ปัจจุบันไม่เห็นแล้ว ช่วงนั้นได้พบกับพี่ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของแผงพระดังกล่าว มีการสนทนากันอย่างถูกคอ เพราะเป็นคนนิยมพระเครื่องเหมือนกัน พี่ชายเล่าว่า

กระทบ (เจ้าของแผงพระ) มีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เล่นพระเครื่องด้วย ทำพระปลอม และขายพระ ปลอม ทำจนมีเงินเป็นกอบเป็นกำ และพระที่ปลอมส่วนใหญ่เป็นพระสมเด็จจวดระฆัง และสมเด็จจวดบางขุนพรหมจักรพรรดิแห่งพระเครื่อง การทำพระปลอม คนปลอมส่วนใหญ่เป็นนักเล่นพระด้วย และพระปลอมที่ทำมาแต่ละองค์ ประมาณ 10-20 องค์แรก จะเหมือนจริงมาก ๆ เพราะพิถีพิถันในการเก็บรายละเอียดพิมพ์ และดำเนินเนื้อพระ จะถูกยิงเข้าสู่สนามพระเครื่อง ทำพระจันทร์ และบางลำพู งามวงสว่าง หรือพันธทิพย์ 2 สาเหตุเขียนพระในย่านนั้นเป็นที่ตั้งของศูนย์พระระดับเขียนใหญ่ และเขียนแฟนพันธ์แท้หลายคน กำลังซื้อคนพวกนี้สูงมาก ถ้าเขียนกลุ่มนี้รับซื้อในราคาพระแท้แสดงว่ามีมือคนปลอมพระ เขายื่น ตกตาคนพวกนี้ได้และพระปลอมแต่ละองค์ คนปลอมพระจะทำตำหนิไว้ เพราะกลัวของ (พระปลอม) ย้อนกลับ เพราะคนปลอมพระส่วนใหญ่เล่นพระเครื่องเกือบทั้งนั้น เขาขายพระสมเด็จปลอมในราคา 3 แสน

บาท จนถึง 3 ล้านบาท แต่ส่วนใหญ่จะขายให้กับเศรษฐี ไม่ใช่เซียนพระ และวันนั้นก็มาถึง เขาพบพระสมเด็จพระเจ้าวัดระฆังพิมพ์ใหญ่ ที่ศูนย์พระแห่งหนึ่ง คนปลอมพระดังกล่าวสนใจมาก เมื่อพบของแท้อยากได้ เพราะเป็นคนนิยมและเล่นพระเครื่องเหมือนกัน หยิบมาส่องดูแล้วส่องดูอีก เป็นครึ่งชั่วโมงเพราะความซัวร์ แต่ติดที่ปัญหาการต่อรองราคา เพราะเจ้าของพระสมเด็จพระเจ้า เปิดราคา 3,000,000.- บาท ได้มีการไปมาหาสู่กันถึง 5 ครั้ง ทุกครั้งที่ไปต้องหยิบมาส่องทุกครั้ง พอครั้งที่ 5 ที่ไปหา ก็หยิบมาพระสมเด็จพระเจ้าดังกล่าวมาส่องดูตั้งนาน จึงตัดสินใจต่อรองราคา สรุปพบกันที่ 2,500,000.-บาท

พอนำพระสมเด็จพระเจ้ากลับบ้าน หยิบมาส่อง เหนือแตกพลัก หน้าซีด เพราะเป็นพระสมเด็จพระเจ้าปลอมที่เขาทำกับมือเอง แต่ที่นำแปลกทำไมถึงไม่เห็นตำหนิที่กันพระปลอมย้อนกลับ เพราะไปมา 5 ครั้ง ส่องทุกครั้ง ครั้งสุดท้ายส่องเกือบครึ่งชั่วโมง ก็ไม่เห็นตำหนิพระปลอมที่เขาทำ แต่กลับมาถึง บ้านปรากฏขึ้นได้อย่างไร เวรกรรมมีจริง เขาตัดสินใจเดินทางไปหาเจ้าของพระทันที แผลงพระหาย ไปคัดกรอรายวันก็ไม่พบ หายเข้ากลีบเมฆ ปัจจุบันคนปลอมพระคนนี้ เงินที่มีนับล้านหมดตัว ครอบครัวยแตกสะแห รกขาดแยกทางกับภรรยา ลูกชายติดยา ลูกสาวมั่ว สุมผู้ชายติดยาต่างหาก ตัวเขาเองยอมรับกรรมทั้งหมด ถึงปรารภกับเพื่อนว่า ไม่ปลอม พระและขายพระปลอมอีกแล้ว เวรกรรมมีจริงที่พระเขาว่าเชื่อแล้ว

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๑๓

กรรมทำแท้ง ตอนที่ ๒

ครั้งหนึ่งครั้งหนึ่งพระสารีบุตร เคยทูลถามพระพุทธองค์ว่า " การจะเกิดเป็นมนุษย์นั้นมีโอกาสากน้อยเพียงใดพระเจ้าข้าฯ " พระพุทธองค์ไม่พูดอะไรเลย แต่ทรงใช้นิ้วมือแตะลงบน พื้นดินแล้วชูขึ้น ตรัสตอบกับพระสารีบุตรว่า " มีเพียงแค่นี้... สารีบุตร " นั่นหมายถึง สรรพสัตว์ที่ต้องไปเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิ ต่างๆ มีจำนวนมากเทียบเท่ากับดินทั่วพื้นปฐพี แต่ที่สามารถเกิดเป็นมนุษย์ได้ มีเพียงแค่นี้ ดินที่ติดปลายนิ้ว ของพระพุทธองค์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ในพระไตรปิฎกจึงมีพระพุทธพจน์ว่า" กิจโฉมมนุษย์ ปฏิภาโธริ "การเกิดเป็นมนุษย์นั้นแสนยาก ทุกวันนี้คนเราคิดทำอะไรมักหวังเพียงเพื่อความสุขสนุกสนานที่ผิดครรลอง มิได้คำนึงถึงจิตสำนึกที่ดีงาม เมื่อผิดพลาด ไปแล้วมาเกิดความกลัวที่หลัง สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงเตือนสติชาวโลกอยู่เสมอว่า" พุทธะกลัวเหตุ ปุณฺชนกลัวผล "ในอายุ วัฒนสูตร พระพุทธองค์ตรัสถึงบาปกรรมของการทำแท้ง จัดอยู่ในอนันตริยกรรม อันเป็นบาปที่มีโทษหนักที่สุด 5 ประการ คือ

1. ฆ่าบิดา
2. ฆ่ามารดา
3. ฆ่าพระอรหันต์

4. ทำให้สงฆ์แตกแยก

5. ทำร้ายพระวรกายพระพุทธเจ้าห่อเลือด

ดังนั้นการทำ แท้งจึงมี บาปเท่ากับการฆ่าพระอรหันต์ เหตุใดจึงมี บาปกรรมหนักเท่ากับการฆ่าพระอรหันต์ เนื่องจากว่าทารกในครรภ์ยัง บริสุทธิ์มีเคยสร้างบาปกรรมใดๆเลย และไม่มีเหตุปัจจัยของการสร้าง กรรมชีวิตของเขาจึงบริสุทธิ์ดังพระอรหันต์ ดังนั้น การทำแท้งฆ่าเด็ก ทารกในครรภ์หนึ่งคนจึงมีบาปเท่ากับการฆ่าพระอรหันต์หนึ่งพระองค์ ใน พุทธธรรมได้กล่าวถึงบาปแห่งการฆ่า ซึ่งเหล่าสรรพสัตว์ ทั้งหลายที่มีจิต ญาณการฆ่ามนุษย์นั้นนับได้ว่าบาปที่สุด แต่ทว่า การฆ่าเด็กทารกที่ บริสุทธิ์เป็นบาปหนักยิ่งกว่าเพราะฉะนั้น การทำแท้งถือได้ว่าเป็นบาป อย่างมหันต์! พระพุทธองค์ยังได้ตรัสอีกว่า ผู้ที่เคยทำแท้ง ขณะมีชีวิต จะ ได้รับผลกระทบสนองจากโรคร้าย ป่วยหนัก อายุสั้น ครั้นหลังจบชีวิตลง แล้ว จิตญาณต้องไปรับโทษในนรกเป็นเวลายาวนาน อันมิอาจประมาณ (พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๘ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๒๐ ขุททกนิกาย ชาดก ภาค ๒ กล่าวไว้ว่า พวกหญิงรีดลูกย้อมกาวล่องลำธารนรกอันขรุขระ ที่กาว ล่องได้แสนยากดุจคมมีดโกน แล้วตกไปสู่แม่น้ำเวตรณีที่ไปได้ยาก ดังนั้นจึง ทั้งหลายล้วนแต่เป็นเหล็กมีหนาม ๑๖ คูลี มีกิ่งห้อยย้อยปกคลุมแม่น้ำ เวตรณีที่ไปได้ยากทั้งสองฟาก สัตว์นรกเหล่านั้นมีตัวสูงโยชน์หนึ่ง ถูกไฟ ที่เกิดเองแผดเผา มีเปลวรุ่งเรืองยืนอยู่ดุจกองไฟตั้งอยู่ที่ไกล ๆ) หาก วิญญาณเด็กแท้งผูกใจเจ็บติดความอาฆาต แค้น เมื่อเขาได้โอกาสกลับมา

เกิดอีกครั้ง การเสาะแสวงบัญญัติแก่น ก็จะมีติดจากขึ้นอีกเป็นเช่นนี้เรื่อยไป ทุกภพทุกชาติ จนกว่าแรงกรรมนั้นจะได้ชำระแต่ก็ยังไม่สิ้นสุดตราที่วิญญาณนั้นยังไม่โอโหสิ

แล้วถ้าทำแท้งตั้งแต่อายุครรภ์น้อยๆเป็นแค่ก้อนเลือดจะบาปไหม?

ในพระสูตรบอกว่า ชีวิตมนุษย์เริ่มต้นเมื่อเกิดองค์ประกอบสามอย่าง คือ

- ๑) มารดาบิดาร่วมกัน
- ๒) มารดาไข่อสุก และ
- ๓) มีสัตว์เข้าไปเกิด

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อใด มารดาบิดาร่วมกัน ๑ (มีเพศสัมพันธ์) มารดาอยู่ในฤดู (ช่วงเวลาไข่อสุก) ๑ และคันธัพพะเข้าไปตั้งอยู่แล้ว ๑ (มีสัตว์ที่เข้าไปเกิด) เพราะประหุมองค์ประกอบ ๓ ประการอย่างนี้ ก็มีการก้าวลงแห่งครรภ์” (ม.มู.๑๒/๔๕๒/๔๘๓)

อรรถกถาจารย์ได้อธิบายไว้ว่า ปฐมจิตเกิดขึ้นครั้งแรกพร้อมกับรูปขันธ์ ๓ และกถารูป ดังนั้นตามหลักพุทธศาสนาชีวิตจึงมีองค์ประกอบขันธ์ ๕ ครบสมบูรณ์ ณ วันที่เริ่มปฏิสนธินั่นเอง ****นั่นคือนับแต่วันปฏิสนธิ ก็มีจิตวิญญาณสัตว์เข้าไปอยู่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะทำแท้งในอายุครรภ์ช่วงไหนก็นับ เป็นการทำอนันตริยกรรมเทียบเท่าการฆ่าพระอรหันต์**** กถารูป เป็นเซลล์ขนาดเล็กมากมองด้วยตาเปล่า

ไม่เห็น และจะใช้เวลานานประมาณ ๕ สัปดาห์ กว่าจะเริ่มงอกแขนขาและ
ศีรษะ ออกมาเป็นร่างกายมนุษย์ โดยที่ชั้นตอนเจริญเติบโตกว่าที่จะงอก
เป็นปมปมห้าปม นี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปในแต่ละสัปดาห์ ดังจะขอยก
อธิบายของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) มาแสดงดังนี้

ชีวิตในครรภ์ เป็นอย่างไร ?

ปฐมม โกลล์ โหติ กลลา โหติ อพพุทท์ อพพุทา ชายเต เปติ เปติ นิพพุตติ
ฉโน ฉนา ปสาชา ชานนุติ เสา โลมา นขาปี จัง

นี่คือคำอธิบายว่าด้วยลำดับการเกิดเป็นระยะๆ ทีละช่วงสัปดาห์
หรือช่วงละเจ็ดวันๆ ลำดับแรกที่สุดก็คือเป็น ปฐมม โกลล์ เป็นกลดก่อน
กลดนี้ถ้าเป็นศัพท์ในความหมายทั่วไปก็จะได้แก่พวกเมือก พวกโคลนตม
เช่นว่าเหยียบลงไป ใน โคลนหรือในที่ละ แต่ในที่นี้ กลดละ เป็นศัพท์เฉพาะ
ซึ่งมีความเกี่ยวกับชีวิต และท่านใช้คำเรียกว่าอย่างนั้น ก็เพราะมีลักษณะ
เป็นเมือก หรือเหมือน อย่างน้ำ โคลนและๆ คือเป็นคำเรียกตามลักษณะ แต่
ในกรณีนี้ ท่านหมายถึงเป็นเมือกใส ไม่ใช่ข้นอย่างโคลนตม

กลดละ นี้ ท่านบอกว่าเป็นหยาดน้ำใส เป็นหยดที่เล็กเหลือเกิน เล็ก
จนกระทั่งในสมัยนั้นไม่รู้จะพูดกันอย่างไรเพราะยังไม่ได้ใช้มาตรวัดอย่าง
ละเอียดถึงขนาดที่ว่าเป็นเศษส่วนเท่าไรของวิธีอุปมาว่า หยาดน้ำใสกลด
นี้นะ มีขนาดเล็กเหลือเกิน เหมือนอย่างเอาขนจามรีมา จามรีที่เป็นสัตว์อยู่

ทางภูเขาหิมาลัย ซึ่งมีชนที่ละเอียดมากเอาขนจามรีเส้นหนึ่งมาจุ่มน้ำมันงา
แล้วก็สลัดเจ็ดครั้ง แม้จะสลัดเจ็ดครั้งแล้วมันก็ยังมิเหลือติดอยู่ชนิดหนึ่ง ซึ่ง
เล็กเหลือเกิน ท่านบอกว่านี้แหละเป็นขนาดของกลดะ กลดะหมายถึงชีวิต
ในฝ่ายรูปธรรม

เมื่อเริ่มกำหนดในเจ็ดวันแรกในช่วงเจ็ดวันแรกก็เป็นกลดะอย่างนี้
มาก่อน ซึ่งเล็กเหลือเกิน

สัปดาห์ที่สองก็เป็น อพพุทะ ซึ่งเป็นเมือกกลดะ คือ เป็นน้ำข้นหรือ
เมือกข้น

สัปดาห์ที่ ๓ ก็จะเป็นเปลิ คือเป็นชิ้นเนื้อ

สัปดาห์ที่ ๔ จะเป็นก้อน เรียกว่า ฆนะ

สัปดาห์ที่ ๕ ก็จะเหมือนกับมีส่วนงอกออกมา เป็นปุ่มห้าปุ่ม
เรียกว่า ปัญจสาขา นี่เป็นสัปดาห์ที่ห้า แล้วหลังจากนั้นก็จะมีผมมีขนมีเล็บ
ต่อไป.

คัดลอกมาจาก หนังสือเรื่องทำแท้ง : ตัดสินอย่างไร ? หน้า ๑๒-๑๔ โดย
พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) และ เวป 96 ธรรมในใจ

เล่าเรื่องกฎแห่งกรรม ๑๔ กรรมเจ้าชู้ ผิดถูกผิดเมียผู้อื่น

เมื่อพระศาสดาทรงประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน ทรงปรารภ พระเจ้าโกศล จึงตรัสพระธรรมเทศานี้ มีคำเริ่มต้นว่า ทุชชิวิมชิวิมหา ดังนี้. ได้ยินว่า ในครั้งนั้น พระเจ้าโกศลได้ทรงสดับเสียงนำหาวาดเสีย ของสัตว์นรก ๔ คนในตอนกลางคืน คือ

สัตว์นรกคนหนึ่งกล่าวเฉพาะ	ทุ	อักษรเท่านั้น
สัตว์นรก คนหนึ่งกล่าวเฉพาะ	ส	อักษรเท่านั้น
สัตว์นรกคนหนึ่งกล่าวเฉพาะ	น	อักษรเท่านั้น
สัตว์นรกคนหนึ่งกล่าวเฉพาะ	โส	อักษรเท่านั้น.

ฝ่ายพระราชามือได้ทรงสดับเสียงนั้น ก็สะดุ้งตกพระทัย ทรงสลด เกิดความขนพองสยองเกล้า ไม่สามารถทรงพระบรรทมได้ พอรุ่งสว่างจึงรับสั่งให้เรียกปุโรหิตมาแล้วตรัสเล่าเรื่องนั้น.

ปุโรหิตเป็นคนคิดลากลักรู้ว่าพระราชาสะดุ้งตกพระทัย จึงคิดว่า อุบายอันเป็นเหตุให้เกิดลาภแก่เราและเหล่าพราหมณ์ จึงกราบทูลว่า ข้าแต่ มหาราช อุบัติวันตรายอย่างใหญ่หลวงนี้เกิดขึ้นแล้วหนอ ขอพระองค์จงบูชาัญจนประกอบด้วยหมวด ๔ แห่งวัตถุทั้งปวง อันได้แก่ ช้าง ๔ ม้า ๔ โคตัวผู้ ๔ และ มนุษย์ ๔

พระราชาทรงสดับคำของปุโรหิตนั้นแล้ว จึงสั่งอำมาตย์ทั้งหลาย

ให้เตรียมการบูชาัญญ ๔ หมวดแห่งวัตถุทั้งมวล.

พระนางมัลลิกาเทวี พระมเหสีของพระเจ้าโกศล ได้ทรงสดับ
ดังนั้น จึงทูลพระราชอาชญาว่า ข้าแต่พระมหाराชเจ้า เพราะเหตุไร
พระองค์ทรงสดับคำของปุโรหิตนั้นแล้ว จึงมีพระประสงค์จะกระทำกิจ
คือการฆ่าและเบียดเบียนสัตว์เป็นอันมาก พระองค์ควรทูลถามพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าผู้มีพระญาณอันเที่ยวไปไม่ติดขัดในที่ทั้งปวงมิใช่หรือ. และพระ
องค์ควรปฏิบัติอย่างใดที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพยากรณ์แก่พระองค์.

พระราชาทรงสดับคำของพระเทวีแล้ว จึงเสด็จไปเฝ้าพระศาสดา
กราบทูลเรื่องนั้นแก่พระผู้มีพระภาคเจ้า.

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแก่พระราชามีความว่า มหาบพิตร ในภพ
ก่อนสัตว์นรกเหล่านี้ ในอดีตกาลนั้นเป็นราชโอรส ๔ พระ องค์ในนครสา
วัตถิ เมื่อครั้งวัยหนุ่มนั้นมัวเมาด้วยความเมาในโภคทรัพย์ ได้กระทำการ
อกุศลเป็นอันมาก ด้วยอำนาจกรรมที่เสื่อมเสพรรยาคคนอื่น เพลินใจทำ
บาปกรรม ภายหลังจากสิ้นลมแล้ว ก็ไปเกิดเป็นสัตว์นรกอยู่ในโลหกุมภี
ใกล้นครนั้นนั่นเอง (โลหกุมภี คือ นรกหม้อทองแดงร้อนที่เต็มไปด้วย น้ำ
ต่างโลหะเดือดพล่าน ไฟลุกโชนอยู่ทุกเมื่อ)

พวกเขาถูกเกี่ยวจนกายเป็นฟอง ลอยตกไปข้างล่างจรดถึงก้นหม้อ
ใช้เวลาไป ๓ หนึ่งปี จากนั้นลอยผุดขึ้นข้างบนได้เห็นปากหม้อใช้เวลาไป
๓ หนึ่งปีเช่นกัน เหล่าสัตว์นรกนั้นหมกไหม้อยู่ในโลหกุมภีนั้นรวม ๖
หนึ่งปี เมื่อไหม้ผุดขึ้นมาเห็นขอบปากหม้อ ต้องการจะพูดคนละประโยค
คาถา แต่มีโอกาสได้พูดเพียงตัวอักษรต้นเพียงเท่านั้น ยังไม่ทันจะได้พูด
ครบประโยค ก็ได้รับทุกข์เวทนาเกินประมาณ ล้มหน้าคว่ำลงและจมไปสู่

ก้นหม้อโลหกุมภิตามเดิม.

สัตว์ที่กล่าวแต่อักษร ฑ แล้วจมลงไป ต้องการจะกล่าวว่า เมื่อครั้งเรายังมีชีวิต มีโรคะทั้งหลายอยู่ เราทั้งหลายไม่ได้ให้ทาน ไม่ได้ทำที่พึงให้แก่ตนเราจึงมีชีวิตเป็นอยู่ได้แสนยาก.

สัตว์ที่กล่าวแต่อักษร ฒ แล้วจมลงไป ต้องการจะกล่าวว่า พวกเราทั้งหลายต้องหมกหม้ออยู่ในนรก ตลอด ๖ หมื่นปีแล้ว เมื่อไรถึงจะสิ้นสุด

สัตว์ที่กล่าวแต่อักษร ณ แล้วจมลงไป ต้องการจะกล่าวว่า คุณก่อนชาวเราเอ๋ย ไม่มีที่สูดดอก ที่สูดจกมีแต่ที่ไหน ที่สูดจกไม่ปรากฏก่อน ท่านผู้บริสุทธิ เพราะในกาลนั้น ทั้งเราและท่านได้กระทำความบาปกรรมไว้มาก.

สัตว์ที่กล่าวแต่อักษร โส แล้วจมลงไป ต้องการจะกล่าวว่า หากเรานั้นได้ไปจากที่นี่ ได้กำเนิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง จักเป็นคนสมบูรณ์ด้วยศีล จักทำกุศลให้มากทีเดียว.

คุณอนมหาบพิตร สัตว์นรกนั้นประ สงค์จะกล่าวกาลานี้ให้ครบบริบูรณ์ แต่ไม่อาจทำอย่างนั้นได้ เพราะความที่บาปของตนใหญ่หลวงนัก ดังนั้น สัตว์นรกนั้นเมื่อได้เสวยวิบากแห่งกรรมของตน จึงได้ร้อง ซึ่งจะหาอันตราย เพราะเหตุปัจจัยที่พึงเสียนี้ ย่อมไม่มี พระองค์อย่ากลัวเลย.

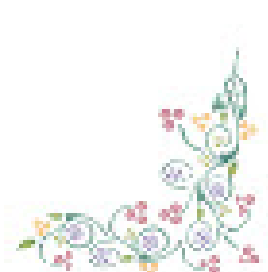
พระราชามาเมื่อได้รับฟังแล้วทรงเกิดความสังเวช ทรงละความเพ่งเล็งในหญิงที่สู้อันหวางแหน ได้เป็นผู้ยินดีแต่ภรรยาของตน ฉะนั้นแล.

•ที่มา : พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๗ พระสูตรตันตปิฎก เล่มที่ ๑๕ ขุททกนิกาย จตุกกนิบาตชาดก ปุจฉิมันทวารรค ๔ โลหกุมภีชาดก

อานิสงส์ของการให้หนังสือธรรมะเป็นทาน

1. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
 2. หนี้เวรจะได้คลี่คลายพ้นภัยจากทะเลทุกข์
 3. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป
 4. สามีภรรยาที่แตกแยกจะคืนดีต่อกัน
 5. วิญญาณของเด็กที่แท้งจะได้ไปเกิดใหม่
 6. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา
 7. บุตรจะเฉลียวฉลาดและเจริญรุ่งเรือง
 8. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
 9. พ่อแม่จะมีอายุยืน
 10. ลูกหลานเกรงจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี
 11. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูก
ทรมานไปสู่สุคติ
-
-

คาถาพระพุทธเจ้าชนะมาร
(พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต)

ปัญญาจะมาร ชิโนนาโถ

ปัตโตลัมโพธิมุตตะมัง จะตุสัจจัง

ปะกาเสติ ชัมมะจักกััง ปะวัตตะยิ เอเตนะ

สัจจวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลัง

ป้องกันอันตรายทั้งปวง สักดีลิตธิยังนัถ